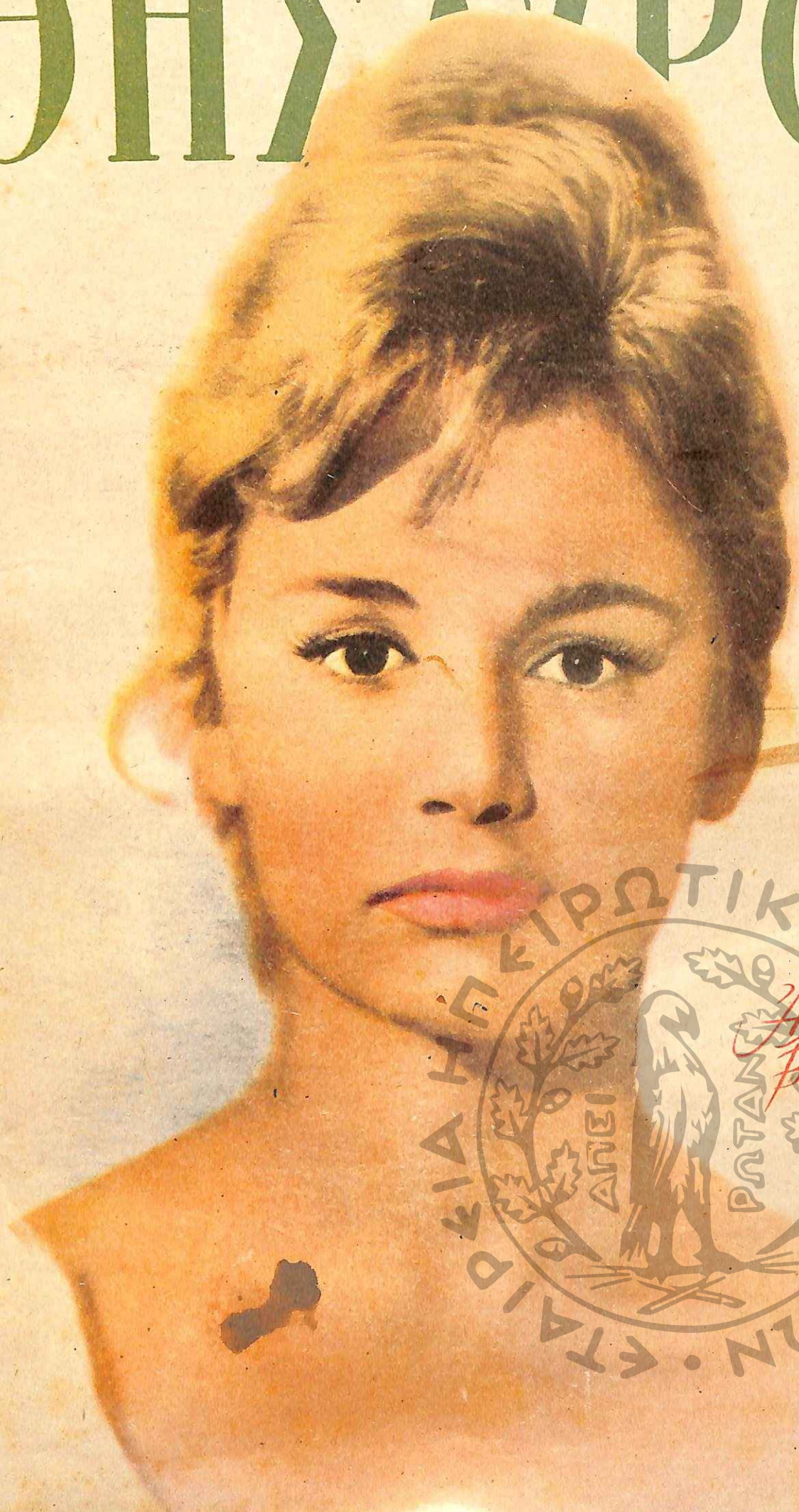
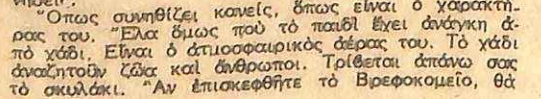

ΘΗΤΑΝΔΡΟΣ

Ανίκη Βουγιουκλάκη

Τ
5
2

Ἄν ἦσαν πρόσωπα νὰ ὑπάρξῃ ἔρωτας χωρὶς τὸ
ρόσωπο πού τὸ ἐνοικονέει... Ἐρωτας μὲ τὸν ἑ-
λίο πρόσωπο. Μάταια πλεῖα. Κοιμένας δὲν εἶναι
καὶ νὰ γεμίσῃ ἀνταρξία...

οι μουσικοί πρέπει να αγοράσουν περισσότερα όργανα, ο
ομοϊκέλος δικάζω, μ' όλο που ό κατασκευής
συρ Κούζινς έχει υποστηρίξει επανεπιληψίμωνας Αφ.
την ή Άγγλα πρέπει να παρατηρηθεί, έστω και μο-
μεριώς, από την κατασκευή και τη χρησιμοποίη-
ση των όργων.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

2327 EA 16-8-85
HMEPOM. 36033
APIO. 36033

«ΔΟΣ ΜΟΥ ΕΝΑ ΦΙΛΙ!»

Η Κλώντ πέρασε απ' το γρα-
φείο του άντρα της για
να τον δει βιαστικά. Τον βοή-
κε όμως παρανομένο.

— Ο Μαρσέλ είναι πολύ αρ-
ρωστος, της είπε. Μου τηλεώ-
νησαν επιειγόντως απ' τη Λυών.
Θάφνευα αμέσως... Έχω όμως
αύριο μια πολύ σοβαρά δική...
Θέλεις να πιάς έσύ, αγάπη μου;
— Η Κλώντ τον κούταξε, σα-
στιμένη.

— Να πάω εγώ; Γιατί; Δεν
έχει ο Μαρσέλ φίλους στή
Λυών, να τον περιποιηθούν;
— Μα όχι! Ο γιατρός μου
τηλεφώνησε πως ζητάει έμας
μονάχα. Έσύ κι εγώ είμαστε
οι μόνοι πραγματικοί φίλοι
του... Σε παρακαλώ, Κλώντ,
κάνε το για χάρη μου! Ξέρεις
πως τον αγαπάς σαν αδελφό!

— Καλά, Ζάκ, θα πάω...
Μά μην άνησυχείς, δε θάναί τί-
ποτα σοβαρό.

— Είναι πολύ σοβαρό! Ο
γιατρός μου είπε επισηματικά
πως δεν υπάρχει έλπίδα για
γλυτώση ο καμμένος. Δέ θαν-
τάζεσαι πόσο υποφέρω, αγάπη
μου!...

Πραγματικά, ο Ζάκ έμοιαζε
σαν τρομαγμένο παιδί. Μονάχα
ή ψυχραιμία της γυναίκας του
τούφερε κάποια ανάκούφισι
και γαλήνη.

Ήταν παιδικό φίλο με το
Μαρσέλ — τόσο άπονημένο,
όσο στο σχολείο τους λέγανε
«ο Δάμων κι ο Φιντίας». Ούτε
κι οι έρωτοδουλειές τους χωρί-
σαν ποτέ. Σχετίζονταν πάντα
με δυο αδελφές ή με δυο φίλε-
νίδες. Έτσι στερωνόταν ακό-
μη περισσότερο η φιλία τους.

Μόνο μια φορά κινδύνεψε: ο-
ταν ο Ζάκ έρωτεύθηκε την
Κλώντ και την παντρεύτηκε.
Με τον καιρό όμως, ο Μαρσέλ

βρήκε στο πρόσωπο της Κλώντ
μια έξυπνη κι' ελκυστική φίλη,
κι' οι δεσμοί του με τον άντρα
της έγιναν άκομη πιο στενοί.

Και τώρα έρχόταν ο θάνα-
τος να τους χωρίσει...
— Μά δε μπορεί να πεθάνει
κανείς 30 χρονών! Δεν είν' έ-
τσι, Κλώντ; είπε ο Ζάκ.

— Βέβαια, αγάπη μου... Μην
άνησυχείς, άπόψε θα σου τηλε-
φωνήσω ευχάριστες είδήσεις!...

Ξαπλωμένος στο κρεβάτι του,
στη μισοσκοτεινή κάμαρα, κυτ-
τάζοντας με λαχτάρα την πό-
τα, ο άρρωστος έμοιαζε σαν
να περιμένει ν' αναζωογονηθή
απ' την Κλώντ.

Η νέα γυναίκα τον πλησία-
σε και χάιδεψε το ολογισμένο
μέτωπό του. Δυο δάκρυα λάμ-
πανε στην άκρη των βλεφάρων
της. Ο Μαρσέλ τ' είδε.

— Κλαίς; της είπε. «Όσο
είν' αλήθεια πως θα πεθάνω;...
Θά ήθελα λοιπόν να σου μιλή-
σω πρώτα, να σου κάνω μια έ-
ξομολόγησι. Δέ μπορώ να πά-
ρω, στον τάφο το μυστικό μου!»

Η Κλώντ έτρεψε. Η διαί-
σθησί της την προειδοποιούσε
για κάτι το σοβαρό...

— Τί θέλεις, Μαρσέλ; είπε.
«Ήσυχασε, αύριο θάρη κι' ο
Ζάκ...»

— Τί με νοιάζει για κείνον;
Έγώ θέλω έσένα μονάχα! Σε
θέλω δική μου, στις τελευταίες
στιγμές μου... Έξη χρόνια
πώρα βασανίζομαι, υποφέρω
σιωπηλά. Μά τώρα, μπροστά
στο θάνατο, σου λέω: Σ' αγα-
πάω! Σ' αγαπάω!...

Ξανάπεσε στο κρεβάτι του,
χλωμός, εξασθενημένος.

Η Κλώντ έμεινε σαν άπο-
σβολωμένη. Η τραγική έξομο-
λόγησι του έτοιμοθάνατου την

είχε χτυπήσει κατακέφαλα. Δέ
μπορούσε να προσέση λέξι. Έ-
νοιωσε την καρδιά της να χτυ-
πάει όρμητικά, σαν να πήγαινε
να σπάσει...

— Μήπως σε πείραζε, αγά-
πη μου; συνέχισε ο άρρωστος
με κόπο. Ποτέ δε θα σου φα-
νέρωγα τίποτα, δε θα τάραζα
την ήρεμη εύτυχία σου... Μά θα
πεθάνω, δε θα με ξαναδώ...
και θα ξεχάσεις γρήγορα αυτές
τις θλιβερές στιγμές... Θά με
ξεχάσεις και μένα... Σου ζητώ
όμως ένα πράγμα, αν θέλεις να
πεθάνω εύτυχισμένος: ένα φίλι,
ένα μονάχα... Θέλω να νοιώσω
τη θερμή πνοή σου, πλιν πε-
θάνω... Πόσο λαχτάρασα τ'α
χείλη σου!... Κάνε μου αυτή
τη χάρη!...

Η καρδιά της Κλώντ πλημ-
μύριζε από πόνο.

Ο Μαρσέλ πού πέθαινε, την
αγαπούσε. Και την ήκευσε να
του δώσει ένα φίλι... Χωρίς να
σκεφθεί καθόλου, έσκυψε πάνω
του και κόλλησε τ'α χείλη της
στα δικά του... *

— Δόξα σοι ο Θεός! είπε
η νοσοκόμα του Ζάκ. Προχτές
άκόμη χαροπαύεσε. Τώρα δεν
κινδυνεύει πιά... Η κυρία σας
τουδίδε τ'α φιλίωσί!

Ο Ζάκ έσφιξε στην άγκα-
λιά του τη γυναίκα του.

— Σ' ευχαριστώ, αγάπη
μου, της είπε. Μπορώ τώρα να
τον έπισκεφθώ, αδελφή;

— Ναί, έλάτε μαζί μου.
Η Κλώντ έμεινε μόνη, βα-
σανισμένη από χίλιες σκέψεις.

Ο Μαρσέλ καλλυτέρευε. Εί-
χε γλυτώσει.

Όταν τ'αίθε ο Κλώντ, τ'α-
μασε στην άσχή. Τί θα συνέ-
βαινε, αν ξαναγύριζε ο Μαρσέλ
στη ζωή; Εκείνη η νύχτα, η
έξομολόγησι, το φίλι... πως
μπορούσαν να σβυστούν; Τίς
φαινόταν πως ένοιωσε άκόμη
τ'α τρομουλαστά χείλη του πά-
νω στα δικά της...

Δεν είχε φιλήσει δυο ανάι-
σθητα χείλη ο έτοιμοθάνατος.
Υπήρχε στο έξης μεταξύ τους
ο δεσμός μιας άμαρτίας...

Μά κι' ο Μαρσέλ δεν υπό-
φερε λιγώτερο. Οι τύψεις πνί-
γανε τη χάρη του που ξανα-
γύρευε. Ένοιωθε σαν νάχε κά-
ψει το μεγαλύτερο έγκλημα,
ναι το μπορούσε να καταστρέψει
την εύτυχία του φίλου του!

Ό, α μπορούσε να σβύσει,
να εξασάνει την ασυλλόγι-
στη, την τρελή εκείνη σκηνή!

Τώρα ο Ζάκ στεκόταν δίπλα
της, σφίγγοντας με σιγνήκησι
το χέρι του στα δικά του και
μιλώντας του για την Κλώντ.

Ξαφνικά, ο άνθρωπος που εί-
χε δει από τόσο κοντά το θά-
νατο, είχε μια έμπνευσι:

— Η Κλώντ!... είπε. «Όσο
βρίσκειται εδώ η γυναίκα σου;
— Μά πως, δεν το ξέρεις;
— Αφού έμεινε τέσσερις μέρες
δίπλα στο προσκέφαλό σου...
Στις κοσιμώτερες στιγμές, δεν
έφυγε καθόλου από κοντά σου.
Έγώ έφτασα μόλις σήμερα,
γιατί είχα μια δική...»

— Η Κλώντ, η γυναίκα σου...
ήταν εδώ; Μά εγώ θυμάμαι
πως είχα κοντά μου τη Ρενέ!

— Τη Ρενέ; Τη φίληνάδα
σου; Μά αυτή δεν ξέρει καν
πως άράσστησε.

— Παράξενο, πολύ παράξε-
νο!... Κούταξε, λοιπόν, τί φέρ-
νει ο πυρετός... Αφού είν' έ-
τσι, να πής στη γυναίκα σου
να με συγχώσει, αν σε ώρισμέ-
νες στιγμές είχα παραληρήσα-
τα... Ποιός ξέρει τι άπρεπα λό-
για θα βγήκαν απ' το στόμα
μου, μπροστά της, όταν μ' έ-
ψνε ο πυρετός!...

Α. ΡΟΣΑΝ

ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Μία σκηνή από το φίλμ «Νύχτες στο Μι-
ρακώσε», που θα προβληθεί σε λίγες μέρες.
Στη φωτογραφία οι πρωταγωνιστές τού
έργου: Η Ντίτυ Μαρτίνι και ο άξεν ποιητής
Κώστας Ποίκαας, νέα άποκάλυψη τού έλ-
ληνικού κινηματογράφου.

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Πιο μικρό κι' από ένα κοινό κουτί στίσαν
είναι το μικροσκοπικό αυτό ραδιόφωνο των
4 τρανζίστοερ, που κατασκευάστηκε τώρα
στην Άμερική και που είναι έτσι στανιμέ-
νο, ώστε να στήνεται στο ατί του κατό-
υ του.

ΣΩΣΙΒΙΑ ΓΙΑ ΝΑΥΑΓΟΥΣ

Δυο Άμερικανοί μηχανικοί κατασκεύαζαν
ένα νέο τύπου σωσίδιο, το οποίο έκτεζε-
ται πός το ναυαγό μέσα σ' ένα είδικό
πλαστικό σωλήνα. Μόλις ο σωλήνας άγ-
γίση τη θάλασσα, άνοίγει και βγαίνει από
μέσα ένα σωσίδιο, που φουσκώνει αυτομά-
τως και έπιπρέπει από ναυαγό να κρατηθή
στην επιφάνεια τού νερού.

ΑΠΟ τη νύχτα της παραμονής των Χριστου-
γέννων ως τη νύχτα της παραμονής των
Θεοφανείων, όλοι οι χριστιανικοί λαοί της γης
πίστευαν — κι' άκόμη πιστεύουν μερικοί — ότι
βγαίνουν οι... καλλικάντζαροι. Σωστοί πει-
ρασμοί! Τρελλαινόνται για το χορό, τις δια-
σκεδάσεις και τις διαβολιές. Από τ'α μερά-
νυχτα ως την ώρα που θα σέξη, έπί δωδεκα
συνεχείς μέρες, δεν κάνουν τίποτ' άλλο, πα-
ρά να οργανώνουν δογμώδεις χορευτικές πα-
νυχίδες. Δυο πράγματα ώστόσο φοβούνται τα
παράξενα αυτά δαιμόνια: Τ'α μουρα... κοκό-
ρια και τούς αναμένοντες δαυλούς. Γι' αυτό,
οι γρηούδες πρό παντός, που οι καλλικάντζα-
ροι τις αντιπαθούν άφάνταστα, έχουν πάντα
πρόχειρο στο στόμα τους τόν άφορισμό:

— Ξύλα, κούτσουρα, δουλία αναμένα!
Οι καλλικάντζαροι κρύβονται την ημέρα στα
σκοτεινά σπήλαια, καταβροχθίζοντας φιδιά και
μολυντήρια. Μόλις όμως νυκτώσει, ξετρυπι-
νουν ο ένας πίσω από τόν άλλο, για να το
ρίξουν στο χορό ή για να κλέψουν καμμία
όμορφη γυναίκα. Γιατί τρελλαινόνται κυριο-
λεκτικά για το ώραιο φύλο, που, αν δεν μοιά-
ζουν μ' αυτό στο σώμα και στη μορφή, μοιά-
ζουν τουλάχιστον στην ψυχή, όπως είπε κά-
ποιος μισογύννης συγγραφέας. Από τ'α προσφί
λέστερα ένδιαιτηματά τους είναι και οι μύ-
λοι. Εκεί μαζεύονται συνήθως τη νύχτα οι
καλλικάντζαροι και κάνουν ένα σωρό άπιθα-
στες τρέλλες. Σεβώνουν στα πειράγματα και
στις κοροϊδιές τούς μυλωνάδες, φτιάχνουν
πίπτες και λερώνουν το άλευρι με τ'α... υγρά
δεν. Αν τυχόν έρθη κάποια γυναίκα ν' α-
λέσει, τ'α άλέθουν αυτό το στάρι της. Πρέ
πει όμως η γυναίκα αυτή να είναι πολύ πο-
νήρη, για να κατορθώσει να ξεφύγει από τ'α
νύχια τους.

Η θρασύτητά τους ώστόσο κορυφώνεται την
παραμονή των φώτων. Σερόντας ότι είναι η
τελευταία νύχτα της ζωής τους, δεν αφήνουν
άνθρωπο για άνθρωπο άπειραχτο. Κατεβαί-
νουν στα πηγάδια κι' άλμυρίζουν το νερό,
μπαίνουν στα ύπόγεια των σπιτιών και μαγα-
ρίζουν στις γωνίες, τρώνε τ'α φαγητά και
βάζουν τρύπια παπούτσια στη θεί τους και
πλανιάζουν με τις νηρές, μόνο και μόνο για
να τις βάλουν σε έρωτικό πειρασμό. Γι' αυτό,
όταν παντρεύεται καμμία νύφη, στα χωριά

ΤΑ ΦΩΤΑ ΜΑΙΟΣ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ

συνήθως, λένε ότι κοιμήθηκε με καλλικάν-
τζαρο.

Την παραμονή των φώτων, τα παράξενα
αυτά έωτικά, τριγυρίζουν στους δρόμους, πιά-
νουν τ'α χιονισμένα τριστάρτα κι' ένοχλουν
τους άνδρους διαβάτες. Πηδάνε στο λαϊκό
τους και τούς άπεινώνουν την έρώτησι:

— Στούπος ή μολυβδος;
— Αν το θύμα τους άπαντήση «στούπος», το
άφήνουν έλευθερο. Αν όμως πη (μολυβδος)
το σφίγγουν ώποτε να σκάσει. Από τ'α δεισι-
δαιμονία αυτή βγήκε η συνήθεια να βάζουν
τα πόδια των παιδιών, που νεννιούνται την
παραμονή των φώτων, πάνω από τη φωτιά
μ' ένα κομμάτι καλάϊ, για μιά στιγμή!

Ο Πουκεβίλ, στις περιηγητικές του έντυπύ
σεις από την Έλλάδα, γράφει σχετικά τα
παρακάτω περίεργα: «Οι Έλληνες πιστεύουν
ότι κατά τις σκοτεινές νύχτες του χειμώνα,
κυκλοφορούν καλλικάντζαροι, που μερικοί
τους λένε και «σαββατιανούς λίκους» και που
κατά τη λαϊκή πρόληψι, είναι 'Ιουδαίοι όνο
λάτρες, που άναζητούν από τα Χριστούγεννα
ως τα Θεοφάνεια τόν Μωυσή για να τόν πνί-
ξουν. Τους παριστάνουν με γαϊδουρινό κεφάλι
και με ουρά πηχκού, που τρέχουν μέσα
στο σκοτάδι τρώγοντας κελώνες και βατρά-
χους...»

Ο Άλλάτιος πάλι αναφέρει ότι οι Έλληνες
πιστεύουν «εις τα Παγάνια, τέρατα με κεφα-
λήν όνου και ουρανό σκυλού, τα οποία λα-
τρεύουν εις τα τριστάρτα τίν Σεληνην και
τρώγουν έρεπτα».

Και ο Ευστάθιος, με τη λαϊκή του σοφία,
συνηλώνει: «Οι καλιοκαζαράιοι ή καραζό-
λοι ή καλιοζήδες — όπως βλεπομε τ'α σκαν-
δαλάρικα αυτά δαιμόνια ή έχουν σωρό όνομα-
σίες — ούλο το Δωδεκάμηρο στριφογυρνά-
νε και γυλπιζουν στες σταυρωτές στρατές ώπε-
ρες να βάνουν τους χριστιανούς σε έμπει-
ρασμό. Τίποτις όμως δεν πιδάνε πάρεξ μόνη
την αυγήν των φώτων, όπου λαμπρύνουν
τα ύδατα και η φύσις ούλη γαληνεύει ένεκα
των θείων λόγων. Τότενες ο καλιοκαζαράιο
σθένουν ωςάν τήν κοπήν και κατακυνιά-
ζουν στες καταβόδρες της γης, γιατί τα Θεο-
φάνεια έχουνσι τήν κάλλιο δύναμιν από ούλες
τες άλλες χριστιανικές νιορτάδες...»

Από που όμως και πως βγήκαν όλες αυτές
οι προλήψεις; Η δημιουργία τους προήλθε
άσφαλώς από τις νυκτερινές έξορμήσεις, που

Όταν συναντούσαν κανένα περαστικό, έπεφταν άπάνω του όλοι μαζί...

μεταμφιεσμένοι κώνονταν κρυφά μέσα στους
μύλους και σκοποπούσαν τ' αλεύρια στών άέρα
ή τα μαγάρζαν με κάθε είδους άκαθάρσια.
Πολλές φορές άκόμη έπιαναν τις μυλωνού-
δες — νέες ή γρηές άδιαφορο — τις ξεγύ-
δωναν, τις άλειφαν με μέλι ή κανένα άλλο
κοληπτικό υγρό και τις κυλούσαν μέσα στο
άλευρι. Έτσι τα δυστυχισμένα φάρια, έτοι-
μα να πέσουν στο πηγάδι, έπαιζαν με τ'α
κόλλητο υγρό και τις κυλούσαν εκείνων πλά-
σματος, έμοιαζαν με άλευρωμένα έκείνα πλα-
σμα να πέσουν στο πηγάδι. Τ'α διασκεδαστι-
κό αυτό παιχνίδι των σκοτεινών εκείνων χρό-
νων τού μεσαίωνα, το έπαιζαν συνήθως οι
Βυζαντινοί εις βάρος των συνανθρώπων τους,
την παραμονή των φώτων. Ήταν όμως παι-
χνίδι άποκλειστικά των πλούσιων και των άρ-
χόνων, της άφρόκριας να ποίμε της (βρα-
σλευούσας). Ο λαός πλήρωνε μονάχα τ'α
σπασμένα.

Μπορεί να φανταστή κανείς το άποτέλε-
σμα όλων αυτών. Ένώ στην έποχή μας, και-
ρούμαστε τις μέρες αυτές — άκόμη και οι πιο
φτωκοί και δυστυχισμένοι αισθάνονται διαφο-
ρετικά τον έαυτό τους — την εποχή εκείνη
έτρεψε κυριολεκτικά η ψυχή (των ταπεινών
αναλογιζόμενοι όποιον άγνος τους έπερίε-
νε το Δωδεκάμηρο του τόντων των Καλίδων).
Ήταν έμπνευσι, λοιπόν, όταν, με τ'α χρόνια
και με τις διάφορες διατάσεις των έκάστοτε
αυτοκρατόρων, καταργήθηκαν μια για πάντα
τα τρομερά και φοβερά έθνη πράγματα, να
παραμένει στο υποσυνείδητο τού ανθρώπου
ο φόβος των ημερών εκείνων. Έτσι ή φαν-
τασία τού λαού προέκυψε τόσο, ώστε να
δημιουργήσει όλοκληρη θεωρία για τούς καλ-
λικάντζαρους, που πηδαν τη θεί των με-
ταμφιεσμένων Βυζαντινών.

Σήμερα οι έλαχιοτοι που πιστεύουν στίς
προλήψεις αυτές λένε ότι, τα ποτηρά αυτά
πνεύματα, μένουν εγκλωβισμένα στα έγκα-
τα των... ήφαιστείων... Όλες τις μέρες τού
χρόνου, κατατρώνε τους στυλούς που κρα-
τούν στερεά τη γη στη θεί της, με σκοπό
να τ'α γκρεμίσουν και να τήν καταστρέψουν.
Άλλα γκρεμίζονται αυτές μέρες, από τα Χρι-
στούγεννα δηλαδή ως τα φώτα, έχουν την
άδεια από το Θεό να βγούν έλεύθερα στην
έπιφάνεια και να πάνε όπου θέλουν, να κά-
νουν ό,τι θέλουν, με την ύποκρωςί να ζα-
νακατεθούν στα μαύρα κραττήρια τους, προ-
τού πανερωθή η Άγία Τριάδα με τού Χριστού
τη Βάπτισι και τόν άγιασμό των νεφών.

Άλλα κι' αυτή η πρόληψι έχει τήν άρχή
της: Βασίστηκε πάνω στην έλευθερία που ά-
ποκτούσαν οι δούλοι των Ρωμαίων και τόν
Βυζαντινών τις μέρες αυτές, που είχαν τό
δικαίωμα να κάνουν τα πάντα: Τα τρώνε μα-
ζί με τ' άσθεντικά τους, να παίζουν, να με-
θούν, να χορεύουν και να έρωτεύονται κι'
αυτές άκόμη τις κυρίες τους. Άλλά τή δωδε-
κάτη άκριβας τού μεσονυχτίου, που έξωκο-
σε ή ν'ορτή των Θεοφανείων, ήταν ύποκρωςί
μένοι να ξαναπαύουν όλοστικά στα συνήθιμα
να καθήκοντα τού δούλου...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Το να νάνι κανείς πολύ διασκεραστή-
νος απ' τόν έαυτό του είναι έλάττω-
μα. Το να νάνι πολύ εύχαριστήμενος εί-
ναι ήλιθιότητα.

Κα ντε Σταές
«Όλα τα μάτια είναι ώρτια, όταν ύ-
ψώνονται προς τόν ουρανό».

Δαλαρίνιος
«Όσο περισσότερο άναπαύε κάποιον,
τόσο λιγώτερο πρέπει να τόν κοι-
κώνιμε».

Μολιέριος
«Η όμορφιά τού γνευσμάτος ή μπορεί
να διαρκέσει αϊώνια».

Κα Ρομιέν
«Η μεγαλύτερη διαταραχή τού πνεύ-
ματος είναι τ'ο να βλέπν κανείς τ'α
πράγματα όπως τα θέλει, κι' όχι όπως
είναι πραγματικά».

Παστέρ
«Ο θάνατος είναι τόσο άδικος, όσο
και η ζωή».

Ε. Ζαλού

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΟΙ ΔΕΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τών φώτων

Έπιθυμώ η αίγλη μου να κάμν πλέον κρότον
και γάρ το θειοφάνεια ή άλλως πως των φώτων
το καινούργιος κοστούμιον βαλών ο τ'αριανέας
και καθ' όδον παρατηρών άφ' ύψηλούς τ'α νέας
πρεύνων προς άνεύρεσιν Άτ'είδος στρομβουλώδους
δίκην έξόκου γήνητος και σφοδρα μερακλώδους.
Ότε ίδων νεανίδια καλλικορμον άπειρώς
έν τάχει τήν επλεύρισον, ή παίδες, ταμπαρόνως
κι' άνέκραον μετά ποζών σαφών και άνενδότην:
— Άπαξ τυγχάνε; σήμερον ή έορτή των φώτων,
ώ Μούσα, επιβάλλεται άλλήλους ν' άσπασθώμεν!
Ίνα κι' ήμεις, έξ έρωτος, δεόντως φωτισθώμεν!
Άλλά ή Μις προσέβλεψεν προς έμ'αυτον άγρίως
έφ' ω καγώ συνέχισα προσέθεσα στενωροειώς:
— Έστί των φώτων σήμερον ή επιλήσιμν Μις,
δι' ο και επιβάλλεται δοθείσις άφορμής
να άτενίσωμεν τ'ο φως έρωτικής αι-
(θρίας...)

Κι' άπλώσας τήν κερούκλαν μου εύθύς
(μετ' έμπειρίας
έννηγκαλίσθην πάραυτα τήν δίδα σθε-
(νωρώς)
πλήν δι' αυτό εκλαουσόν ο τάλας νο-
(ερως)
κι' άντί, ώ Ζεϋ, έρωτικόν ποικιλώδων
(νδραβάλων,
οίκιακώς επέστρεψον μεστός εκ κα-
(ρουμβάλων,
καθ' ο ή Μις ή άγενής-όποια νεγο-
(νότα!)
τών φώτων, φευ! ήβρελλικώς μου ήλ-
(λαξεν τ'α... φώτα!
Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τὸ «μετρεκάλ» ΞΕΤΡΕΛΛΑΙΝΕΙ ΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ

Ένα παρασκευάσμα με έμετική
γεύσι...

«ΑΝ τὰ πράγματα συνεχιστούν με
τὸν ἴδιο ρυθμό οἱ Ῥώσοι θὰ μπο-
ρέσουν νὰ καταλάβουν τὴν Ἡμε-
ρική, χωρὶς νὰ ριζοῦν οὔτε πιστο-
λιά», ἔγραψε μὴ ἀμερικανικὴ ἐφημε-
ρίδα. «Θὰ τοὺς εἶναι ἀρκετὸ νὰ χρη-
σιμοποιήσουν μὴ ηλεκτρικὴ ἀκούσι,
ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἀπορροφοῦν τὴ σκόνη!»
Ἐκεῖνο ποὺ προκάλεσε αὐτὴ τὴ θλι-
ερὰ προφητεία εἶναι ἡ μανία γιὰ τὸ
«μετρεκάλ», ποὺ ἔχει κυριεύσει τοὺς
Ἀμερικανούς. Κάθε μέρα ἀναγιγνώσκου-
νται ὑποστάσεις κατὰ κράτος τερ-
στίας οὐρὲς ἀπὸ ἀντρες καὶ γυναῖκες,
ποὺ βελονοῦν νὰ ἐξαφαινοῦν ἕνα κου-
τί ἀπ' αὐτὸ τὸ προϊόν. Πολλὰ κατα-
στήματα, μάλιστα, δίδουν στὸ αὐτοκί-
νητο τὴν καθαρὸτητα τὰ ἄλλα τοὺς
προϊόντα, γιὰ νὰ γεμίσουν τὸ ράφια
τοὺς μόνο με «μετρεκάλ».

Ἀλλὰ τί εἶναι τὸ «μετρεκάλ»; Ἐνὰ
ὕγρο με έμετικὴ γεύσι. Ἐκεῖνος ποὺ
τὸ βάζει στὸ στόμα του κάνει κάθε
διάθεσι γιὰ φαγητό. Κι' ἀρκίζει ἀνε-
ως ν' ἀδυνατίει.

Αὐτὸ τὸ «μετρεκάλ» ἔχει τὴν ἴστο-
ρία του. Πρὶν ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, μὴ
ἐπιχείρησι εἰδῶν διατροφῆς παρου-
σε στὴν κατανάλωσι ἕνα ὕγρο προϊόν,
τὸ «σοσταγκέν», ποὺ προοριζόταν γιὰ
ἐκείνους ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ βράσουν
στερεὰ τροφή στὸ στόμα τους. Ἦν αν-
ταγή τῆς παρασκευῆς του ἦταν ἡ ἐ-
γλωση: σκόνη γάλατος χωρὶς κρούσι,
ἐλευθὸ σόγια, σπορέλαιο, μεταλλικά
ἄλατα καὶ βιταμίνες. Ἐνὰς ὑπάλλη-
λος αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως εἶχε τότε
μὴ μεγαλοφυῆ ἐμπνεύσι. Ἀπὸ τὸ
«σοσταγκέν» ἔκδοε τὴν ὄρεξι ἦταν
ἕνα θαυμάσιον ἀπ'χανντικό. Ἐκανε,
λοιπόν, κάποιες ἐλαφρὲς τροποποιή-
σεις στὴ σύστασι του, συντεταχθε-
ντες στὴν ἐκμετάλλωσι καὶ παρου-
σίησε τὸ «μετρεκάλ».

Μία τεραστία διαφήμισι συνώδευσε
τὴν ἐμφάνισι αὐτοῦ τοῦ προϊόντος. Ἡ
διαφήμισι αὐτὴ συνοφειζόταν στὰ ἑξῆς:
«Θέλετε νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὸ ἐμ-
φοραγμὸ τοῦ μυοκαρδίου καὶ τὴν ἐγκε-
φαλικὴ συμφορὰ; Θέλετε νὰ διατηρή-
σετε τὴν γραμμὴ σας; Τρέφεστε μόνο
με «μετρεκάλ». Ὅλοι οἱ γιατροὶ θὰ
σας πουνε ὅτι τὸ «μετρεκάλ» εἶναι ἡ
μοναδικὴ σωτηρία».

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι οἱ Ἀμε-
ρικανοὶ, ἀνδρες καὶ γυναῖκες, ζοῦνε
κάτω ἀπὸ τὸν ἐφιάλτι τοῦ πάχους. Οἱ
ἀντρες φοβοῦνται τὴν καρδιόπαση,
τὴν ὑπέρτασι, κι' ὅλα τὰ ἄλλα δεινὰ
τῆς παχυσαρκίας. Οἱ γυναῖκες, ἀπὸ τ'
ἄλλο μέρος, τρέφονται αὐτὴ εἶχε ὁ
τοῦς. Ἐτοί, ἡ διαφήμισι τεραστία ἀπὸ κη-
σι. Ἐκεῖνοι ποὺ χρησιμοποιοῦσαν «με-
τρεκάλ» ἔχαναν κάθε ὄρεξι γιὰ φα-
γητό καὶ ταυτόχρονα ἀδυνατίζαν με
λιγνιῶδη ρυθμό... Εἶχαν βρεῖ, λοιπόν,
τὴν σωτηρία.

Ἡ σιωπὴ ἐκείνη, οἱ ἐφημερίδες ἐ-
κρούσαν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.
Ἄν αὐτὴ ἡ κατάσταση συνεχιζόταν, οἱ
Ἀμερικανοὶ θὰ γίνονταν τόσο ἀδύνα-
τοι, ποὺ οἱ Ῥώσοι θὰ μποροῦσαν νὰ
τοὺς σαρώσουν με μὴ ηλεκτρικὴ σκού-
πισι...

Ἀλλ' οἱ φωνὲς τῶν ἐφημερίδων, ἀν-
τὶ νὰ καλυτερέψουν τὰ πράγματα, τὰ
χειροτέρεψαν. Γιατὶ νὰ τὴν ἔγινε;

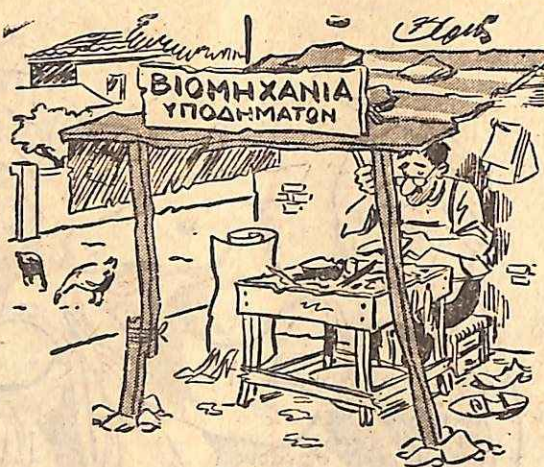
Οἱ κατασκευαστὲς τοῦ «μετρεκάλ»
κέρδισαν ἐκατομμύρια. Δὲν υποσώσαν,
λοιπόν, νὰ παραίτηθουν ἀπὸ τὸ κέρδι
ταῦς. Ἐτοί, ἔοριζαν ἕνα καινούργιο
σύνθημα στὸ κοινόν:

«Τρῶτε ὅτι θέλετε! Ἀρκεῖ νὰ μὴν
ἐξανατῆ τὴν κατῆμενὴ δόσι «μετρε-
κάλ». Θὰ ἀδυνατίσετε τὸ ἴδιο. ὅαν νὰ
ἐξανατῆτε μόνον μὴ αὐτό. Τὸ «μετρε-
κάλ» εἶναι τὸ μόνο μέσον γιὰ νὰ βρεθ-
τε τὴν ὑγεία σας καὶ νὰ διατηρήσετε
τὴν νοσηρὴ σας».

Ἀνασείσαν ταυτόχρονα τροφές, κο-
κταίλα, κρέμες, γλυκίσματα με «με-
τρεκάλ».

Αὐτὴ τὴ φωνὴ ἡ ἐπιτυχία ἦταν πολλὴ
μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν πρώτη φορά. Για-
τὶ κι' οἱ πρὸ διατακτικὴ ἀρχισαν νὰ
τρέμνουν με «μετρεκάλ».

Τὰ ἀποτελέσματα ἐδικαίωσαν τοὺς
παραγωγούς αὐτοῦ τοῦ προϊόντος. Τὰ
παρασκευάσματα με «μετρε-
κάλ» δὲν ἔχουν πιά τὴν ἴδια ἀδία-
στικὴ γεύσι ὅπως τὸ ἴδιο τὸ προϊόν
αὐτοῦσι. Ἐτοί, οἱ ἀνθρωποὶ καταβο-
οῦσι. Ἐκτός ἀπὸ τὰ ἄλλα φαγητὰ
καὶ τεραστίες ποσότητες «μετρεκάλ»
καὶ τὸ παράξενο εἶναι ὅτι ἀδυνατίζουν
ἡ τουλάχιστον ὅτι δὲν παχαίνουν.

Αἰσιοδοξία!

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἐπικαιροὶ στίχοι

«ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ»

Τὰ «ῥῥα» ἐφημερύνουνε στὴ χώρα μας καὶ πάλι
καὶ χάρουν ἐπιπτώσεις καὶ «ὑπὸνέμεν» μεγάλοι,
γιατὶ ἀπολαμβάνουνε τὰ πάντα, με μὴ λέξι,
καὶ ἡ ζωὴ στὰ χρόνια μας γιὰ αὐτοὺς «ἔξε... φέ-
(ἔξι)»!

Τὴν ἴδια μέρα, βέβαια, τὴν βρίσκουν κατὰλληλὴ
γιὰ τὴν ὁποῖαν ἔγινε πολὺ μεγάλος ντόρος,
διότι στὴν ἀκρίβεια μας ἀδυνατοῦν ν' ἀνέξουν
κι' ἀπ' τὴς πολλὰς στερήσεις τῶν κοντεύουνε νά...
(φέξουν)!

ΡΑΒΕ-ΞΥΛΩΝΕ

Τῆς Κηφισιάς ἡ ὁμορφὴ κι' εὐρεία λεωφόρος,
γιὰ τὴν ὁποῖαν ἔγινε πολὺ μεγάλος ντόρος,
λόγῳ βροχῆς ἔγινε σε λακκούβες καὶ λακκάκια...
καὶ τὴν καταφύγιον τὴν καθάκη καὶ πλακάκια...

Πλακάκια, ὅθεν ἔτερα θὰ μποῦν ἀναμφιβόλως
καὶ με τοὺς ἐργολάβους μας τὰ βάζει ὁ κόσμος

γιατὶ ἀμοιβές, ἐκάστοτε, ἀδρὲς ἀπολαμβάνουν
καὶ καταφέρνουν, πάντοτε... «πλακάκια» νὰ τὰ κα-
(νουν)!

ΕΥΧΕΣ ΔΙΑΠΥΡΕΣ

Ἐκεῖ ψηλὰ στὴ Λάρισα, ποὺ βγαίνει ὁ αὐγερινός,
καπνὸς ἔδωκε, πρὸ τίνος, τεραστίος κανὼς
γιατὶ πύρε ἕνας υπάλληλος κατὰλληλὴ εὐκαιρία
καὶ νύκτωρ πῆγε κι' ἔβαλε φωτὰ στὴν... ἐφορία!

Πολλὰ καρτὰ κι' ἐντάλματα κατέκαψε με ἄκτι
καὶ τὴς καρτέλλες ἔκανε καὶ τοὺς φακέλους στά...

Κι' οἱ Ἕλληνες, ποῦ... κάπναι ἀπ' τὴν φορολογία
«καλὴ ἀρχή, ἀνέκραξαν, καὶ ο' ἄλλα με ὑγεία»!

ΝΕΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Οἱ σπουδαστὰ ποὺ τὸρριζαν στὴν διαμαρτυρία
κι' ἔχουν σκοπὸ νὰ φτάσουν στὴν τελικὴ τὸς νίκη,
τὸ δρόμο τους συνέχισαν καὶ τὴν πεζοπορία
καὶ στὴν Ἀθήνα βρέθηκαν ἀπ' τὴν θεσσαλονίκην...

Μὰ φαίνεται τὸ δικὸ του πῶς δὲ θὰ τῶθουν πάλι
καὶ γιὰ ποταμὸν λέγεται πῶς θὰ τραβήξουν ἄλλην...

Ἐτοί, χωρὶς ὑπερβολὰς
ἀντὶ νὰ βγουν ἀπ' τὴς σχολές

μηχανικοὶ ἀνῆλθοι κι' ὑπομηχανικοί,
θὰ βγουν μάλλον φιλόσοφοι «περιπαιτητικοί»!

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Ὁ κάθε ἀστερόφιλος καὶ τῆς ὀδὸνς φίλος,
με σχετικὴ συμπάθεια καὶ λύπη του μαθαίνει,
στὴς τρέλλας ὅτι βρισκεται ὁ Ζάν Σαρπὶν τὸ χεῖλος
καὶ κρίσεις ἀλλεπάλληλες γιὰ τὴ Μπαρντό παθαίνει.

Ἄν' τὰ δεινὰ τὸ εὐχεται, λοιπόν, νὰ ἡσυχάσῃ,
καὶ τὴν Μπε.Μπε.τὴν ἀστατη γιὰ πάντα νὰ δῶν Δία,
γιατὶ εἶναι κρίμα κι' ἄδικο μεγάλο, μὰ τὸν Δία,
φύλλο σὺκκις νὰ φέρῃ αὐτὴ κι' αὐτὸς... ζουρλο-
(μανδῶα)!

ΕΥΧΕΣ... ΘΕΡΜΟΠΥΡΝΗΚΕΣ

Γιὰ νὰ μᾶς ἀποδείξουνε οἱ φίλοι τοῦς ἁλλοὺς
ἰσχύ κι' αὐτοὶ πῶς ἔχουνε καὶ δύναμι μεγάλη,
εἰς τὴν Σαχάρα πῆγαν κι' εὐθὺς καὶ μάνι-μάνι
τῆς μπόμπας τοῦς ἀμύλουν τὸ... ραδιοντομάνι!

Κι' εἶναι, χωρὶς ὑπεκφυγὴ,
νὰ τοὺς οἰκτερῇ ὁ πᾶν ὁ γῆ,
γιατὶ ἐσπεύσαν νὰ δείξουνε πολέμικὸ μπουρίνι
σὲ μέρες ποὺ ἐφάλλετο τὸ «ἐπὶ γῆς εἰρήνη»
κι' εὐχόμενοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ἀνεξαρτέτως,
«εἰρηνοφρόνους... κι' αἰσίου» τὸ νέον μας τὸ ἔτος!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ καὶ ἡ φοιτήτρια

Ένας κερκινεβόλος ἔρωτας ἀν-
στατώνει ἕνα ἥσυχο καὶ συντηρη-
τικὸ κρατίδιο

Τὸ σουλτανάτο τοῦ Κατάρ, στὸν Πε-
ρσικὸ Κόλπο, ποὺ διατηρεῖ ὅσο λί-
γες ἄλλες ἀραβικὲς χώρες, ἀμετάβλη-
τα τὰ σύμπρα μωουουλμανικὰ ἥθη καὶ
ἔχει παραμείνει ὡς τώρα ἐντελὴς καὶ
στὸ στίς εὐρωπαϊκὲς ἐπιδράσεις, ἀντι-
μετώπιζε σήμερα ἕνα κίνδυνο «κοι-
νωτικὴς ἐπαναστάσεως», ποὺ ἂν τε-
λικὰ πραγματοποιηθῇ, θὰ ἀλλάξῃ ριζι-
κά τὴ μορφή του. Τὸ περιεργό, ὅμως,
εἶναι πῶς ὁ «κίνδυνος» αὐτός — ὅπως
τὸν χαρακτηρίζουν οἱ σεβασμοὶ μου-
ουλμανοὶ νέροντες τοῦ Κατάρ — δὲν
προέρχεται «ἐκ τῶν κατῶ», ἀλλ' «ἐκ
τῶν ἀνω»: Ὁ υπεύθυνος γιὰ τὴ μετα-
βολή, ποὺ θὰ γίνῃ, δὲν πρόκειται νὰ
εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν σουλ-
τάνο, τὸν Ἀλῆ ἔλ Τανὶ ποὺ ἐρωτεύθη-
κε κερκινεβόλα σὲ ἡλικία 62 ἐτῶν!

Τὸ ἀπροσδόκητο αὐτό... αἰσθηματικὸ
ὀλίσθημα τοῦ βασιλευμένου σουλτάνου
ποὺ ἔχει στὴν ἰδιοκτησίαν του ἀμέτρητα
φρέστα πετρελαίου καὶ δὲν ξέρει οὐ-
τε ὁ ἴδιος πῶς εἰσπράττει κάθε χρό-
νο, συνῆδη, ἐδῶ καὶ μερικὸς ὑφνες,
στὴν Παρίσι σὲ μὴ δεξίωσι ποὺ δόθηκε
πρὸς τιμὴν του ἀπὸ τὴν προεδρία τῆς
Σαουδικῆς Ἀραβίας.

Στὴ δεξίωσι αὐτῇ, ὁ σουλτάνος γνώ-
ρισε μὴ ὡραία τὴν Λιβανέζα, φοιτή-
τρια τῆς Σορβόννης καὶ ἐντελὴς ἐ-
ξευρωπαϊσμένη, τὴν Σενιὲ Μουράι, 19
ἐτῶν. Καὶ ἡ νεαρὴ Σενιὲ νοήτευσε
ἐκείνη τὴν ἡλικιωμένο σουλτάνο,
ὥστε τὸ ἴδιο ὁράσιον κίχλας νὰ συλλά-
βῃ αὐτὸς τὴν ἀμετακλήτη ἀπόφασι νὰ
τὴν κἀν νύμφα καὶ τοῦ!

Ἐπομένως, μολοντὶ κερκινεβόλα ἐ-
ρωτευμένος ὁ Ἀλῆ ἔλ Τανὶ δὲ θέλη-
σε νὰ διακινδυνεύσῃ μὴν ἀρνηθῇ ἀπὸ
μέρους τῆς νέας κάνοντάς της ἀμε-
σα καὶ ἀπεριφρόστα, τὴν ἴδια ἐκείνη
νύκτα, τὴν πρότασι. Ἀλλὰ προτίμησε
νὰ ἀκολουθῇ τὴν τακτικὴν τῶν ὁ α.

Ἀφινόντας, λοιπόν, τὸν ἑμπε-
στον γαμμάτιον τοῦτο Παρίσι με τὴν ἐν-
τολή νὰ βολιδοσκοπήσῃ ἐκ μέρους του
τὴν διορρῶν φοιτήτρια, ἔβγαλε αὐτὴς
γιὰ τὸν Λιβάνο, ὅπου περνᾶν συνή-
θως οἱ ἐνὰς μεγαλοπολεμικοὺς ἀνακτο-
ρους «κλκαίοντες» ὑφνες του, καὶ συ-
ναντήθηκε μετὰ λίγες ἡμέρας με τοὺς
νομικοὺς τῆς Σενιὲ, στὴ Βρυττῶν.

— Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἀπόφα-
σι, ποὺ θὰ πάρῃ ἡ κόρη μας, ἀποκρι-
νέται ἐκεῖνοι ἀφοῦ ἀκούσαν τὴν ἀ-
νῆντι μετὰ τὸν ἐντελὴς ἀνῆντι ἀνα-
καὶ τῆς ἔχομε τὸν ὅτι πῶς ἀνῆντι,
με δὲ τὴν εὐθύνη, θὰ ὁ ἀλεξὶ τὸν
οὐζυγο ποὺ θὰ πάρῃ. Ὑφειλομε, ὅμως,
νὰ σὰς προειδοποιήσωμε πῶς, κι' ἂν
ἀπαίτησι νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ζῇ με τὴς
συνῆδεις, ἐλευθερίας ποὺ γνῶρισε.

Μὰ τὸ τελευταῖον αὐτό, τὸ εἶχε κιό-
λας ὁ ὅψι του ὁ σουλτάνος, ὅταν κιό-
λας ἐκεῖνος νὰ ζήτησιν ὅς γὰρ τὴν φοι-
τητριά τῆς Σορβόννης, καὶ εἶχε καθο-
δηγήσῃ τὸ γαμμάτιον τοῦ εἶχε καθο-
ποσχεθῇ πῶς, ἂν δεχόταν καὶ τὴν φοι-
τητριά τοῦ — συνοδευομένη ἀρχὴν
μὴ τρανταχτὴ προαγγελία δωρεὰ — θὰ
συζητοῦσε μαζί της τοὺς ὅρους.

Ἡ ἀπάντησι τῆς Σενιὲ ἦρθε ἀπὸ τὸ
Παρίσι εὐνοϊκῇ. Ἀνεππρέσθη ἀπὸ τὸ
ὁ σφοδρὰ τῆς ἡλικίας — ποὺ τὴν ἐκμη-
δενίζανε... τὰ πετρελαία! — ἡ θελκτι-
κὴ Λιβανέζα δὴλωσε πῶς εἶχε βρεῖ καὶ
αὐτὴ (ἐξαιρετικὰ νοητευτικῶς) τὸ σουλ-
τάνο καὶ πῶς θὰ δεχόταν νὰ τὸν παν-
τρεύσῃ, με τὴς ἑξῆς προϋποθέσεις:

1) Ὁ σουλτάνος θὰ διέλυε τὸ κα-
ρὲν του.

2) Δὲ θὰ τῆς ἀξίωνε νὰ κυκλοφορῇ
με σκεπασμένο τὸ πρόσωπο της.

3) Θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ ταξιδεύῃ,
μὴ-δυσὸ φορὲς τὸ χρόνο, στὴν Εὐρώπην.

Κατὰ τὴς πληροφορίας, τὴς προε-
λθούσε νὰ βρισκεται ἀκόμη ὁ σουλτάνος
οἱ ὁμοί τῆς Σενιὲ πρόκειται νὰ γίνου-
ναι ἐπὶ σὺν τῇ ἐπακολουθούσῃ συντομῇ
ἐκπὸν ὅσον ἀμεση συνέπειαι νὰ παρανα-
τοπιθῇ, ὅπως εἶπαμε, στὴν ἀρχή, μὴ
ταυτό, γιατί ἡ παρουσία μὴς ἐξευ-
ρωπαϊσμένης σουλτάνας, ποὺ θὰ ζῇ «ἐ-
λευθερία» καὶ θὰ περιερίζεται με ἐ-
σκεπαστο πρόσωπο, θὰ σημάνῃ τὴν ἀ-
πελευθερωσὶ καὶ τῶν ἄλλων γυναικῶν
ἀπὸ τὰ σφυρηλατημένα ἐδῶ καὶ αἰῶ-
νες δεσμά τους.

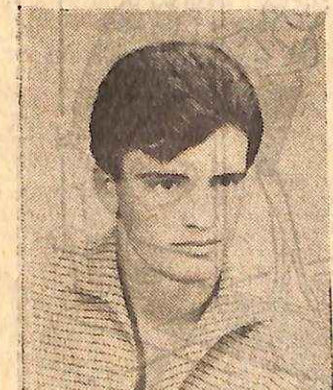
Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΝΥΦΑΝΤΗΣ (24
χρόνων) ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὁμολογεῖ
πῶς ὁ Διαγωνισμὸς μας ἔκανε νὰ
ἐμπνεύσῃ μέσα του ἕνα ναρκωμένο
πῶθος.

Ο ΤΖΕΜΣ ΝΤΗΝ (18 χρόνων)
ἀπὸ τὸν Ἀσπρόπυργο, Ἀττικῆς, εἶ-
ναι καλὸς χορευτὴς καὶ τραγουδᾷ ἐ-
λαφρὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια.

Ο ΙΑΣΩΝ ΡΕΗ (19 χρόνων) ἀπὸ
τὴν Ἀθήνα, θέλει νὰ γίνῃ, ὅσο τὸ
βυζαντινὸν πῶθον, ἕνας μεγάλος
καλλιτέχνης.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΟΥΜΠΑΣ (20 χρό-
νων) ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἔχει πάντα
στὴν καρδίαν του δύο καλλιτέχνες:
τὸν Τζέμς Ντήν καὶ τὴν Ἀντιγόνη
Βαλάκου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λόγω τῶν ἑορτῶν καὶ γιὰ νὰ δώσουμε μὴ ἀκόμη εὐκαιρία στοὺς
ἀναγνώστες μας νὰ λάβουν σ' αὐτὸν μέρος ὁ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΙΝΗ-
ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ μας, παρατείνεται μέχρι τῆς

10ης Ἰανουαρίου 1961

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἐλήφθη, ἐπεὶ πολλοὶ ἀναγνώστες καὶ ἀνα-
γνώστριες μᾶς ἐπέτρεψαν τὴς φωτογραφίες τους μετὰ τὴν ὀρισμένη
προθεσμίαν δικαιολογώντας κατὰ κάποιον τρόπο τὴν καθυστέρησι
τους καὶ μᾶς παρακαλοῦν νὰ συμπεριληφθοῦν κι' αὐτοὶ στὴν πρῶ-
τὴ φάσι τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Ἐπίσης, ἐπεὶ λόγῳ τῶν ἑορτῶν εἶναι δυσχερὲς ἡ παρουσίασι
τῶν υποψηφίων ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ τῆς ἐπιτροπῆς, δί-
νουμε μὴ ἀκόμη εὐκαιρία σὲ ὅσους θέλουν νὰ λάβουν μέρος στὸ
Διαγωνισμὸ. Φυσικὰ, ἡ παράτασι αὐτὴ εἶναι: ἡ τελευταία,
καμμία δὲ δικαιολογία δὲ θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν μετὰ τὴν 10η Ἰα-
νουαρίου.

Πρὶν ἀκόμη ὁ Διαγωνισμὸς μπῇ στὴν τελικὴ αὐτὴ φάσι του,
δεκάδες ἀναγνώστριες καὶ ἀναγνώστῳν μας πῆραν ἤδη μέρος
στὸ γύρισμα διαφόρων σκηνῶν ταινιῶν, ποὺ παραγίγει ἡ «Φίλις»
Φίλις. Μερικὲς υποψήφιες μάλιστα κατάρθωσαν, κατὰ τὰ γυρί-
σματα αὐτὰ νὰ διακριθῶν καὶ πρόκειται στὸ προσεχές μέλλον
ν' ἀναλάβουν πρὸ σημαντικὸς ρόλους.

Τὰ «Ἀλμπουμ», ποὺ σχημάτισε ὁ «Θησαυρὸς» με τὴς φωτο-
γραφίες τῶν υποψηφίων τοῦ Διαγωνισμοῦ του, θὰ εἶναι πάντοτε
στὴ διάθεσι τῶν καλυτέρων σκηνοθετῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματο-
γράφου, ὅσοι θὰ μποροῦν ὀριοθετῶν στίγμι θελήσουν νὰ
τὰ συμβουλευτοῦν καὶ νὰ βροῦν μέσα σ' αὐτὰ τὸ πρόσωπο, ποὺ
τοὺς χρειάζεται, γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε ρόλο, στὸ φιλμ ποὺ προε-
τοιμάζουν.

Οἱ ὁμοί συμμετοχῆς στὸ Διαγωνισμὸ μας παραμένουν γιὰ τοὺς
υποψηφίους οἱ ἴδιοι:

1) Θὰ βγάλουν δύο καθαρές φωτογραφίες σὲ σχῆμα καρ-
ποστάλ, δηλαδὴ ἕνα κεφάλι ἡ ὑπόστο καὶ μὴ ὀλόσωμο.

2) Στὴν ἐπιστολή, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἐναντίωσι καὶ
γραμμένη πάντα ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀποστολέα, νὰ ἀναφέρωνται
οἱ γνώσεις του (σχολικὲς σπουδὲς καὶ τυγόν ξένες γλώσσες,
μουσικὴ, γορὸς λαογραφίαις ἡ μουσικὴ, κολυμπί, ποδήλατο, σκί,
σφαίρισμα, κλπ.) ἀπαραίτητως δὲ καὶ ἡ ἡλικία.

3) Θὰ ἐξαρκέσουν τὴς φωτογραφίες στὸ γράμμα καὶ θὰ
τὸ στείλουν στὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ», Δραγατσανίου 4,
(4ος ὁδός) Ἀθῆναι (Τμήμα Κινηματογραφικοῦ Διαγωνι-
σμοῦ), γορὶς ἄλλη ἐπιέδωσι.

Γιὰ τοὺς ἀναγνώστες καὶ τὴς ἀναγνώστριες Ἀθῶν καὶ Πει-
ραιῶς ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει συμβαλῇ με δύο ἀπὸ τὰ καλυτέρω φω-
τογραφικὰ στούντιο τῆς Ἀθῆνας, τὰ ὁποῖα με ἕνα παραπαιτητικὸ
σημειῶμα μας καὶ με μὴ μικρὴ ἐπιδότησι ἀπὸ μέρους τῶν υπο-
ψηφίων καὶ τοὺς βγάλουν τὴς κατὰλληλες γιὰ τὸ Διαγωνισμὸ φω-
τογραφίες.

ΚΑΡΑΠΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ: Πατησίων 207 (τηλ. 871-050).

ΣΚΑΝΑΤΟΒΙΤΣ: Ὑμντοῦ 84 (τ. Παγκρατίου) τηλ. 71-067.

Γὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ κοῖνῃ ἐκείνους καὶ ἐ-
κείνες, ποὺ πῆραν μέρος στὸ Διαγωνισμὸ τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ τῆς
«Φίλις» — Φίλις εἶναι κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ τὰ ἀκόλουθα:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ

(Ἰταλὸς ὁπερατέρ)

ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΚΗ ΔΑΙΚΗ

ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ

(Σκηνοθετῆς)

ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.

(Σκηνοθετῆς)

ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

(Μουσικοσυνθέτης)

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ

(Σκηνοθετῆς)

ΛΑΣΣΑΛΟΥ ΓΟΥΔΑΤΕΡ

(Ἀ

— Τότε, πώς θα έλεγε να φύγεις;
— Κι' ενώ δεν ξέρω. Θάβρελα να ξαναγεννηθώ. Ν' άρχισω όλη μου τη ζωή από την άρχη. Ν' αλλάξω πατρίδα, περιβάλλον, όνομα, πρόσωπο αν είναι δυνατόν. Να μη με ξέρει κανείς, να μην έχω ιστορία.
— Άν βρής κι' εσύ να παντρευτείς στο έξωτικό, πραγματικά δε θάχης ιστορία. Θ' αλλάξεις προσωπικότητα.
— Άλλά, πώς θάβω έως εκεί; Έσύ άλλη-λογραφούσες ένα δόκιμο χρόνο.
— Θέλεις να γράφω του Άλέξανδρου; Ί-σως νάχρη κανένα φίλο...
— Όχι, φώναξε ή Νέλλη με φόβο. Δεν είναι δυνατόν να σκεφθώ ένα τέτοιο πράγμα τώρα. Τ' όνομά μου διασύρθηκε. Άν διαβά-ζουν έλληνικές έφημερίδες, θά είδαν όλη την ιστορία.
— Τότε, κάνε ύπομνη, της είπε ή Ρίτα με συμπόνοια. Άσε να παντρευθώ εγώ και σου δίνω το λόγο μου. Νέλλη μου, ότi θά κά-νω το πόν και γιά τη δική σου την εύτυχια.

ΖΗΤΗΤΑΙ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Έκει σταμάτησαν τη συζήτηση εκείνη την ήμερα. Μετά δυό ήμέρες όμως, σ' ένα άλλο άγγλικό περιοδικό, είδε ή Νέλλη, ξεφυλλίζον-τας το άσπρημένη, μια μικρή άγγελία:
«Έλληνική οικογένεια έγκατεστημένη στο Λονδίνο, ζητεί Έλληνίδα υπηρέτρια έμφανίσι-μη και με άρκετή μόρφωση. Μισθός ίκανοποιη-τικός».
Στην άρχη δεν έδωσε σημασία ή Νέλλη. Έπειτα την ξαναείδαν και άφανικά πήρε την άπόφαση:
— Θα γράψω, είπε της Ρίτας.
Έκεινη έξασπρη.
— Όχι δά υπηρέτρια!
— Είναι ο μόνος τρόπος να ξεχάσω τον έαυτό μου. Γιά υπηρέτρια δε θά ζητήσουν λε-πτομέρειες της ζωής μου. Ένα πιστοποιητι-κό ότi ήμουν καλή και ήθική κοπέλλα θά μου το δώση τό Άμαλίειο. Άλλο τίποτα δε χρειάζεται.
— Μά, δεν είσαι μαθημένη σε βαρείες δουλειές.
— Θα μάθω, έκανε ή Νέλλη άποφασιστι-κά. Άν ήξερες τί χαρά νοιώθω να φύγω από δω, όπου νομίζω ότi όλος ο κόσμος γυρίζει στο δρόμο και με κυττάζει, όχι μόνον δε θά με απέτρεπες, άλλα θά με παρότρυνες να δεχθώ.
Τήν ίδια κιόλας ήμερα κάθησε κι' έγραψε ένα γράμμα. Τότε είχε άεροπορικό, και σε λί-γες ήμέρες ήθελε ή άπάντησι.

Η κυρία της έγραψε ότi ένθουσιάστηκε με τό προσόντα της και τί διαβεβαίωνε ότi θά πε-νούσε πολύ καλά, φθάσει να ήταν πρόθυμη κι' έργαστική. Τό μόνο πού ζήτησε ήταν ένα πι-στοποιητικό από κάποιο γνωστό πρόσωπο, κάποια σύσταση πού να δείχνη πώς είναι μια κοπέλλα ήθική. Και της έγρασαν και τί μισθό θά είχε. Περίφημο!
— Τρέχω στο Άμαλίειο, φώναξε ή Νέλλη άμείσως.
Η Ρίτα ήταν σαστισμένη.
— Στο τέλος θά φύγεις εσύ πρiν από μένα.
— Να κανονίσουμε να φύγουμε μαζί.
Πήρε το πιστοποιητικό από τό Άμαλίειο τδστειλε άμέσως κι' έγραψε ότi είναι έτοιμη να φύγη γιά την Άγγλία μόλις θά λάβαινε τά χρήματα.
Στό μεταξύ είχε τελειώσει κι' ή ύπόθεσι της Ρίτας. Τά χρήματα ήρθαν και γιά τις δυό, σχεδόν την ίδια μέρα.
— Περίεργο πράγμα πώς συμβαδίζει ή τύ-χη μας, είπε τότε ή Ρίτα με συγκίνηση. Σε όλα πάμε μαζί. Πού έβρεις, και στο θάνατο μπορεί να πάμε μαζί... η
... (Τό θυμάται αυτό ή Νέλλη τώρα κι' ά-νατριχιάζει. Δάκρυα άνεβαίνουν στα μάτια της, κι' άναστενάζει:
— Ρίτα μου... μακάρι να είχαμε πάει μα-ζί και στο θάνατο. Θά ήμουν τώρα κι' εγώ νεκρή, ήσυχη πιά... ήσυχη πιά...)
Έτρεμε σύγκορμη όσο τά συλλογιζόταν αυτά. Η τύχη τις έπαινε κάθε μια από τό χέ-ρι και τις οδηγούσε στον ίδιο δρόμο. Φυσικά, ή προοπτική της Ρίτας ήταν άσυγκρίτως κα-λύτερη. Ο Άλέξανδρος της είχε στείλει πολ-λύ περισσότερα χρήματα γιά τό ταξίδι.
«Θέλω να ταξιδέψης με όλη την άνεσι», της έγραψε.
Η Ρίτα όμως άποφάσισε να ταξιδέψη μαζί με τη Νέλλη, στην πιο φθηνή θέσι.

— Δε χρειάζομαι από τώρα πολυτέλειες, είπε. Θάρθω ή ώρα πού θά ταξιδέψω πρώτη θέσι. Άν βέλη ο Θεός, θάρθω ή ώρα.
Η ζωή τους άλλαξε από τη μια μέρα στην άλλη. Ενώ ή Ρίτα σκοτωνόταν στη δουλειά, με τον ελάχιστο μισθό, και δεν έβλεπε τίποτε

ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΕΣ

Τό παλιό ρολόι

Τό ρολόι του πατέρα τό παλιό, πού με ζύνταγε παιδάκι όταν ήγναίνα σχολιό, τό ρολόι του πατέρα

χτές τό πούλησε ή (μυτέρα ο' ένα μαγαζάκι και σαν νύρισε στο κλάψαμε κι' οι δυό (μαζί.
*
Τό ρολόι του πατέρα χτές τό πούλησε ή (μυτέρα γιά να πάρουμε (ψωμί. Και μες τό κρυσό (μηνό στο σώσιμο της μέ- (ρας

μου φάνηκε πώς πέθανε ξανά χτές ο πατέρας...
ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

στον δρίζοντα, ενώ ή Νέλλη δεν άποφάσιζε σχεδόν να ξευτίστη από τό σπίτι της, από φόβο μη συναντήση έρωτηματικά και ειρωνικά βλέμματα, ή σκηνοθεσία άλλαζε. Λές και κά-ποιο μαγικό χέρι είχε πατήσει ένα ήλεκτροικό κουμπι.

Η έορασία της Ρίτας φάνηκε κάτι τό δευ-τερεύον, τό προσωρινό, ή Νέλλη σήκωσε τό κεφάλι της, κι' άρχισε μ' όλη της την ψυχή έτοιμασίες. Τρεχάματα ένα σωρό, σε τίς πουργεία, σε προσέβει διατυπώσεις... μερικά άπαραιτήτα ψώνια... χίλια δώ μικροπράγμα-τα πού χρειάζεται κανείς γιά τό ταξίδι.
Άπάνω σ' αυτή τη φασαρία της έτοιμα-σίας ήθελε και τό πιο έκπληκτικό.

ΣΤΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΕΙΟ

Ηταν βραδάκι κι' είχαν άνοιξει τις βαλί-τσες τους οι δυό κοπέλλες. Τις συνύριζαν γιά δέκατη φορά. Όλο και κάτι ταξινόμουν, όλο κι' έκαναν άνακεφαλαιώσει, μη τυχόν και ξεχάσουν κάτι τό ουσιώδες. Άξανα ή σπι-τονοικιαστές τους, μπήκε άρκετά άπορημένη και τούς είπε ότi κάποιο παιδί έφερε ένα γράμμα και ζητάει ή Ρίτα.

Η Νέλλη κούσε.
— Λάθος! Έμένα θά ζητάνε. Ποιός ξέρει τί συμβαίνει.

— Αφού είπε έμένα; άποκρίθηκε ή Ρίτα. Και πήγε στην εξώπορτα.
Σε λίγο γύρισε μ' ένα γράμμα.

— Έμένα ζήτησαν, είπε κι' έβειξε ένα κλειστό γράμμα στη Νέλλη. Είναι από κά-ποιο συμβολαιογράφο. Περίεργο πράγμα.
— Έλα, έλα, άστειλέθηκε ή Νέλλη. Πες την αλήθεια. Πέθανε ο μπαμπάς σου στην Άμε-ρική και σ' άφίνει τά δολλάρια του.

— Άνοιξε ή Ρίτα τό γράμμα, και διάβασαν μαζί:
«Δεσποινίς Πλαντή. Σας παρακαλώ περά-στε αύριο όποια ώρα μπορείτε από τό συμβο-λαιογραφείο μου δι' άτομικήν σας ύπόθε-σιν».

Οι δυό κοπέλλες κυττάχτηκαν, έπειτα έσα-σαν στα γέλια:
— Τά δολλάρια! φώναξαν μ' ένα στόμα. Όλη εκείνη τη νύχτα βασάνισαν τό μυαλό τους, να μαντέψουν τί μπορεί να σήμαινε αυ-τή ή ειδοποίησι. Στο τέλος ή Νέλλη σκέφθη-κε κάτι:

— Μήπως σου στέλνει κι' άλλα χρήματα ο Άλέξανδρος;
— Μδ συμβολαιογράφο; Είναι άπίθανο.
— Έ, δε μπορώ να σκεφθώ πιά τίποτε!
φώναξε ή Νέλλη. Θά έμμερώση αύριο και θά ιδούμε.

— Πάμε μαζί; πρότεινε ή Ρίτα.
— Μά ίσως να είναι κάτι άτομικό σου.
— Σώμα. Δε ντρέπεσαι; Τό ξέρεις πώς δεν έχω άτομικά μυστικά, και προπάντων από σένα, είπε ή Ρίτα.

*
Τό μεσημέρι, την ώρα πού είχε διακοπή ή Ρίτα, έτρεξαν στο συμβολαιογραφείο.

Ο συμβολαιογράφος, ένας γρηαλός καλός κύριος, είπε της Ρίτας, ότi είναι μια ύπόθεσι της τελείως έμπιστευτική και μόνον όταν τον διαβεβαίωση ή κοπέλλα ότi μπορεί να μιλήσει έλεύθερα, της είπε περί τίνος πρόκειται:
— Δεσποινίς Πλαντή... Έλαβα ένα γράμ-μα από τό Λονδίνο, από κάποιο συνάδελφο. Μπορείτε να τό διαβάσετε.

Της έδωσε τό γράμμα, άγγλιστί.

Καταλαβαίνετε άγγλικά;

— Άκετά.
— Διαβάστε, λοιπόν.
Και διάβασαν κι' οι δυό κοπέλλες μαζί:
«Άγαπητέ συνάδελφε—Έγραφε ο συμβολαιο-γράφος του Λονδίνου. Χρειάζομαι τί βοήθειά σου γιά κάποια ύπόθεσι. Έχω επί είκοσι χρόνια στα χέρια μου τό βιβλίο καταθέ-σεων πεντακοσίων λιρών Άγγλίας επί όνομα-τι κάποιας δεσποινίδος Ρίτας Πλαντή, ή ό-ποια άνατρέφεται ή άνετρόφη στο Άμαλίειο όρφανοτροφείο Άθηνών. Συγχρόνως είχα την έντολή να περιμένο άκριβώς είκοσι χρό-νια και τότε να φροντίσω να έρθω σ' έπαφή μαζί της, και να την ειδοποιήσω να παρου-σιαστή αυτοπροσώπως στην Τράπεζα και να παραλάβη αυτά τά χρήματα. Τά όποια φυσι-κά πολλάπλασάστηκαν έκτοτε με τούς τό-κους. Σας παρακαλώ λοιπόν, να με διευκολύ-νης. Άν σου είναι δυνατόν ν' ανακαλύψης αυ-τή τη δεσποινίδα και να την ειδοποιήσης, θά με υποχρεώσης πολύ. Άν δεν κατορθώσω να βρώ τά ίχνη της επί ένα έτος, ή έντολή μου είναι ρητή, τό ποσό να μεταδίδασθί σε κά-ποιο όρφανοτροφείο ήπλυν έδώ στο Λονδίνο. Σε εύχαριστώ εκ τών προτέρων».

— Υπογραφή σφραγίδες, κλπ...
Η Ρίτα κέρωσε, κι' ή Νέλλη την κύτταξε με μάτια μεγάλα.
— Μά... μήπως γίνεται κάποιο λάθος; ρώ-τησε επί τέλους με φωνή τρεμάμενη ή Ρίτα.
— Δεν πιστεύω, άποκρίθηκε ο συμβολαιο-γράφος με πατρικό καυτόγελο. Έσεis πάντως είσθε ή δεσποινίς Πλαντή πού άνετρόφη στο όρφανοτροφείο;

— Έγώ...
— Άπετάθη στο όρφανοτροφείο. Μου εί-παν τά χίλια καλά γιά σας και μου έδωσαν τί διεύθυνσι του γραφείου όπου εογάγεται. Τά κατάφερα πολύ εύκολα, κι' είμαι πολύ εύ-χαριστήμενος γι' αυτό...
Τό αίμα είχε ανέβει στο δροσερά μάγουλα της Ρίτας, τά είχε βάψει αίμα.

— Μά, δε μπορώ να καταλάβω... Συγγε-νείς δεν έχω, κανένα δεν έχω... πρόφερε τα-ραγμένη.

Ο συμβολαιογράφος την κύτταξε στορ-νικά:
— Όλοι μας έχουμε συγγενείς. Πολλές φο-ρές όμως δεν τους γνωρίζουμε. Και σεis δεν ήθατε ύφανακατέβατη στον κόσμο.
— Τί βάσκε στο μυαλό σας; φώναξε ή Ρίτα τρέμοντας από τη συγκίνηση. Μήπως οι γονείς μου...
— Δεν έχω ιδέα. Γνωρίζετε τούς γονείς σας;

— Όχι, άποκρίθηκε ή κοπέλλα κοκκινίζον-τας πιο πολύ.

— Ίσως λοιπόν να είναι μια επανόρθωσις. Δε μπορεί κανείς να ξέρη.

Τά μάτια της Ρίτας άστραψαν με ξαφνικό θυμό:

— Άν είναι έτσι, δεν θά θέλω τά χρήμα-τα... δεν θά θέλω.

Σηκώθηκε ο γέρο - συμβολαιογράφος, ά-κούμπησε τό χέρι του πατρικά στον ώμο της κοπέλλας.

— Τά λάθη είναι γιά τούς ανθρώπους, παι-δί μου, της είπε. Χωρίς να ξέρης τίποτε, δε μπορείς ούτε να δικάσης ούτε να καταδικά-σης. Κι' αν δεν πάρης τά χρήματα πού σου άνήκουν, θά πάνε στο όρφανοτροφείο. Δε βλέ-πω τό λόγο...
Γύρισε έπειτα στη Νέλλη, σαν να ζήτησε βοήθεια.

— Τί λές σεis, δεσποινίς;
— Πώς δε θά τό πάω; φώναξε τότε ή Νέλλη. Πρέπει να είναι τρελλή γιά να μη τά πάω.

— Μόνον, είπε ο συμβολαιογράφος, δεν ξέρω πώς μπορεί να γίνη γιά τό ταξίδι. Θά-πρεπε ίσως να στείλουν τά ναύλα.

Τότε του εξήγησαν οι κοπέλλες πώς ήταν έτοιμες να ταξιδέψουν γιά τό Λονδίνο.

— Κύττα σύμπτωσι! Έκανε ο συμβολαιο-γράφος με συγκίνηση. Όταν βέλη ή τύχη, βοηθεί. Τότε τό ζήτημα είναι άπλούστατο. Πάρε τό αντίγραφο της έπιστολής, και φυσι-κά στο διαβατήριό σου θά φαίνεται ή ταύτο-της σου.

— Ευχαριστώ, τραύλισε ταραγμένη ή Ρίτα.

Πήρε τό γράμμα, τδβαλε στην τσάντα της:
— Πρόσχε, μη τό χάσης, είπε ο συμβο-λαιογράφος Μ' αυτό θά πές στο Λονδίνο στο συνάδελφό μου. Κι' από κει θά λάβης οδη-γίες πώς θά σπκώσης τά χρήματα. Θά πού άπαντήσω ότi ή έντολή του έξετελεσθή με με-γάλη εύκολία.

ΔΑΚΡΥΑ

Είχε μια κρίση δακρύων τό βράδυ εκείνο

στο σπίτι ή άμοιση ή Ρίτα.
— Κάτι μου λέει πώς αυτά τά χρήματα τάχρη βάλεσι στ' όνομά μου ο πατέρας μου ή ή μητέρα σου. Θά γεννηθήκα φαίνεται στ'ι Λονδίνο. Άλλά πώς βρέθηκα στην Άθήνα, στη βρεφοδόχο; Μυστήριο...
— Ίσως να γεννηθήκες στην Άθήνα κι' οι γονείς σου, ή ή μητέρα σου, να βρέθηκε έ-πειτα στο Λονδίνο.
— Καλά λένε πώς ήταν πλούσια ή μητέρα μου.

— Ο Θεός στα στέλνει αυτά τά χρήματα άπάνω στην ώρα. Θά σου είναι πολύτιμα στην άρχη, όσωπο να παντρευτείς, γιά να μη τά περιμένης όλα από έναν άνθρωπο, πού σου εί-ναι κατά βάθος ένεος.

Η Ρίτα άγκάλιασε τη φίλη της:
— Νέλλη μου, είμαι εύτυχισμένη πού θά πάσω λεφτά, έπειδή θά μπορέσω να σέ βοη-θήσω κι' έσένα. Να ξέρης, πώς δεν έχεις κι' εσύ να φοβηθής τίποτε στην άρχη. Όσο έχω εγώ θάχης κι' εσύ...
Είχε γλυστή καρδιά ή Ρίτα...
Δάκρυα μουσκέψαν τό μαξιλάρι της Νέ-λης. Ο πόνος γιά τό χαμό της φίλης της έ-γινε πιο όξυς κι' οι τύψεις άνοιξαν να τη βρ-σανίζουν.

— Γιατί παραδέχτηκα ότi είμαι εγώ ή Ρί-τα; Ήταν σωστό αυτό; Έναντι του νόμου, άσφαλώς δεν είμαι έν τάξει. Άν άνακαλύ-ψουν κατά κάποιον τρόπο την άπάτη, πάω χα-μένη. Άλλά, έναντι του ήθικού νόμου, είμαι έν τάξει.

Άρχισε να εξετάζη τό ζήτημα από όλες του τις πλευρές, προσπαθώντας να λογι-κευθί, σαν να έπρόκειτο γιά κάποιο ξένο πρόσωπο κι' όχι γι' αυτήν την ίδια.
— Άν έβλεπα ένα διαμάντι να κυλάει στο ποτάμι, κι' αν ήξερα ότi θά πήγαινε χαμένο, ότi θά τό κατάνιζε σε λίγο ή θάλασσα, θά ή-ταν σφάλμα να προσπαθήσω να τό πιάσω; Έτσι κι' άλλοιός, θά πήγαινε χαμένο. Έτσι κι' ή εύτυχία της Ρίτας πήγαινε χαμένη, κυ-λόυσε σ' ένα ποτάμι πού θά την έβγαζε στο χάος. Είμαι σφάλμα πού την πήρα εγώ στα χέρια μου; Ένας άρραβωνιαστικός την περι-μένει. Ένας άρραβωνιαστικός άνυπόμονος και τρυφερός. Άν μάθω τό κακό της, θά στε-νωρηνθώ, θά αισθανθώ μια θανάσιμη πικρία. Ίσως να είναι ένα ψυχικό τραύμα γιά όλη του τη ζωή. Θά πάσω τί θέσι της Ρίτας στην καρδιά του, στα όνειρά του, στο σπίτι του. Θά πάσω τ' όνομά του αντί γιά τη Ρίτα. Την κλέβω τάχα αυτή την εύτυχία; Την κλέβω ά-πό μια νεκρή. Την κλέβω από τό ποτάμι πού θά την καταπιή. Μήπως δεν είναι σφάλμα, άλλα είναι καλή πράξι; Θά βάλω όλη τη δύ-ναμι της ψυχής μου να κάνω εύτυχισμέ-νο αυτό τον άνθρωπο. Ναί, Ρίτα μου, στο δρι-κίζομαι. Τό όρκίζομαι στην άδελφική μας φι-λία. Θά τον κάνω εύτυχισμένο. Και θά τον μάθω να σ' αγαπάει κι' έσένα σαν άδελφή. Ο-που και να βρίσκεται ή ψυχή σου, θά νοιώθης πώς κι' οι δυό σ' αγαπούμε. Τάχα μου θυμά-νεις γι' αυτό; Όχι, όχι! Ήσους καλή και τρυφερή. Δε μπορείς να ζηλεύεις γιά την εύτυ-χία μου. Και στον Άλέξανδρο είχες χαρίσει την καρδιά σου. Τον αγαπούσες τρυφερά πρiν τον γνωρίσης, τον λάτρευες. Δε μπορεί να μην χείρεσαι αν νοιώθης πώς είναι εύτυχισμένος...
Οι τύψεις της σιώπασαν γιά λίγο. Οι σκέ-ψεις της τράβηξαν άλλο δρόμο:

— Τί πρέπει να κάνω; Να διαβάσω καλά-κάλα, με όλες τις λεπτομέρειες όλη την άλλη-λογασία της Ρίτας με τον Άλέξανδρο. Πεταχτική από τό κρεβάτι της, άνοιξε τό πακέτο με τά γράμματα κι' άρχισε να τά δια-βάξη. Η Ρίτα τά είχε καλά ταξινομημένα στη σειρά τους.

Από κάθε λέξι, από κάθε φορά, διαφαίνό-ταν ένας χαρακτήρας τρυφερός, θερμός. Μια ψυχή άγνή και άνυπόμονη να χείση τη στορ-γή της. Δεν της έγραφε λεπτομερές την ι-στορία του. Της έγραφε ότi είναι κι' αυτές όρ-φανές, ότi άνατράφηκε χωρίς στοργή κι' ότi τό ιδανικό του ήταν πάντα να βοηθί μια γυναι-κα να πού άφοσιωθή πραγματικά. Οι Άγγλί-δες δεν ήταν ο τύπος του. Γι' αυτό είχε σκε-φθί να βοηθί μ' αυτό τον τρόπο γυναίκα Έλ-ληνίδα. Της έγραφε άκόμη, ότi ο θεός του, πού τον είχε αναβρέψει κι' ήταν πολύ πλού-σιος, δεν έπεδοκίμαζε αυτό τον τρόπο του συν-νοικισίου, κι' ότi ίσως θά είχαν ν' αντιμετω-πίσουν μερικές δυσκολίες ως προς αυτό. Τδ-γραφε όμως μόνον και μόνον έπειδή ήθελε να είναι άπόλυτα ειλικρινής.

Πάντως, της έγραφε, δεν πρέπει να τό λά-βης ύπ' όψι σου. Ος θά κάνω εύτυχισμένη».

Τί του είχε γράψει ή Ρίτα, τό ήξερε πολύ καλά ή Νέλλη. Όλα τά γράμματα πού του-

στελνε της τδδειχνε πρiν τά στείλη. Έτσι ή Νέλλη δεν είχε φόβο να πη μια άστοχη λέξι.

ΜΙΑ ΠΛΑΣΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κι' οι δυό όρφανές κοπέλλες είχαν πλάσει την ιστορία τους, σε τρόπο πού τις λύτρωνε από την ταπεινώσι να όμολογήσουν πώς ήταν παιδιά μαζεμένα από τη βρεφοδόχο. Η Ρίτα έλεγε πώς δεν είχε γνωρίσει γονείς, πώς την έβλε άνναβρέψει ή γιαγιά της, και πώς είχε πε-θάει αυτή ή γιαγιά όταν ήταν αυτή άκόμη μόλις δέκα χρόνων. Τότε—έλεγε—δεν ήξεραν τί να κάνουν και την έβαλαν στο Άμαλίειο. Μια παρθένα ιστορία έλεγε πάντα κι' ή Νέλλη. Έτσι δικαιολογούσαν τό γιατί είχαν άποφοι-τήσι από τό Άμαλίειο, χωρίς να λένε όλη την αλήθεια.

Αυτή την ιστορία είχε γράψει ή Ρίτα και στον άρραβωνιαστικό της. Έπειδή ήταν φαν-ταστική, είχε τώρα τό δικαίωμα ή Νέλλη να πη ότi ήθελε, να την κεντήση άνάλογα με τη φαντασία της.

— Η γιαγιά μου μ' αγαπούσε, με λάτρευε. Τη θυμάμαι σαν όνειρο...
Δούλευε τό ψέμα στο μυαλό της, άλλα δεν τδκανε τώρα πιά μόνον από συμπόνοια. Τό ά-γαπούσε κιόλας αυτό τό ψέμα και λάτρευε τη φανταστική γιαγιά της. Ες προς όλα αυτά λοιπόν δεν είχε κανένα κίνδυνο. Οάμπανω χω-ρίς κόπο στην προσωπικότητα της Ρίτας. Η μοναδική φωτογραφία του διαβατηρίου, της έμοιαζε άκετά. Την ίδια είχε στείλει ή έρη-νη ή Ρίτα και στον ύποψήφιο. Μάλιστα αυ-τός της ζήτησε μια καλύτερη, πιο καθαρή κι' ή Ρίτα δεν του είχε στείλει άλλη.

— Άν παραξενευτή πού δε μοιάζω άπόλυ-τα, θά τού πώ ότi ήταν μια ότνη πρόχειρη φωτογραφία, πού δε μ' έδειχνε καλά. Γιατί να ύποψιαστή; Δεν έχει λόγο να ύποψιαστή... Ούτε καν έχει ιδέα ότi ταξίδευα με κάποια φίλη μου. Θά τού τό πώ άόγγοτα... Ναί, θά τού τό πώ γιά να τον μάθω να την αγαπάει... Τώρα πάντως δεν έχει κανένα λόγο να ύπο-ψιαστή... Τί άλλος κίνδυνος ύπάρχει; Έδώ στην Άγγλία δε με γνωρίζει κανείς, άπόλυ-τως κανείς. Άν όμως βρεθούμε καμιά φορά στην Ελλάδα;

Τό αίμα της πάγωσε.
— Έκει με γνωρίζει άρκετός κόσμος. Όλα τά κορίτσια του Άμαλίου, όλες οι συνάδελ-φοι του γραφείου, κι' έπειτα τό πλήθος πού νομίζει πώς τό άπάτησα. Η φωτογραφία μου μπήκε στην έφημερίδα... Με κανένα τρόπο δεν πρέπει να πατήσω τό πόδι μου στην Έλλά-δα. Με κανένα τρόπο.

Η καρδιά της βούλιαξε σ' αυτή τη σκέψη.
— Είναι τρέλλα αυτό πού κάνω, Τρέλλα... Άν βελήση να πωμε άμέσως κιόλας στην Έλλάδα... Τί να τού πώ; Καλά, αν άφήση να

περάσουν καμιά δεκαριά χρόνια, ή ύπόθεσι θάχη ξεχαστή, κι' ή φωτογραφία μου θάχη αλλάξει... Όχι, αλλάξει...

Σταμάτησε σ' αυτή τη σκέψη μια στιγμή.
— Άν αλλάξω πραγματικά τη φυσιογω-μία μου; Άν βάψω τά μαλλιά μου όλόξανθα; Ή κατάρκωσα;...

— Άπερίφη αυτή τη σκέψη:
— Πρώτα-πρώτα δε θ' άρέση τού Άλέ-ξανδρου να με γνωρίση βραμμένη. Έπειτα, γιά να είμαι άσφαλής δεν πρέπει μόνον να πιάσω να φαίνομαι ή Νέλλη Παπαδοπούλου, άλλα πρέπει να φαίνομαι ή Ρίτα Πλαντή. Έπειδή και τί Ρίτα πού γνωρίζη τόσος κόσμος στην Έλλάδα... Όχι, όχι. Η μόνη σωτηρία θά εί-ναι να μη πατήσουμε γιά χρόνια στην Έλλά-δα... ή ν' άφήσω τό σχέδιο να ναυαγήση. Να πάω τώρα μόλις έμμερώση, να βρώ την οικο-γένεια πού με περιμένει γιά ύποπρέτια, να φορέσω την ποδιά της δουλειάς, να εξασανί-στώ από τον κόσμο...

Παράδειος ώρες μ' αυτές τις σκέψεις. Έ-πεσσε στο κρεβάτι της, στριφογύριζε, βασανι-ζιόταν, πεταγόνταν πάλι άρδια. Βουνα όρθώ-νονταν τώρα μπροστά της οι δυσκολίες:

— Και να παρουσιαστώ γιά Νέλλη Παπα-δοπούλου μου είναι άδύνατον τώρα.

»Μουδωσαν τό διαβατήριό της Ρίτας, όλα της τά χαρία. Τά άλλα, της Νέλλης, τά κρά-τησε ή αστυνομία. Πώς να πάω να τό ζητήσω και να όμολογήσω ότi σκέφτηκα να κάνω μια τέτοια άπάτη; Όχι... Τώρα δεν ύπόκειται ύ-ποχώρησι. Έκοψα τις γέφυρες πίσω μου...

Η καρδιά της άσχιζε να χτυπήσει τρελλά. Την πρώτη στιγμή πούκανε αυτή τη διαπί-στωσι, πώς ή μοίρα της είχε πιά σφραγιστή, πώς και νάθελε δε μπορούσε πιά ν' αλλάξη γνώμη χωρίς κίνδυνο να υπλέρει με την αστυ-νομία και νάχη δυσάρεστες συνέπειες, την έ-πιασε πανικός...

— Δε μπορώ να κάνω τίποτε άλλο, πρέπει να τραβήξω τό δρόμο πού διάλεξα. Κι' ο Θεός τό ξέρει αν θά είναι ή εύτυχία γιά μένα ή ή καταστροφή...

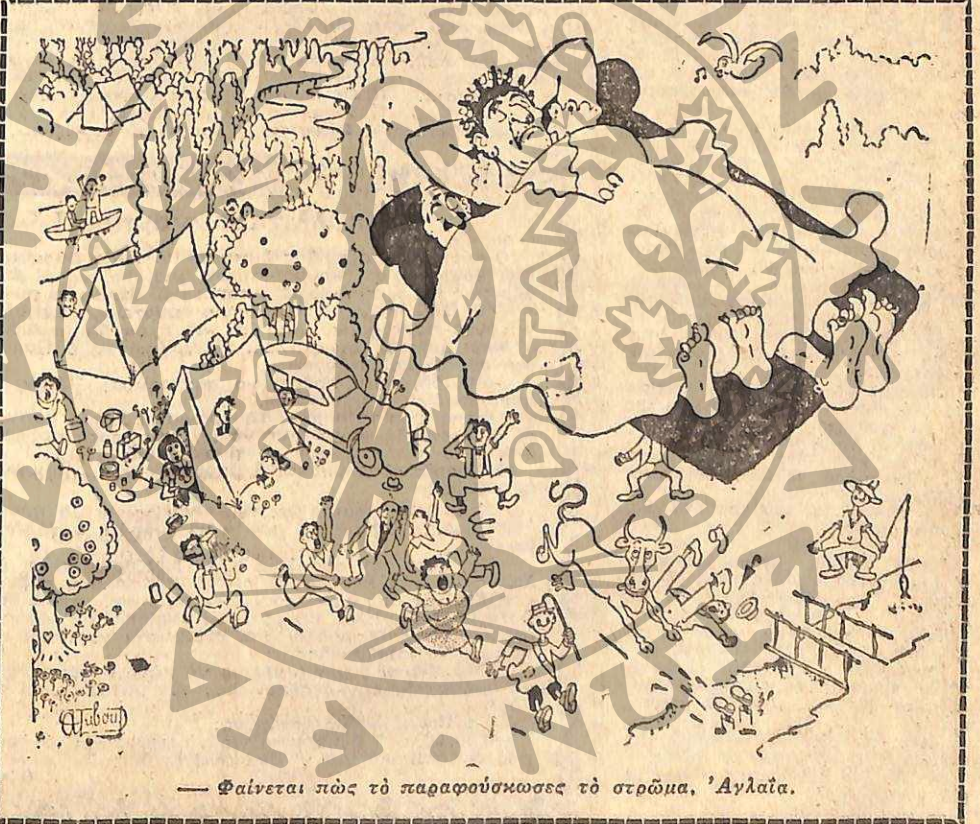
ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ;

Κόντευε να συνθηκολογήση όριστικά μ' αυ-τή την άπόφασι, όταν θυμήθηκε ξαφνικά τά χρήματα πού περιέμεναν την άμοιση τη Ρίτα:

— Τί θά γίνουν αυτά τά χρήματα; Πρέπει να πάω να τά πάρω ή όχι;

— Άπερίφη με άποτροπισμό τη σκέψη να πάη να πάρη χρήματα πού δεν της άνηκαν.
— Άς πάλι στο όρφανοτροφείο. Πάντως δικά μου δεν είναι...
Ήσυχασε από αυτή την έγνοια γιά πολλή ώρα κι' ή σκέψη της έτρεξε άλλοι. Έπειτα ό-μως ξαναγύρισε στα λεφτά:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Φαίνεται πώς τό παραφούσκωσε τό στρώμα, Άγλαία.

Μυστική

11ον
Κι' έφυγε, αφού έκλεισε πρώτα την πόρτα. Πού έξαι; Οι ζητιάνες αυτές του δρόμου είναι κλέφτρες συχνά... Νάμπαινε να κλέψη τίποτα...

Ξανάνοιξε ή πόρτα, μπροστά στη μαρμαρωμένη Φρόσω, που κίτταε με τα όρθαναίχτα μάτια της, που μέσα στο πονεμένο βλέμμα τους είχε μαρμαρώσει ένα δακρύ...

Νά, πάρε!... είπε ή υπηρέτρια. Και της έδωσε μια φέτα ξερό ψωμί και δυο πορτοκάλια. Κι' ύστερα έκλεισε την πόρτα.

Η Φρόσω έμεινε εκεί, στο πεζοδρόμιο, μπροστά στην πόρτα, πούχε κλείσει, κρατώντας τη φέτα, τα πορτοκάλια...

Ξαφνικά, ή πραγματικότητα της δάκρυσε δυνατά την καρδιά: Ζητιάνες!... Ήτανε ζητιάνες...

Δέ μπόρεσε ούτε να κλάψει... Έμεινε εκεί, μπροστά στην κλεισμένη πόρτα της «Φλουπλαγιάς», κίτταε πούχε με θλίψη προσήλκυσε αυτά που κρατούσε στα χέρια της...

Τό χειμωνιάτικο σούρουπο έπεφτε βαρύ, πιχτό, κρύο...

Ξαφνικά, τό μυαλό της Φρόσως τό σπάζει μία σκέψη: Έμεινε να ξεσφαιρίσει ό βραδυόσ όθνος... Γιατί, τότε;... "Αν κοιμώταν άλλη μία φορά στο δρόμο, δέ θα γλύτωνε, δά πέθαινε...

Τό σπύτι πού της είχε χάρισει τό φαί δέν ήτανε σωστό να της προσάγει και στέγη... Δέν τολμούσε, άλλωστε, να ξαναχτύπηση εκείνη την κλεισμένη πόρτα...

Ξέκλινε μηχανικά, δάγκωνε τη φέτα τού ψωμιού: Δέν πεινούσε πια ή ταπεινά της είχε κόψει την πείνα... Προσπαρούσε όμως να φάη...

"Αν δέ πεινούσε αυτή, πεινούσε όμως έκλεινο... τό παιδί της.

Τό σπύτι τού προσάτιου, όσο προχωρούσε γίνονταν και πιο άραιο. Σε κανένα μπροστά ή Φρόσω σταματούσε. Νά χτυπούσε αυτή την πόρτα;...

Και τί βάλει;... Κι' αν βρισκότανε μπροστά σε κανένα άγριο μούτρο;... Και τραβούσε για παρακάτω... Προσπαθούσε γ' άναβάλει όσο μπορούσε πιο πολύ τη μεγάλη στιγμή, την τραγική στιγμή...

Η νύχτα είχε πια πέσει για καλά. Την είχε τυλίξει ή φτωχική γυναίκα από παντού με κρύα σκοτεινιά. Μπροστά της, πού και πού λαμπύριζε τό φως κανενός σπυτιού, τη φέτα της την είχε φάει. Τώρα, με τα έλατα, σπύτια, φουφούρια, προσπαθούσε να καθαρίσει τό ένα από τα δυο πορτοκάλια... Είχε άρξήσει να φουφούριζε...

Ο παγερός άνεμος την έμπόδιζε στο περπάτημα. Έσκυβε μπροστά, για να καταφέρει να προχωρή. Έπρεπε να χτυπήσει οποσδήποτε την πρώτη πόρτα, πού θα βρισκότανε μπροστά της...

Είθε ένα φός. Πλησίασε. "Ανέθηκε στα σκαλοπάτια. Σήκωσε τό χέρι της για να χτυπήσει.

Ξαφνικά, όλη ή κόρασι κι' ή ντροπή τη νίκησαν. Μπροστά στα μάτια της πύκνωσε τό σκοτάδι, και λιποθύμησε!

Τό πορτοκάλια, πού κρατούσε, κυλάσανε μακριά...

Όταν συνήλθε, βρισκότανε πάνω σ' ένα σκληρό στρώμα, μέσα σε μία άποθήκη. Γύρω της βρισκόντουσαν παλιά έπιπλα, σωληνες από σόμπες, τοστιά, φουφούρια. Μία λάμπα τού πετρελαίου κάπνιζε σ' ένα καφί.

Ανασκήθηκε λιγάκι και είδε κοντά της καθισμένο σε μία καρέκλα ένα άνθρωπο με χοντρά γκριζά μουστάκια.

Μάλις την είδε να σηκώνεται στο στρώμα της, σηκώθηκε κι' αυτός.

"Α, ξελλοιθώθηκες!... είπε με μία χοντρή φωνή.

Πού βρισκόμασ;... Στο σπύτι μου...

Όταν συνήλθε, βρισκότανε πάνω σ' ένα σκληρό στρώμα, μέσα σε μία άποθήκη. Γύρω της βρισκόντουσαν παλιά έπιπλα, σωληνες από σόμπες, τοστιά, φουφούρια. Μία λάμπα τού πετρελαίου κάπνιζε σ' ένα καφί.

Ανασκήθηκε λιγάκι και είδε κοντά της καθισμένο σε μία καρέκλα ένα άνθρωπο με χοντρά γκριζά μουστάκια.

Μάλις την είδε να σηκώνεται στο στρώμα της, σηκώθηκε κι' αυτός.

"Α, ξελλοιθώθηκες!... είπε με μία χοντρή φωνή.

Πού βρισκόμασ;... Στο σπύτι μου...

Όταν συνήλθε, βρισκότανε πάνω σ' ένα σκληρό στρώμα, μέσα σε μία άποθήκη. Γύρω της βρισκόντουσαν παλιά έπιπλα, σωληνες από σόμπες, τοστιά, φουφούρια. Μία λάμπα τού πετρελαίου κάπνιζε σ' ένα καφί.

Ανασκήθηκε λιγάκι και είδε κοντά της καθισμένο σε μία καρέκλα ένα άνθρωπο με χοντρά γκριζά μουστάκια.

Μάλις την είδε να σηκώνεται στο στρώμα της, σηκώθηκε κι' αυτός.

"Α, ξελλοιθώθηκες!... είπε με μία χοντρή φωνή.

Πού βρισκόμασ;... Στο σπύτι μου...

Τι είσαστε σεις;... "Ανθρώπος, δέ βλέπεις; Μπάς και σου φαίνομα για τίποτ' άλλο;...

Μέ βρήκατε πού λιγοθύμησ;... Ναι! παρά λίγο να σε πατήσω, γυρίζοντας από την ταβέρνα. Έγώ κι' ή κόρη μου ή Μαρίνα δέ τσούχησε μέσα και σε ξαπλώσαμε έδω...

Γύρισε γύρω τό κεφάλι της ή Φρόσω.

"Εδώ;... ρώτησε. Στην άποθήκη;...

Ο γέρος την άποπήρε: Δέ σε βάλαμε, βέβαια, στη σάλα... έπλε. Και μάς συγχώρησ;...

Δέν ήθελε να πω αυτό, κύριε... τού άπάντησε ή Φρόσω, δακρυομένη, κατακίτηνη.

"Εμ' τι ήθελες να πής τότε;... "Υστερα, πούος σούπε να πέσης μπροστά στη δική μου την πόρτα;... "Ας πήγαινες να πέσης μπροστά σε κανένα μάγαρο τού Κολωναίου...

Εγώ είμαι ένας φτωχός περβολάρης... Καλά-καλά δέν έχω σάλα... "Εννοώ, μόνο για μένα, κι' ένα για την κόρη μου...

Δέν είπα τίποτα, κύριε... Και μή μου δικαιολογήσες;... Με συγχώρησε, τ' όνομά σας;...

Μέ λένε Φραντζέσκο...

Κι' είσθε, είπατε, περιβολάρης;...

"Η άλήθεια είναι πως δέ προτιμούσα ναύνομα έρπαιστής... "Η τύχη όμως δέ βοήθησε κι' έτσι φουτώσε κατάντη και μπροστά...

Γέλασε δυνατά ο περιβολάρης με τό άστείο του.

"Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε μία φωνή γυναικεία απ' έξω...

Πατέρα... Τι γίνεται;... "Ελα, Μαρίνα... Ξελλοιθώθηκες...

Άκουσθήκανε βήματα και, σκούοντας από την πόρτα, πού ήτανε πολύ χαμηλή, μπήκε μέσα στην άποθήκη μία γυναίκα ως τριάντα χρόνων, ψηλή, γεροφτιαγμένη, άσχημη. Πλησίασε τη Φρόσω, την περιεργάστηκε λίγη ώρα, κι' ύστερα, χωρίς να μιλήσει καθόλου σ' αυτή, γύρισε στον πατέρα της:

Και τώρα;... Τι θα την κάνουμε;...

Ο γέρος σήκωσε τούς ώμους του, τού άπάντησε:

Τι θέλεις;... Τό παιδί μου...

Τό σπύτι πού της είχε χάρισει τό φαί δέν ήτανε σωστό να της προσάγει και στέγη... Δέν τολμούσε, άλλωστε, να ξαναχτύπηση εκείνη την κλεισμένη πόρτα...

Ξέκλινε μηχανικά, δάγκωνε τη φέτα τού ψωμιού: Δέν πεινούσε πια ή ταπεινά της είχε κόψει την πείνα... Προσπαρούσε όμως να φάη...

"Αν δέ πεινούσε αυτή, πεινούσε όμως έκλεινο... τό παιδί της.

Τό σπύτι τού προσάτιου, όσο προχωρούσε γίνονταν και πιο άραιο. Σε κανένα μπροστά ή Φρόσω σταματούσε. Νά χτυπούσε αυτή την πόρτα;...

Και τί βάλει;... Κι' αν βρισκότανε μπροστά σε κανένα άγριο μούτρο;... Και τραβούσε για παρακάτω... Προσπαθούσε γ' άναβάλει όσο μπορούσε πιο πολύ τη μεγάλη στιγμή, την τραγική στιγμή...

Η νύχτα είχε πια πέσει για καλά. Την είχε τυλίξει ή φτωχική γυναίκα από παντού με κρύα σκοτεινιά. Μπροστά της, πού και πού λαμπύριζε τό φως κανενός σπυτιού, τη φέτα της την είχε φάει. Τώρα, με τα έλατα, σπύτια, φουφούρια, προσπαθούσε να καθαρίσει τό ένα από τα δυο πορτοκάλια... Είχε άρξήσει να φουφούριζε...

Ο παγερός άνεμος την έμπόδιζε στο περπάτημα. Έσκυβε μπροστά, για να καταφέρει να προχωρή. Έπρεπε να χτυπήσει οποσδήποτε την πρώτη πόρτα, πού θα βρισκότανε μπροστά της...

Είθε ένα φός. Πλησίασε. "Ανέθηκε στα σκαλοπάτια. Σήκωσε τό χέρι της για να χτυπήσει.

Ξαφνικά, όλη ή κόρασι κι' ή ντροπή τη νίκησαν. Μπροστά στα μάτια της πύκνωσε τό σκοτάδι, και λιποθύμησε!

Τό πορτοκάλια, πού κρατούσε, κυλάσανε μακριά...

Όταν συνήλθε, βρισκότανε πάνω σ' ένα σκληρό στρώμα, μέσα σε μία άποθήκη. Γύρω της βρισκόντουσαν παλιά έπιπλα, σωληνες από σόμπες, τοστιά, φουφούρια. Μία λάμπα τού πετρελαίου κάπνιζε σ' ένα καφί.

Ανασκήθηκε λιγάκι και είδε κοντά της καθισμένο σε μία καρέκλα ένα άνθρωπο με χοντρά γκριζά μουστάκια.

Μάλις την είδε να σηκώνεται στο στρώμα της, σηκώθηκε κι' αυτός.

"Α, ξελλοιθώθηκες!... είπε με μία χοντρή φωνή.

Πού βρισκόμασ;... Στο σπύτι μου...

Όταν συνήλθε, βρισκότανε πάνω σ' ένα σκληρό στρώμα, μέσα σε μία άποθήκη. Γύρω της βρισκόντουσαν παλιά έπιπλα, σωληνες από σόμπες, τοστιά, φουφούρια. Μία λάμπα τού πετρελαίου κάπνιζε σ' ένα καφί.

Ανασκήθηκε λιγάκι και είδε κοντά της καθισμένο σε μία καρέκλα ένα άνθρωπο με χοντρά γκριζά μουστάκια.

Μάλις την είδε να σηκώνεται στο στρώμα της, σηκώθηκε κι' αυτός.

Τι είσαστε σεις;... "Ανθρώπος, δέ βλέπεις; Μπάς και σου φαίνομα για τίποτ' άλλο;...

Μέ βρήκατε πού λιγοθύμησ;... Ναι! παρά λίγο να σε πατήσω, γυρίζοντας από την ταβέρνα. Έγώ κι' ή κόρη μου ή Μαρίνα δέ τσούχησε μέσα και σε ξαπλώσαμε έδω...

Γύρισε γύρω τό κεφάλι της ή Φρόσω.

"Εδώ;... ρώτησε. Στην άποθήκη;...

Ο γέρος την άποπήρε: Δέ σε βάλαμε, βέβαια, στη σάλα... έπλε. Και μάς συγχώρησ;...

Δέν ήθελε να πω αυτό, κύριε... τού άπάντησε ή Φρόσω, δακρυομένη, κατακίτηνη.

"Εμ' τι ήθελες να πής τότε;... "Υστερα, πούος σούπε να πέσης μπροστά στη δική μου την πόρτα;... "Ας πήγαινες να πέσης μπροστά σε κανένα μάγαρο τού Κολωναίου...

Εγώ είμαι ένας φτωχός περβολάρης... Καλά-καλά δέν έχω σάλα... "Εννοώ, μόνο για μένα, κι' ένα για την κόρη μου...

Δέν είπα τίποτα, κύριε... Και μή μου δικαιολογήσες;... Με συγχώρησε, τ' όνομά σας;...

Μέ λένε Φραντζέσκο...

Κι' είσθε, είπατε, περιβολάρης;...

"Η άλήθεια είναι πως δέ προτιμούσα ναύνομα έρπαιστής... "Η τύχη όμως δέ βοήθησε κι' έτσι φουτώσε κατάντη και μπροστά...

Γέλασε δυνατά ο περιβολάρης με τό άστείο του.

"Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε μία φωνή γυναικεία απ' έξω...

Πατέρα... Τι γίνεται;... "Ελα, Μαρίνα... Ξελλοιθώθηκες...

Άκουσθήκανε βήματα και, σκούοντας από την πόρτα, πού ήτανε πολύ χαμηλή, μπήκε μέσα στην άποθήκη μία γυναίκα ως τριάντα χρόνων, ψηλή, γεροφτιαγμένη, άσχημη. Πλησίασε τη Φρόσω, την περιεργάστηκε λίγη ώρα, κι' ύστερα, χωρίς να μιλήσει καθόλου σ' αυτή, γύρισε στον πατέρα της:

Και τώρα;... Τι θα την κάνουμε;...

Ο γέρος σήκωσε τούς ώμους του, τού άπάντησε:

Τι θέλεις;... Τό παιδί μου...

Τό σπύτι πού της είχε χάρισει τό φαί δέν ήτανε σωστό να της προσάγει και στέγη... Δέν τολμούσε, άλλωστε, να ξαναχτύπηση εκείνη την κλεισμένη πόρτα...

Ξέκλινε μηχανικά, δάγκωνε τη φέτα τού ψωμιού: Δέν πεινούσε πια ή ταπεινά της είχε κόψει την πείνα... Προσπαρούσε όμως να φάη...

"Αν δέ πεινούσε αυτή, πεινούσε όμως έκλεινο... τό παιδί της.

Τό σπύτι τού προσάτιου, όσο προχωρούσε γίνονταν και πιο άραιο. Σε κανένα μπροστά ή Φρόσω σταματούσε. Νά χτυπούσε αυτή την πόρτα;...

Και τί βάλει;... Κι' αν βρισκότανε μπροστά σε κανένα άγριο μούτρο;... Και τραβούσε για παρακάτω... Προσπαθούσε γ' άναβάλει όσο μπορούσε πιο πολύ τη μεγάλη στιγμή, την τραγική στιγμή...

Η νύχτα είχε πια πέσει για καλά. Την είχε τυλίξει ή φτωχική γυναίκα από παντού με κρύα σκοτεινιά. Μπροστά της, πού και πού λαμπύριζε τό φως κανενός σπυτιού, τη φέτα της την είχε φάει. Τώρα, με τα έλατα, σπύτια, φουφούρια, προσπαθούσε να καθαρίσει τό ένα από τα δυο πορτοκάλια... Είχε άρξήσει να φουφούριζε...

Ο παγερός άνεμος την έμπόδιζε στο περπάτημα. Έσκυβε μπροστά, για να καταφέρει να προχωρή. Έπρεπε να χτυπήσει οποσδήποτε την πρώτη πόρτα, πού θα βρισκότανε μπροστά της...

Είθε ένα φός. Πλησίασε. "Ανέθηκε στα σκαλοπάτια. Σήκωσε τό χέρι της για να χτυπήσει.

Ξαφνικά, όλη ή κόρασι κι' ή ντροπή τη νίκησαν. Μπροστά στα μάτια της πύκνωσε τό σκοτάδι, και λιποθύμησε!

Τό πορτοκάλια, πού κρατούσε, κυλάσανε μακριά...

Όταν συνήλθε, βρισκότανε πάνω σ' ένα σκληρό στρώμα, μέσα σε μία άποθήκη. Γύρω της βρισκόντουσαν παλιά έπιπλα, σωληνες από σόμπες, τοστιά, φουφούρια. Μία λάμπα τού πετρελαίου κάπνιζε σ' ένα καφί.

Ανασκήθηκε λιγάκι και είδε κοντά της καθισμένο σε μία καρέκλα ένα άνθρωπο με χοντρά γκριζά μουστάκια.

Μάλις την είδε να σηκώνεται στο στρώμα της, σηκώθηκε κι' αυτός.

"Α, ξελλοιθώθηκες!... είπε με μία χοντρή φωνή.

Πού βρισκόμασ;... Στο σπύτι μου...

Όταν συνήλθε, βρισκότανε πάνω σ' ένα σκληρό στρώμα, μέσα σε μία άποθήκη. Γύρω της βρισκόντουσαν παλιά έπιπλα, σωληνες από σόμπες, τοστιά, φουφούρια. Μία λάμπα τού πετρελαίου κάπνιζε σ' ένα καφί.

Ανασκήθηκε λιγάκι και είδε κοντά της καθισμένο σε μία καρέκλα ένα άνθρωπο με χοντρά γκριζά μουστάκια.

Μάλις την είδε να σηκώνεται στο στρώμα της, σηκώθηκε κι' αυτός.

στα, όπως είσαι...

Θά με κρατήσετε;... τόν ρώτησε χαρούμενη ή Φρόσω.

"Αν βολέυσαι έδω μέσα. Γιατί, μία φορά, άλλωδ δέν έχω να σε βάλω...

Βολέυομαι έκτακτα... Μόνο κρυάνα λιγάκι... "Αν είχατε κάτι να σκεπαστώ...

Θά σου φέρω έγώ σκεπάσματα... Δυό-τρεις κουρελούδες... έπλε ή Μαρίνα.

Βγήκε και γύρισε με τις πολύχρωμες κουρελούδες. Σκέπασε τη Φρόσω ως άπάνω και της έβαλε κάτω από τό κουρέλι της, αντί για μαξιλάρι, ένα διπλωμένο τσουβάλι.

Οικονομώσου άπόψε όπως-όπως της έπλε ο γέρος, κι' άβριο με τό καλό βλέπουμε...

Η Φρόσω ένοιωσε μία γλυκειά νάρχη να της άγκαλιάζει τό κουραμένο της κορμί. Είχε στέγη!... "Ακουγε απ' έξω τό βορριά να ούρλιάζει, κι' αυτή βρισκότανε μέσα σε τέσσερες τοίχους, σ' ένα σπύτι... Μπορούσε να κοιμηθί!

Βέβαια, κάτω από τις χαραμάδες της πόρτας, τό κρύο έμπαινε. "Υστερα, τό τζέλιο στρώμα ήτανε στρωμένο κατάχαμα, πάνω στο τσιμέντο.

Όμως, ό κουρελούδες κρατάσανε κάποια ζέστη... Μπορούσε ή φτωχική γυναίκα να κοιμηθί, χωρίς να ξεπαγιάσει...

Σας ευχαριστώ πολύ... μουρμούρισε η Μαρίνα, μακριά της με τό δαχτυλίδι της, και πρόχωρε προς τη μισανοιγμένη πόρτα. Την έσπρωξε και μπήκε μέσα σε μία κουζίνα. Δέ βρισκότανε κανείς εκεί.

Η Φρόσω προχώρησε προς τό νεροχύτη, άνοιξε τη βρύση κι' έρριξε λίγο νερό στο πρόσωπό της. "Υστερα, προχώρησε προς την ένδίδευση πόρτα και τη χτύπησε. Δέν πήρε καμιά άπάντησι. Ξαναχτύπησε πιο δυνατά. Πάλι δέν της άπάντησε κανένας. Τότε, διατάχθηκε, έσπρωξε την πόρτα αυτή και μπήκε στο δωμάτιο, πού βρισκότανε δίπλα στην κουζίνα.

"Ητανε μία τραπέζια, μάλλον φτωχική, με λίγα έπιπλα παλιά και τις φωταγωγίες μερικόν προγόνων, πού δ' ένας τους είχε τό ηρωικό ύφος και τό σερίφη τό έπιλοχού...

Φρόσω δέν προσέξε τίποτ' άλλο, εκτός από την άπολύτη μοναξιά.

Κύριε Φραντζέσκο! φώναξε. Καμιά άπάντησι.

Κύριε Φραντζέσκο... φώναξε πιο ένάτα.

Κανένας θόρυβος, τίποτα... Η Φρόσω κατάλαβε πως ήτανε μόνη της, δλονόηχη στο σπύτι. Αυτό την τρόμαξε. Πώς την είχαν άρσει μόνη της; Φώναξε την κόρη τού περβολάρη: Δεσποινίς Μαρίνα...

Πάλι όμως δέν πήρε καμιά άπάντησι. Τότε την έπιασε πανικός... Δέν ήθελε να μείνι όλη στιγμή πια μέσ' στο άδειο αυτό σπύτι... Κι' αν έλκε, πώς τότε και της έλγανε πώς τόκλειψε και έβγαλε στην έξωπορτα, την άνοιξε και έβγαλε στην προαίχνη. "Υψή δέν έδινε πάλι. Τρέχοντας σκεδόν, έποικακρύθηκε πού τό σπύτι τού περβολάρη. Σιγά-σιγά, ή τρεχάλα της γινότανε πυρετική και γεμάτη άγανά...

Ετρεχε όσο μπορούσε, όσο ήτανε δυνατό να τρέξει με τό πρόσθετό τό βάρος πούχε στην κοιλιά της. "Ο ιδρώτας της άγώνιας έσταξε από τό μέτωπό της.

Ξαφνικά, νόμισε πως άκούσε πίσω της άλλα βήματα. Αυτό και μόνο της μεγάλωσε τόν πανικό... Προσέβησε να τρέξει πιο γρήγορα, μα δέ μπόρεσε με την ψυχή τό στομάχι, έλαια, μένη, λαχανισμένη, σταμάτησε. Πίσω της δέ βήματα ζυγώσανε. "Ακουσε μία φωνή - ή φωνή της Μαρίνας, να φωνάζει άγρία:

Πιάστε την!... Την κλέφτρα!... "Κλέφτρα;... Αυτό πού φοβότανε. Στ' αυτιά της ή φοβή έκείνη λέει, άντήχησε σαν πιστολιά... "Κλέφτρα!... Μούκλεψε τό δαχτυλίδι μου... ούρλιαξε πίσω της ή μέγαιρα. Είνα τό εχθριστό πού ή μέγαιρα από τό δρόμο και την κοίμασε...

Τά βήματα κοντοζυγώσανε. Η Φρόσω είχε καρφάρει στην ίδια θέση, σά νάχανε ριζώσει τά πόδια της στο χώμα...

"Εννοώ ένα βαρύ χέρι να πέφτει στον ώμο της και μία άσπρη φωνή - ή φωνή τού νόμου, πούαι τόσο άδικη συχνά... - να της λέει:

Πάμε μέσα!... Γύρισε κι' είδε τη Μαρίνα άφρι-

της άποθήκης. Την έόλησε τό κρύο, τό φοβερό, τό άβάσταχτο κρύο της αύγης...

Τά πόδια της δέν τάνοιασε, ούτε τά χέρια της. Κουνήθηκε λίγο, άνασκήθηκε πάνω στο στρώμα, για να πείσει τόν έαυτό της, ότι μπορούσε να κουνήθι και για να ξεμουδιάσει, τά ξεπαλαιωμένα της μέλη.

Έκείνη την ώρα τό κλειδί άκούστηκε να γυρίζει στην πόρτα, ή πόρτα άνοιξε σιγά, με προφύλαξη, και μέσ' στην άποθήκη γλύστρησε ο περβολάρης. Άμέσως ή Φρόσω ξανάπεσε στο στρώμα της.

Ο περιβολάρης βαστούσε την ίδια λάμπα τού πετρελαίου, πού χτες είχε πάρει μαζί του φεύγοντας, κι' έρριξε τις άναμικές της άκτινες πάνω στο πρόσωπο της κοιμισμένης γυναίκας - ή, καλύτερα, της γυναικας πούκανε την κοιμισμένη...

Κοιμάται άκόμα... μουρμούρισε με μία σκία οίκτου στη φωνή του.

Ο οίκτος αυτός γλύστρησε ως βαθιά μέσ' στην ψυχή της Φρόσως, σαν εδεργική ζεστασία... "Υστερα ο γέρο-Φραντζέσκος πήρε ένα φτυάρι και μία τσάπα και βγήκε με προφυλακτικά βήματα, για να μην την ξυπνήσει... Κι' αυτή ή συμπεριφορά του πούβριχνε τη λεπτότητα ενός χοντρού άνθρώπου, τη συγκίνησε και της έφερε δάκρυα στα κλειόμενα της μάτια...

Σαν έκλεισε ξανά ή πόρτα πίσω από τό γέρο-περβολάρη, ή Φρόσω σηκώθηκε, τσιάζοντας από πάνω της τις κουρελούδες. Είχε κοιμηθί ντυμένη, φυσικά, κι' ή τουαλέτα της δέν ήτανε δύσκολο να γίνη. Χτένιασε λίγο τά μαλλιά της με τό δαχτυλίδι της, και πρόχωρε προς τη μισανοιγμένη πόρτα. Την έσπρωξε και μπήκε μέσα σε μία κουζίνα. Δέ βρισκότανε κανείς εκεί.

Η Φρόσω προχώρησε προς τό νεροχύτη, άνοιξε τη βρύση κι' έρριξε λίγο νερό στο πρόσωπό της. "Υστερα, προχώρησε προς την ένδίδευση πόρτα και τη χτύπησε. Δέν πήρε καμιά άπάντησι. Ξαναχτύπησε πιο δυνατά. Πάλι δέν της άπάντησε κανένας. Τότε, διατάχθηκε, έσπρωξε την πόρτα αυτή και μπήκε στο δωμάτιο, πού βρισκότανε δίπλα στην κουζίνα.

"Ητανε μία τραπέζια, μάλλον φτωχική, με λίγα έπιπλα παλιά και τις φωταγωγίες μερικόν προγόνων, πού δ' ένας τους είχε τό ηρωικό ύφος και τό σερίφη τό έπιλοχού...

Φρόσω δέν προσέξε τίποτ' άλλο, εκτός από την άπολύτη μοναξιά.

Κύριε Φραντζέσκο! φώναξε. Καμιά άπάντησι.

Τά Άψυχα διηγούνται... ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ σ' ένα παρτέρι της Κηφισιάς, μία μέρα που έβρεχε. Όταν πρωτοάνοιξα τα μάτια μου, κύτταγα περσιόρα ένα γυρό και μετέωρα για την έμπνευσή μου. Ο ουρανός ήταν σκοτεινός, ο δρόμος κλεισμένος από παντού, ένας αίσθημα δεν κα τάφερα να διακριθείς από τον γκρίκο βάραινε είναι μου και δι-πλα μου αναλυόταν σε λάσπη. Το παρτέρι ήταν γεμάτο λασπόμενα. Και καθώς έβγα από ιδιοσυγκρασία ένα έντονο πλέγμα κα τωπρότης, που με αναγκάζει να σερνύμαι καταγής, υπέφερα από την άμεση επαφή με τα λασπόμενα. Όταν κανείς έχη έμπνευση την ήρική και την αξιοπρέπεια, μειώνεται άσπαστα από το γειτόνεμά του με τις λάσπες. Τα διπλάνα λουλούδια, οι συνάδελφοί μου του παρτερίου, τα να σφάλα, τα ζουμπούλια, έχουν, βλέπετε, το πρηνόμιο του μίσχου. Αυτός τα έμποδίζει να έχουν άμεση επαφή με το έδαφος, τις σκόνες και τις λάσπες. Έμένα όμως η τύχη μου με έκανε να γεννηθώ χωρίς μίσχο — κάτι χειρότερο: να προστάθω να ταπεινωθώ όσο πιο πολύ γίνεται, να κρύβουμαι μέσα στα φύλλα μου, να έχω να κρυφώ από κάποια φανταστική ασκήσια. Η μετριοφροσύνη μου είναι κάτι το δραματικό παθολογικό. Δεν είναι μετριοφροσύνη είναι ανοησία... Τι να κάνω όμως; Δε μπορώ να άλλαζω...

»Έβρεχε όλο το πρωί. Κατά το μεσημέρι η βροχή σταμάτησε. Μάλιστα βγήκε το ούρανό τό-ζο με χρώματα δανεισμένα από το παρτέρι. Δανείστηκε από μένα το μαδί, από το γαυρόφαλο το κόκκινο, από το τριαντάφυλλο Χούβρο το πορτοκαλί, από το κέντρο του ζουμπούλιου το κίτρινο, από το νιασεύι το άσπρο, από τα φύλλα μου το πράσινο, κι' έκανε μία περιήγηση χρωματική σαλάτα σε στήμα νεύρα, που ξεκίνησε από τον Κόκκινο για να κα-ταλήξη στη βροχιοπύλη. Ήτανε μία όμορφη φαντασμαγορία που με έκανε να ξαμύτισω πίσω από τα φύλλα για να την καμαρώσω. Είμαι, βλέπετε, καινούργιο στη ζωή, και κάθε τι μου φαίνεται όμορφο γιατί έχει τα στοιχεία της εκπληξίας και μου άρεσει να το χαζεύω με κέφι...

»Ο ήλιος δεν ξεμύτισε πίσω από τα σύννεφα. Του είχα κάνει, φαίνεται, ατυχήματα ουστάσεις ο χειμώνας να μη προδώση την αξιοπρέπεια της εποχής, που απαιτεί βαρυτητα και συνοφύρωσι. Ο χειμώνας έτσι επιβάλλεται. Με το μούτρωμα και την κατφεία. Μαζί με πολλούς ανθρώπους, που με μούτρωμα επιβάλλονται και κατφεία ανεβαίνουν στα άνωτερα αξιώματα να να στερεώσουν εκεί ανέλασπη την προσωπή κοπτάτα τους.

Υγρασία και τις λάσπες του παρτερίου, ήταν άπειρος πιο όμορφο το περιβάλλον του σαλονιού. Έκανε ζέση — το καλοριφέρ άναβε στο φούρ — χαλιά και κουρτίνες δίνανε στο δωμάτιο κάτι συμπληρωτικά εγκάρδια. Ο χειμώνας είχε μείνει έξω από τα

»Τοποθετήθηκα — τι ευτυχία! — σε ένα απαλό γυναικείο ντεκολτέ. Ή τοποθετήσι μου σε τέτο ο σκανδαλιστικό μέρος ομολογώ ότι μου έφερε απεριγράπτη άσπαστα. Ένα είδος ντροπής ασελφώθηκε με το ήδονικό μου ρίγος και ένοιωσα επιτακτική ανάγκη να αλ-

»Είναι μικρό, δροσερό, μυρωμένο το μενεζεδάκι, σαν κι' εσένα...» της είπε.

νταντελλένια στον των παραθύρων. Ή βροχή έπίσης. Έγώ μόνο είχα μεταφέρει μία στάλα από τα μικρά μου πέταλα... Ένα κρυσταλλινό πιάτο γεμάτο φρέσκο νερό ανέλαβε να μιά συντηρήση. Μπήκανε πρώτα τα φύλλα κι' άπάνω τους άκουμπήσανε οι μενεζέδες με τα κοτσάνια τους μέσα στο νερό. Έγώ δεν είχα την τύχη να τοποθετηθώ μαζί με τα αδέρφια μου. Το χέρι που στόλιζε το κρυσταλλινό πιάτο με ξεχώρισε και με έδγαλε από το άνωμυλο πλήθος.

»Αυτό το μενεζεδάκι είναι για σένα, είπα μία φωνή αντρική. Μικρό, δροσερό, μυρωμένο σαν και εσένα... —Τί όμορφο! άκούστηκε γλυκά μία φωνή γυναικεία. Κι' άπάνω του έκει σταθή ένα δάκρυ... —Δεν είναι δάκρυ! είναι στάλα της βροχής... —Έκανε υγρασία δυνατή. Την ένοιωσα να με αγκαλιάζει και να μου μουδιάζει τις κλειδώσεις. Προσπάθησα να βρω μέσα στα φύλλα κάποια ζεστασιά... Δεν τα κατάφερα. Γ'ατί τα φύλλα παραμερίσανε από ένα χέρι γεμάτο ναιδεία και άσχιες γενική σφαγή. Κάτι σαν τη σφαγή των νηπίων από τον Ήρωδη! Είδα γυρό μου τα αδέρφια μου να καροτσούνται, άκουσα τους πινιμένους τους οτεναγμούς, είδα τα δάκρυά τους να ανακατεύονται με τις στάλες της βροχής... Έτρεμα μην έρθη η σειρά μου. Ήμουν νεογέννητος — σκεδόν μπουμπουκί — και έλπιζα να γλυτώσω από τον γενικό όλεθρο. Κρύφτηκα, μάλιστα, όσο μπορούσα πιο καλά πίσω από τα φύλλα. Δεν κατάφερα να ξεφυγω: Το βόναυστο ανθρώπινο χέρι με άρπασε, με τράβηξε — πως πνεσά! — και με έκοψε. Τοποθετήθηκα μαζί με τα άλλα καροτουμενά αδέρφια μου, κι' από ά-τομο έγινε σύνολο — από μενεζέδες μπουκέτο!

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΖΟ ΕΝΟΣ ΒΡΕΜΕΝΟΥ ΜΕΝΕΖΕ

λάξω το μελαγχολικό μου χρώμα με το κόκκινο της έρωτικής εξέ-ψωας! —Το γυναικείο στήθος άνεβοκατέβαινε ρυθμικά με την άναπνοή. Ένοιωσα ένα είδος ζάλης. Και αυτή η ζάλη δικαιολόγησε το ότι έκαθα την ίσορροπία μου και γλύστρησα μέσα στο ντεκολτέ! —Τώρα η ζάλη μου έγινε πραγματικό μεθύσι! Δε χόρταινα να κυττάω, να άκουμπάω, να ανα-σάινω! Ή ευτυχία μου ήτανε τό-

σο μεγάλη, που δεν ένοιωσα ότι μαραινόμουν. Ή φωτιά του έρω-τα μαραινεί. Είναι τόσο όμορφος όμως ο έλεος του είδους αυτού, που μαιάζει με ήδονική αυτοκαταστροφή... Μία γλυκύτατη άποκαύνωσι με άγκαλιάσε...

»Και συνήλθα όταν βρέθηκα στο πάτωμα. Είχα πέσει με το νύβι-μο αυτής που μέσα στο στήθος της είχα περάσει τις πιο ήδονικές στιγμές της ζωής μου.

»Η φωνή της άκούστηκε πάλι: —Α... το μενεζεδάκι μου... —Τα κοινά 3άχτυλά της με πιάσανε διακριτικά — τί χάδι ευ-γενικό ένα τέτοιο πιάσιμο! — και με υψώσανε ως τα ρόδια πτερύ-για της μυτούλας της.

»Δε μυρίζει πιά... μονολόγη-σε μελαγχολικά η φωνή της.

»Πώς να μυρίζει... Όλα τα μι-κρά προσόντα μου — άρωμα, όσο οιά, φρεσκάδα — τα είχα άφισει μέσα στο ντεκολτέ της...

»Ένώ διως ζε θα σε πετάξω! Ξανακούστηκε η φωνή της. Θα σε διατηρήσω μέσα στα φύλλα του ήμερολογίου μου, γιατί προέχε-σαι από τα χέρια του...

»Δεν κάθισα να λεπτολογήσω πόσο μειωτικό γά μένα ήτανε να χρωστώ τη συμπάθεια που ένε-πνεα σε έναν άλλον... Και δέ-χτηκα να πατηκώθω μέσα στις σε-λιδες ενός κουφού τετραβίου β-θλιοδεπτιμένου, όπου μόλις είχα-νε γραφεί οι τρυφερές σκέψεις της ημέρας.

»Έκανα την άδιακρισία να τις διαβάσω:

»«...Πόσο ευτυχισμένη νοιώθω σήμερα! Ο άναπνευσ μου με παρωμοίσε με ένα μικρό μενε-ζεδάκι που σου πρόσφερε. «Είναι μικρό, δροσερό, μυρωμένο σαν και εσένα...» μου είπε. Ήταν ένα γλυκύτατο δακρυμένο μενεζεδά-κι. Το έβαλα στο στήθος μου, κι' ένοιωσα κάτι σαν από το χάδι το δικό του. Ένα μενεζεδάκι από το λατρευτό μου χέρι του με έ-κανε να νοιάσω ρίγος ήδονής... Δε θα το πετάξω, δεν κάνει να το πετάξω... Θα το φυλάξω για να μου θυμίζει την πρώτη τρυφε-ρή φράσι του άναπνεύσου μου—την πρώτη ομολογία της άγάπης του...»

»Τοποθετήθηκα μέσα στις σελι-δες, άναμεσα στις τρυφερές της

νραμμές, κι' εκεί άρχισα να ζω την αιωνιότητα της άνυπαρξίας... Ή έλπιδα μου είναι ότι κάπου, κάπου θα άνοιξη το άλμπουμ έ-κείνη για να γράψω κάτι. Και τό-τε θα βλέπη το ζερό πατηκώμένο κορμί μου που θα της θυμίζει τις πρώτες λέξεις του άναπνεύσου της! Θα τη βλέπω κι' ένω και θα θυμάμαι τις εςάσεις στιγμές που έζησα μέσα στο άπαλό της ντε-κολτέ...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ταίο του δεκαήμερο μόνο θα ευνωστή από τις κοσμικές επιδράσεις ή εξέ-πλωσι σοφών κυκλοποιώντων και ρευματικών παθήσεων.

»Αντίθετα, ο Φεβρουάριος θ' άποτε-λέσει ένα μήνα σκληρής δοκιμασίας για όσους υποφέρουν από την καρδιά τους.

»Ο Μάρτιος, έκτος από το ότι θα κληρονομήσει, έξασθενιμένες έστω, τις άπειλες καρδιακές προσβολών, που θα φέρη μαζί του ο Φεβρουάριος, θα είναι, κατά τους θιασώτες των κο-σμοβιολογικών θεωριών, ο μήνας της γαίης. Με σκανδαλιστική σιγουριά, προβλέπουν πως το Μάρτιο θα ξεπα-σι μια επιδημία γαίης, που θα έτε-καθή σ' διάκληση την Ερώτη!

Τον Άπρίλιο στόχος των κοσμικών επιδράσεων θα είναι οι θρόγγοι. Οι περισσότερες ψύξεις θα εκδηλωθούν εκεί και οι περιπτώσεις θρογγιτιδίας θα παρουσιάσουν μία σημαντική άνοδο.

Κατά το πρώτο δεκαπενθήμερο του Μαΐου δε θα εκδηλωθ καμιά άνοση-γαστική κοσμική επιδράση. Κατά το δεύτερο, όμως, θα παρατηρηθ αύξη-σι της θησιμότητας από παθήσεις της κυκλοφορίας του αίματος.

Ευνοϊκό επίσης για την καθολική ύγεια της ανθρωπότητας θα είναι το πρώτο δεκαπενθήμερο του Ιουνίου, έ-νώ στο δεύτερο θα εκδηλωθούν ώρι-σμένες παιδικές επιδημίες.

»Ο Ιούλιος θα άποτελέσει μία έπα-ράληψη του Φεβρουαρίου. Δηλαδή: οι περιπτώσεις καρδιακών προσβολών, θα σημειώσουν νέα κατακόρυφη έ-νοδο.

»Ο Αύγουστος, έξ άλλου, θα είναι, όπως το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Ιουνίου, επικίνδυνος για όσους υπο-φέρουν από άνωμαλίες στο κυκλοφο-ριακό σύστημα, καθώς και για τα ευ-σίσθητα άτομα, που υπόκεινται σε νευρικές διαταραχές.

Μήνες ήρεμίας θα είναι ο Σεπτέμ-βριος και ο Οκτώβριος, χωρίς άπει-λιτικές κοσμικές επιδράσεις για τί-μια ή την άλλη άσπαστα.

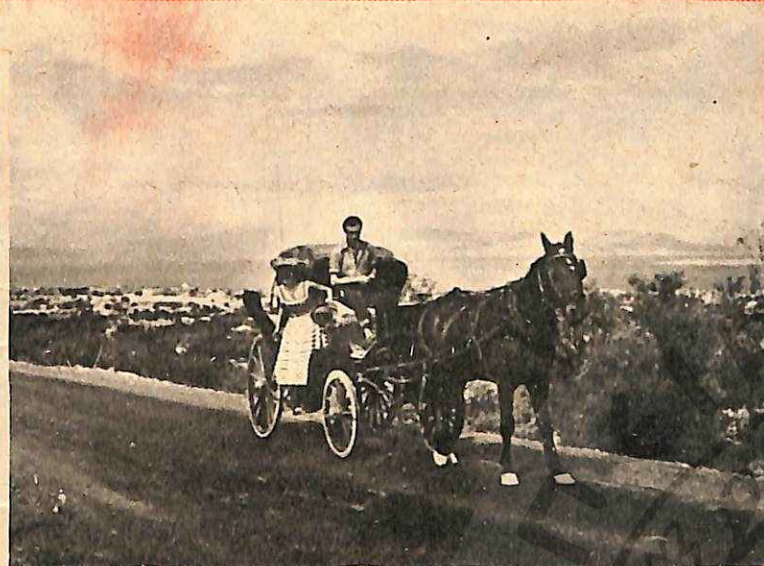
»Ο Νοέμβριος, αντίθετα, θα άπο-τελέσει μία περίοδο σκληρής δοκιμα-σίας για τους πάσοντες από άσθμα. Δεκέμβριος, θα συνδυευθ από μία εςυτερη επιδημία γαίης, που θα πε-ριοσιτή, δικω, μόνο στη Δυτική Εύ-ρώπη και θα είναι μάλλον έλαφρά.

3ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

»Η Άλίκη φτάνει μαζί με τον πατέρα της στην Αίγινα. Στην πα-ραλία συναντούν τον Ζάν, νεαρό άπόγονο της πιο άσπαστατικής κοι-γενείας του νησιού, που πηγαίνει στο ψάρεμα και είναι γι' αυτό

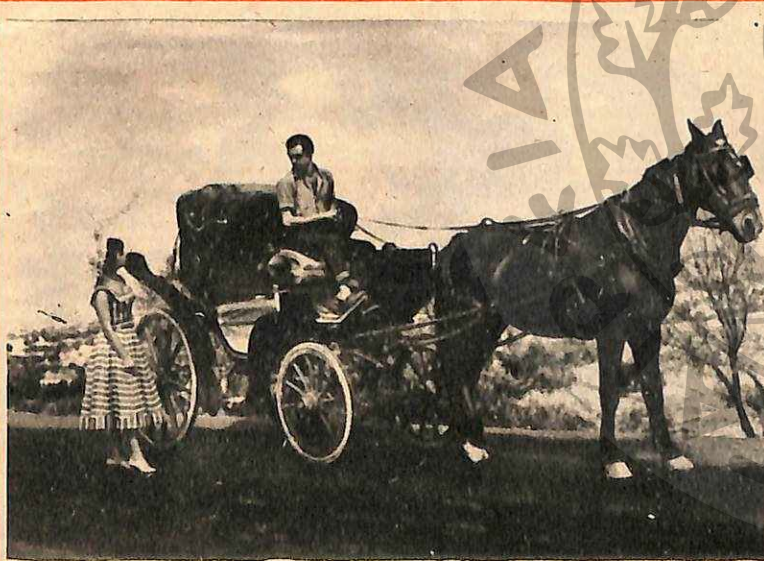
άσημειωτα ντυμένος. Ή Άλίκη τον περνάει για άλκοφορο και τον σω-νάει για να μεταφέρει τις βαλίτσες τους. Ο Ζάν δέχεται να παίξη τον άπρσοδοκίτη αυτό ρόλο. Την άλλη μέρα η Άλίκη ανεβαίνει σ' ένα σμάσι για να γυρίσει στο σπίτι της και βλέπει έκπληκτη τον Ζάν στη θέση του άμαξά.

— Μά δε μου λές, χριστιανέ μου, είσαι τρελλός; — Πώς είπατε, δεσποινίς; Στο μεταξύ ο Ζάν σταματά το άμαξί του και η Άλίκη έτοιμάζε-ται να πηδήσει: — Μπορώ να μάθω, γιατί μ' έφερες εδώ πάνω;

— Νόμιζα πως θ' έλατε να δήτε την Αίγινα. Από δω επάνω όλοι λέει πως είναι πολύ όμορφη. — Και ποιος σου είπα πως ήθελα να δω την Αίγινα σου;... Έγώ σου είπα να με πιάς στο σπίτι μου. — Ωραία... Τότε άς γυρίσουμε πίσω...

— Καλά, στάσου... Μιά και ήρθαμε ως εδώ, άς δούμε ό,τι έχουμε να δούμε, πριν ξαναγυρίσουμε. Ο Ζάν τυλίγει τα χαλινάρια σ' ένα σίδερο και πηδά κι' αυτός κά-τω από το άμαξί. Κυττάζουν μαζί το πραγματικά θαυμάσιο πανό-ραμα, που προσφέρεται μπροστά στα μάτια τους.

Σκαρφαλώνουν κατόπιν λίγο στή βραχώδη πλαγιά του Προφήτη Ήλία για ν' άπολαύσουν από πιο ψηλά άόαμα το υπέροχο θέαμα. που τους προσφέρει το γραφικό νησί. Σε μία στιγμή όμως η Άλίκη σταματάει κομμοσμένη: — Φτάνει πιά... Δε μπορώ άλλο...

— "Ας καθήσουμε να ξεκουραστούμε λίγο.
 — Ο Ζάν κάθεται σ' ένα βράχο σ' αρκετή απόσταση.
 — Εκεί επάνω θα καθήσεις εσύ;... Έλα εδώ, παιδάκι μου.
 — Ο Ζάν την πλησιάζει διστακτικά.
 — Κάτσε... προστάζει εκείνη.

— Μά δέ μου λές, βρέ παιδάκι μου, είσαι και άμαξας;
 — Είμαι και άμαξας...
 — Και πώς τις προφταίνεις όλες τις δουλειές;... Έρχομαι στην Αίγινα και σε βλέπω άχθοφόρο. Την άλλη μέρα γίνεσαι ψαράς. Και νά τώρα που σε ξαναδρίσκω άμαξά...

... Δικό σου είναι τ' άμαξι;
 — Μπα, πού τέτοια τύχη, φωνάζει ο Ζάν ψευτοαναστενάζοντας.
 — Μά είσαι, λοιπόν, τόσο φτωχός;
 — Δεν έχω στ' όν ήλιο μοίρα, της λέει ο Ζάν με ψευτοκακόμοιο ύφος.

— Γράμματα ξέρεις τουλάχιστον;
 — Όχι...
 — Καλά, δέν πήγες σχολείο;
 — Δεν πήγα...
 — Και οι γονείς σου; Πού είναι οι γονείς σου;

— Δεν έχω γονείς...
 — Ούρανοκατέδατος είσαι;
 — Σχεδόν...
 — Τί θα πη σχεδόν; Δέ σε γέννησε μ'όνα εμένα;
 — Με βρήκανε ένα πρωί μπροστά σε μι' άκληση...

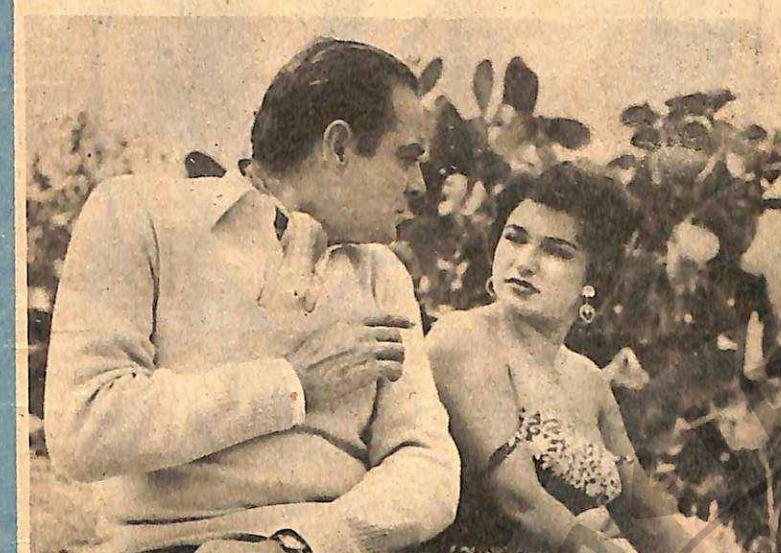
— "Α!... Και δέν έμαθες ποτέ ποιοι είναι οι γονείς σου;
 — Ποτέ...
 — Και ποίος σ' άνάθρεψε;
 — Πότε ό ένας και πότε ό άλλος... Εύτυχώς οι Αιγινητες είναι πολύ ψυχοι άνθρωποι...

— Γι' αυτό λοιπόν την αγαπάς τόσο πολύ την Αίγινα;
 — Στο κάτω-κάτω αυτή είναι ή μάνα μου... Αυτή με μεγάλωσε. Αυτή μου δίνει νά φάω. Δεν έχω κατ'ά βάθος κανένα παρόπινο. Για ν' αναγκαστούν οι γονείς μου νά με πετάξουν, θα πη πώς δέ μπο- ρούσαν νά με ζήσουν...

... Και νά ζούσα, σήμερα κοντά τους, ασφαλώς δέ θα ήμουν πιο εύτυχισμένος... Γιατί, λοιπόν, νά παραισιονέμαι;...
 — Σε θαυμάζω, ξέρεις, για τόν τρόπο με τόν όποιο αντιμετώπι- ζεις την κατ'άστασι... Κάτι μου λέει πώς θα γίνης μι'ά μέρα σπου- δαίος άνθρωπος...

Ξαφνικά, ενώ συνεχίζουν τη συνομιλία βλέπουν νά περνά σε μικρή απόστασι ή Νενέ, ή όποία κάθεται σ' ένα βραχάκι χωρίς νά τους δη-
 — Ο Τζώνυ που τρέκει ζωπίσω της σταματά και κάθεται σ'όν ίδιο βράχο πλάι της.
 — Ποιά είναι αυτή; ρωτάει χαμηλόφωνα ή Άλίκη.

— Είναι ή άρραία της Αίγινας... Έκείνος όμως δέν είναι ό πατέ- ρας σου;
 — Όχι! λέει ή Άλίκη και τού κάνει νόημα νά σωπάσει.
 — Μπορώ νά καθήσω; ρωτάει ό Τζώνυ τη Νενέ.
 — Μά καθήσατε κιόλας, παραισιονέι εκείνη.

— Ο Τζώνυ, μη ξέροντας τί νά πη και τί νά κάνη λέει ό,τι τού κα- τέδη...
 — Α, ναι άλήθεια κάθισα... Τί άνάητος που είμαι... Ούτε τ'ό είχα πάρεϊ είδησι...
 Ρίχνει κατόπιν λοξές ματιές σ'όν πλούσιο στ'ήθος της Νενέ, που ένα τολμηρό ντεκαλτέ άφίνει κατ'ά μέγα μέρος άκάλυπτο...

— Όραία δέν είναι εδώ; ρωτάει ή Νενέ κυττάζοντας γύρω της.
 — Όραία!... Πολύ όραία!... λέει ό Τζώνυ κυττάζοντας πάντα τ'ό στ'ήθος της Νενέ...
 — Αυτοί οι λόφοι... Αυτές οι άρμυγικές καμπύλες...
 — Άχ οι λόφοι!... Και τί καμπύλες!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η πρώτη νύχτα του γάμου

Συναρπαστικό Ιπποτικό μυθιστόρημα υπό Μιχαήλ Σεβαστό

Η ΑΜΑΖΟΝΑ ΚΕ' ΤΟ ΘΟΥΜΑΔΙΝΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Πινάκλ σπκάνει τη μικρή Ρολάνδη στα χέρια του και, τρέχοντας μέσα από το δάσος, την πετάει στο ποτάμι. Ο Ιππότης Ραούλ φτάνει την ίδια στιγμή και τον πυροβολεί με το πιστόλι του στο πρόσωπο. Πέφτει ύστερα μέσα στο ποτάμι κι' έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατορθώνει να βρη τη Ρολάνδη και την βγάξει έξω. Η νέα ζή. Έξαντλημένος από τον κόπο, ο Ραούλ χάνει τις αισθήσεις του. Όταν συνέχεται, βλέπει πως είναι μόνος. Η Ρολάνδη έχει εξαφανιστή. Ο Ιππότης τρέχει τότε στον πύργο, αλλά ούτε εκεί βρίσκει τη Ρολάνδη. Ο κόμης ντε Περινιάν, πιστός στην υπόσχεση που είχε δώσει στην άμαζονα, βολίζει μια μπάρα στον πρίγκιπα Μονκαπέ στο δάσος και τον σκοτώνει. Μετα την εξαφάνιση της Ρολάνδης και το θάνατο του πρίγκιπα, η περιουσία του περέρχεται στις δυο ανήλικες του, τη Λεονώρα και την Έρμόζα. Οι δυο νυναικές κι' ο δούκας ντε Σοριέντες φεύγουν από λίγο για το Παρίσι. Ο κόμης ντε Περινιάν πηγαίνει κι' αυτός εκεί.

3ον — Τό κάτω-κάτω, τί σημασία έχει το πώς περνάω εγώ; Άρκει που ο Έρρίκος μου είναι ευτυχισμένος!

— Άλλ' αυτή η τρυφερότητα δεν κράτησε πολύ. Η βασιλίσσα παραμέρισε σε λίγο τη μητέρα. Η Αικατερίνη των Μεδίκων είπε τότε:

— Δεν είμαι, όμως, συνθηθιμένη να ζω έτσι. Μου φαίνεται πως θα πεθάνω από την πληξη μου. Και δεν πρέπει να πεθάνω ακόμη...

Ο Έρρίκος μου, άλλωστε, είναι τόσο νέος... Ποιάς θα σταθώ στο πλευρό του και θα τον συμβουλευω στις δύσκολες στιγμές;... Νομίζω πως είναι καιρός ν' ανακατευτώ και πάλι στα πράγματα. Άρκετο καιρό έμεινα στο περιθώριο.

Τη στιγμή εκείνη, μια από τις ακόλουθους της, που περίμεναν στον προθάλαμο, μπήκε για να της αναγγείλη την επίσκεψη του δούκα ντε Σοριέντες.

Τα μάτια της Αικατερίνης έλαμπαν.

— Άς περάσει, είπε. Ο δούκας μπήκε στο δρόμο κι' έκανε μια βαθειά υπάκλιση μπροστά στη βασιλομήτορα, που του έδωσε το όμορφο χέρι της για να το φιλήσει.

— Τι νέα, δούκα; τον ρώτησε. Τά νέα είναι καλά, απάντησε ο δούκας. Η συνωμοσία του δούκα της Γκιζής προχωρεί κανονικά.

Αυτό μ' ευχαριστεί, είπε η Αικατερίνη. Άλλ' ο γιός μου;... Μήπως κινδυνεύει;

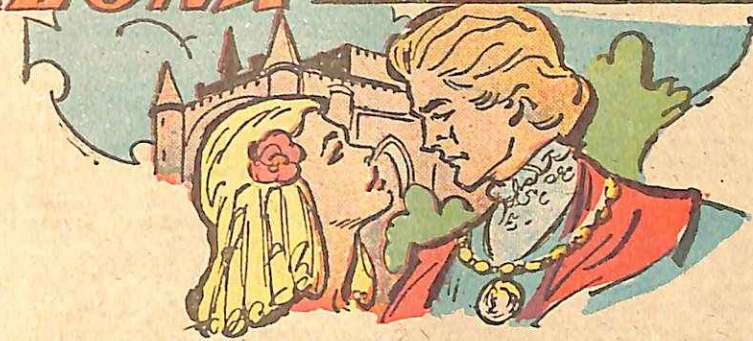
— Ηουχάστε, κυρία, απάντησε ο Σοριέντες. Παρακολουθώ το Γκιζή βήμα προς βήμα... Δε μπορεί να κάνει τίποτα χωρίς να το ξέρω. Είμαι ο άνθρωπος της εμπιστοσύνης του.

— Σας πιστεύω, είπε η Αικατερίνη. Άλλά, για να αισθανθώ ο βασιλιάς την ανάγκη μου και να με ξανακαλέσει κοντά του, πρέπει η συνωμοσία του Γκιζή να προχωρήσει πολύ μακριά.

— Καταλαβαίνω τί θέλετε να πητε, απάντησε ο Σοριέντες. Πρέπει να οδηγήσω το Γκιζή ως το χέλιος της άδυσσου, για να μπορέσετε κατόπιν να τον γκρεμίσετε μέσα σ' αυτήν.

Η Αικατερίνη έμεινε συλλογισμένη κάποιες στιγμές.

— Μαντέψατε τη σκέψη μου, είπε. Άγαπητέ μου δούκα, νομίζω πως η συνωμοσία μιας δμορφης κι' έξυπνης γυναίκας, θα

σας ήταν πολύτιμη... Ο Γκιζής δε θα μπορούσε ν' ανθέσει στη γοητεία της. Οι γυναίκες ήταν πάντα η μεγάλη αδυναμία του.

— Τό σκέφτηκα, απάντησε ο Σοριέντες μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο. Μας χρειάζεται μια γυναίκα όμορφη κι' έξυπνη, που να κυριαρχήσει πάνω στην ψυχή του δούκα, όπως εγώ εξουσιάζω το μυαλό του... Μπορείτε να είσατε βέβαιη, ότι δεν παραμέλησα ούτε αυτή την πλευρά.

— Είσατε πολύτιμος άνθρωπος, δούκα, είπε η Αικατερίνη. Κι' η ανταμοιβή σας θα είναι πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι θα μπορούσατε να φαντασθήτε... Πήσα την απάντησή του βασιλιά της Ισπανίας. Ο άπεσταλμένος του έφυγε πριν από λίγο από δω. Νομίζω πως αυτή τη στιγμή θα πρέπει να βρίσκεται στο σπίτι σας... Πηγαίνετε να τον δείτε...

Ο δούκας ντε Σοριέντες υποκλίθηκε με σεβασμό και βγήκε.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

Η Αικατερίνη των Μεδίκων δεν του είχε πη ψέματα. Ο βασιλιάς της Ισπανίας, ακολουθώντας τις εισηγήσεις της, είχε ονομάσει το δούκα πρεσβευτή του στην Αύλη της Γαλλίας.

Ο δούκας, μετά την αναχώρησή του άπεσταλμένου του βασιλιά της Ισπανίας, που του παράδωσε τα σχετικά γράμματα, φάνοξε τη γυναίκα και την κουνιάδα του.

— Λεονώρα... Έρμόζα, ο βασιλιάς Φίλιππος ο 2ος με όνομασε πρεσβευτή του στην Αύλη του βασιλιά Έρρίκου του 3ου, τους είπε.

Τα μάτια της δούκισσας έλαμπαν από χαρά.

— Επί τέλους! είπε. Αυτός είναι θρίαμβος!

Η μόνη που δε μίλησε ήταν η Έρμόζα. Έπειτα από λίγο, αποχαιρέτησε το χαμπρό και την αδελφή της κι' ανέθηκε στο διαμέρισμά της. Όταν έφτασε εκεί, έκλεισε προσεκτικά την πόρτα κι' έπεσε σε μια πολυθρόνα. Και τότε, ένα δάκρυ έτρεξε από τα όμορφα μάτια της.

Ποιά ήταν η αίτια που είχε κάνει αυτό το δάκρυ να τρέξει από τα μάτια της; Άγνωστο.

Η Έρμόζα εξακολουθούσε να είναι βυθισμένη στις σκέψεις της, που δε θα πρέπει να ήταν ευχάριστες, όταν, ξαφνικά, ακούστηκε ο ήχος κέρατος. Αυτός ο ήχος ανήγγελλε κάποια σημαντική επίσκεψη.

Η νεαρή γυναίκα σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και πήγε στο παράθυρο. Και τότε είδε πως ο επισκέπτης δεν ήταν άλλος από το δούκα της Γκιζής, τον ισχυρότερο άνθρωπο της Γαλλίας, μετά το βασιλιά.

Ο δούκας συνοδεύονταν από πολυάριθμη ακολουθία. Άλλ' οι άνθρωποι του έμειναν στην αύλη του παλάτιού και μόνο τρεις ή τέσσερες μεγάρες κι' όμορφες γυναίκες, που τον ακολουθούσαν, άναμσα σ' αυτόν ακολουθούσαν τον παλιό τους θα ξαναδούμε τον παλιό

μας γνώριμο, τον κόμητα Κάρολο ντε Περινιάν.

Ο κόμης, όπως είδαμε, είχε ακολουθήσει την απαγγελία του άμαζονα στο Παρίσι κι' είχε προσληφθή τώρα στην υπηρεσία του δούκα της Γκιζής, που τούδειχνε μεγάλη εμπιστοσύνη. Είχε έτσι την ευκαιρία να πηγαίνει συχνά στο μέγαρο του δούκα ντε Σοριέντες και να βλέπει τη γυναίκα που λάτραιε και που τον είχε σπρώξει στο έγκλημα. Μόνο που δε μπορούσε ακόμη να καταλάβει αν αυτή ήταν η Λεονώρα ή η Έρμόζα.

Παλιό στην Περινιάν προχωρούσε ο βαρώνος ντε Μωλιστρέκ, που ήταν η κολασμένη ψυχή του δούκα της Γκιζής.

Βλέποντάς τους κανείς τον ένα πάλι στον άλλο, θα νόμιζε πως τους ένωσε στενή φιλία. Κι' ωστόσο, ένας προσεκτικός παρατηρητής θα είχε πολλές αμφιβολίες γι' αυτή τη φιλία.

Ο Γκιζής ανέθηκε γρήγορα τις σκάλες.

Ο δούκας μας είναι τρελλά έρωτευμένος, ψιθύρισε ο Μωλιστρέκ στον Περινιάν.

— Άλλά σε ποιά χρώμα πάει η προτίμησή του, στο λευκό ή στο μαύρο; Στην όμορφη Λεονώρα ή στη γοητευτική Έρμόζα... Φοβάμαι, ωστόσο, πως δεν το ξέρει ούτε ο ίδιος. Τί λέτε, αγαπητέ μου κόμη.

— Λέω πως δεν πρέπει να κυνηγή κανείς δυο λαγούς ταυτό-

χρονα, απάντησε ο Περινιάν, προσπαθώντας να κρύψει τη συγκίνησή του. Ο δούκας θέκανε καλά να μην το ξέρει...

Στό μεταξύ, ο δούκας ντε Σοριέντες είχε βρή στο κεφαλόσκαλο, για να υποδεχτή τον έκλεκτο επισκέπτη του. Τον ώδηγησε κατόπιν μέσα στο σαλόνι.

Η δούκισσα έτρεξε άμέσως κοντά του.

— Φοδόμουν, ότι μάς είχατε ξεχάσει, είπε. Πέρασαν τρεις αλόκληρες ημέρες, χωρίς να σας δούμε.

Ο δούκας της Γκιζής έσκυψε κι' ακούμπησε τα χείλη του πάνω στο λευκό χέρι της όμορφης Λεονώρας. — Να σας ξεχάσω, κυρία; είπε. Άλλά αυτό είναι αδύνατο! Είσατε από τις γυναίκες, που δε μπορεί κανείς να τις ξεχάσει ποτέ... κι' αν ακόμη το ήθελε. Πρέπει να πιστέψετε πως ληψήθηκα πολύ που δε μπόρεσα ναρθώ... Άλλά, δούκισσα, είναι μεγάλη τιμή για μένα το ότι προσέξατε την απουσία μου...

— Αν την πρόσεξα! ξεφώνισε η δούκισσα. Άλλά μάς λείφατε πολύ όλες αυτές τις ημέρες.

Και, γυρίζοντας στην αδελφή της, τη ρώτησε:

— Δεν είναι αλήθεια, Έρμόζα; Ο κύριος δούκας ξέρει, ότι είναι πάντα ευπρόσδεκτος σ' αυτό το σπίτι, απάντησε η αδελφή της με το αινιγματικό ύφος της.

Ο Γκιζής έτρεξε άμέσως και, ακούοντας, φίλησε το χέρι της Έρμόζας.

Ο κόμης ντε Περινιάν, που είχε μείνει στο μεγάλο προθάλαμο, παρακολουθούσε με αληθινή λύσσα αυτή τη σκηνή από την ανοιχτή πόρτα. Τα μάτια του γήγαιναν τότε στη δούκισσα και τότε στην αδελφή της.

Ο δούκας ντε Σοριέντες, έπειτα από τις τυπικές φιλοφρονήσεις, έδειξε στον επισκέπτη του τα γράμματα του βασιλιά της Ισπανίας.

— Θωμάσια, είπε ο Γκιζής. Θα έχω την τιμή, σαν αλλόχρης του βασιλιά, να σας παρουσιάσω μπρο-

Κουβέντες της πιάντας λευκαδού

Σπαζοκεφαλιά

Κορδωτόν και «μη μου άππου» τον Λουκά τον βλέπω πάλι κι' όλο σπύω το μυαλό μου και παιδεύω το κεφάλι με συμπέρασμα δε βγαίνω, ούτε άκου μ' όλ' αυτά και ποτέ μου δε θα μάθω που τά βρήκε τά λεφτά *

Ξέρω, πάντως, και θυμάμαι ότι τό σαράντα έννιά έκρατούσε ένα γιατάκι σε μία φτωχογειτονία, γιατί μόλις είχε φτάσει από κάποια επαρχία κι' είχε στο Μεταξουργείο καρελλακι και... λαχεία! *

Χρόνια πέρασαν πέντ' έξη από κείνον τον καιρό κι' αφηνιδώς τότε βλέπω με κοιπούδεια γερό, τότε βλέπω ναχή άσπασι το φτωχό του το κονάκι και να έχη αποκτήσει «ρετιρέ» στο Κολωνάκι! *

Δυο οκόπεδα μαθαίνω πως απέκτησε μετά και τό τρόλλεϋ τον βλέπω και τό τράυ να παρατά και τον κόσμο ν' αλωνίζει με ταξάκια και ταξάρες κι' όπως λέει και τό τραγουδι στη ζωή να φέρνουν... έξάρες! *

Μά κι' εκείνο τό ταξάκι νιά παράτμια τό πάει και θ' άρχισα σε λιγάκι άπ' τις πιάνες μας να σπάη, ν' ατι έχει δυο-τρεις μήνες, που μαθαίνει να σωφάρη και δικό του άμαζάκι έτοιμάζεται (να πάρη... *

Και κοντεύει, άδερφέ μου, να μου «φύνη» τό καφάσι σαν άκούω πως και κούρρα τό βλαχάκι θ' άνοράση, τό βλαχάκι που φορούσε τρύπιες (κάλτσες στο κανί του κι' ήταν τά πατούμενά του άπό... (ρόδα αυτοκινήτου! *

Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

στά του. 'Ετοιμασθήτε, φίλε μου... Πηγαίνω ακριβώς στο Λούβρο κι είμαι βέβαιος, ότι ο βασιλιάς θα ευχαριστηθεί πολύ να σας δεχτεί. Ο Ισπανός αποτραβήχτηκε σε μια γωνιά και χτύπησε ένα κουδούνι. Ψιθύρισε κατόπιν μερικές λέξεις στον άνθρωπο που εμφανίστηκε.

Μερικά λεπτά αργότερα, ένας ανώτερος με μαύρο κοστούμι μπήκε στο σαλόνι κι έφερε μια βαβεία υπόκλιση στον καθένα από κείνους που βρίσκονταν μέσα σ' αυτό. Το πρόσωπό του κρυβόταν πίσω από μια κόκκινη μάσκα, που άφηνε να φαίνονται μόνο τα μάτια του.

Ο δούκας ντε Σοριέντες ψιθύρισε σιγά στον επίσκοπό του: — Είναι ο άνθρωπος για τον όποιο σας είχα μιλήσει.

— 'Επειτα πρόσθεσε δυνατά: — Θα μου επιτρέψετε να σας παρουσιάσω το φίλο μου Γκασιάρ Πινάκλ. Είναι ένας άνθρωπος πολύτιμος κι' έχω απόλυτη εμπιστοσύνη σ' αυτόν. Ο κύριος Πινάκλ ήταν σίγουρα αξίος να έχω καλή τύχη. Δέχτηκε, ωστόσο, ν' αναλάβει τη διεύθυνση του σπιτιού μου και είναι χρέος μου να δηλώσω, ότι εκτελεί τα καθήκοντά του με αξιοθαύμαστο ζήλο κι' απαραιτήτως αφοσίωση. Είναι ένας άνθρωπος, στον όποιο μπορεί κανείς να βασίζεται.

Ο Πινάκλ έκανε μια καινούργια υπόκλιση μπροστά στον Γκίζη, με την ευλογισία και τη χάρι τέλειου ευχαρίστησης. — 'Αλλά γιατί αυτή η μάσκα; ρώτησε ο Γκίζης. — Ο κύριος Πινάκλ είχε άλλοτε ένα άτυχημα, που τον παρομοίωσε, εξήγησε ο Σοριέντες. Πρέπει να ξέρετε, ωστόσο, ότι η φύκη του είχε χάρισε ένα πρόσωπο πολύ συμπαθητικό κι' ίσως ωραίο.

— Ποιό ήταν αυτό το άτυχημα; ρώτησε ο Γκίζης. Μπορώ να το μάθω; — 'Αντί για το Σοριέντες, απάντησε ο ίδιος ο Πινάκλ. — Με πυροβόλησαν στο πρόσωπο μ' ένα πιστόλι, που είχε μόνο μπαρούτι, απάντησε. 'Η φλόγα μου έκαψε ολόκληρα τις σάρκες... Προσέθετε ακόμη, ότι είχα την άτυχία να πέσω στα χέρια ενός γιατρού, που δεν ήξερε να με περιποιηθεί όπως έπρεπε... Γλύτωσα, βέβαια, τη ζωή μου, αλλά το πρόσωπό μου έγινε τόσο άποικροστικό, που δε μπορεί κανείς να με δει χωρίς ν' ανατριχιάσει. Γι' αυτό, δε βγάδω ποτέ από πάνω μου αυτή τη μάσκα.

— 'Αλλά σ' βλέπω τόσο κομψό, που δυσκολεύομαι να το πιστέψω, είπε ο Γκίζης. 'Ισως υπερβάλλετε τα πράγματα... — Καθόλου, απάντησε ο Πινάκλ. Θα πεισθήτε, άλλωστε, μόνοι σας. — Καί, με μια βίαιη κίνηση, τρά-

βηξε τη μάσκα του. — 'Οχι, δεν είχε υπερβάλει καθόλου τα πράγματα. Το πρόσωπό του ήταν μια όμορφη μάσκα από κοκκινομαρές σάρκες. Ο Γκίζης, άδελά του, έφερε τα χέρια του μπροστά στα μάτια του.

— 'Αλλ' ο Πινάκλ δεν πρόσεξε αυτή την κίνηση. Γιατί όλη του η προσοχή είχε συγκεντρωθεί πάνω στη δούκισσα ντε Σοριέντες και την αδελφή της. Γι' αυτές κι' όχι για το Γκίζη είχε βγάλει τη μάσκα του κι' είχε δείξει το άποικροστικό πρόσωπό του. Γι' αυτές, η καλύτερα για τη μια απ' αυτές... 'Αλλά για ποιά από τις δύο;

— Όπως κι' ο Περπινιάν, έτσι κι' ο Πινάκλ δεν ήξερε ποιά από τις δύο ήταν εκείνη που του είχε μιλήσει μέσα στο δάσος της Σενάρ. 'Αλλά σ' αυτήν απευθυνόταν ή χειρονομία του. Καί τα μάτια του, που γυάλιζαν, έλεγαν:

«Μια από σας τις δύο ξέρει γιατί και πώς παρομοιώθηκα. 'Αλλ' άργά ή γρήγορα, θα μάθω ποια είναι η συνεισφορά μου!».

Κι' οι δυο γυναίκες, ωστόσο, αντιμετώπισαν αυτό το βλέμμα με την ίδια ήρεμια. Μερικά λεπτά αργότερα, βγήκαν από το σαλόνι, η Λεονώρα και η δούκισσα ντε Σοριέντες.

— 'Ο Πινάκλ ξανάβλεπε τότε τη μάσκα στο πρόσωπό του. Την ίδια στιγμή, άκουσε το δούκα ντε Σοριέντες που του έλεγε:

— Κύριε Πινάκλ, πηγαίνετε να φορέσετε την επίσημη στολή σας. Θα σας πάρω μαζί μου στο Λούβρο.

Ο Πινάκλ υπόκλιθηκε με σεβασμό και βγήκε. Καθώς περνούσε από ένα σκοτεινό διάδρομο, βρέθηκε, ξαφνικά, μπροστά σε μια γυναίκα. Δεν ήταν ούτε η γυναίκα με τα λευκά, ούτε η γυναίκα με τα μαύρα. 'Εμοιαζε περισσότερο μ' έναν ίσκιό. 'Ενας γκριζός μανδύας τη σκέπαζε από το κεφάλι ως τα πόδια. Αυτή η όπτασία είχε στο χέρι της ένα χρυσό δοχτυλίδι, μ' ένα μεγάλο ρουμίνι, σε σχήμα ρόμβου. Καί να ποιά ήταν τα λόγια, που βγήκαν από το στόμα της:

— Μην προσπαθής να μάθεις! 'Η θέσι που έχεις εδώ είναι αρετή για να ικανοποιήση τη φιλοδοξία σου... 'Αλλά σε περιμένει μια θέσι πολύ πιο αξιοζήλευτη. Σιωπή, λοιπόν! 'Η τύχη θα είναι μαζί σου όσο αγνοείς την αλήθεια. Δυστυχία σου, όμως, αν τη μάθεις ποτέ!

— Προτού ο Πινάκλ συνέλθη από την κατάπληξη του, η όπτασία εξαφανίστηκε. Από πού; Πώς; Μυστήριο.

— 'Επειτα από μερικά λεπτά, ο Πινάκλ ξανάμπαινε στο σαλόνι. Φορούσε μια δόξαση στολή κι' είχε ριγμένη στους ώμους του μια μεγάλη κάπα, μαύρη επίσης. Το

πρόσωπό του κρυβόταν πίσω από μια κόκκινη βελούδινη μάσκα.

Ο δούκας της Γκίζης κι' ο δούκας ντε Σοριέντες κατέβαιναν εκείνη τη στιγμή τις σκάλες. 'Ο Περπινιάν, ο Μαλιστρέκ κι' οι άλλοι ευγενείς της ακολουθίας τους προχωρούσαν πίσω τους. 'Ο Γκασιάρ Πινάκλ άνακατέυτηκε μαζί τους.

Κάμποσα αλογα περίμεναν στην αλή. Μερικά λεπτά αργότερα, μια δόξαση φέριε συνοδεία εδύαινε από το μέγαρο Σοριέντες.

Ο ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

— 'Η παρουσίασι του νέου πρεσβευτού έγινε μέσα στη μεγάλη αίθουσα των τελετών του Λούβρου. Ο βασιλιάς 'Ερρίκος ο 3ος καθόταν στο θρόνο του. Φορούσε μια χρυσοποίκιλτη στολή κι' από τη μέση του κρεμόταν ένα έγχρυστο ραβδί με άδμαντοκόλλητη λαβή. Το ύψος του ήταν ήρεμο και αξιοπρεπές. 'Ολόγυρα στην αίθουσα βρίσκονταν οι μεγάλοι αξιωματούχοι του κράτους κι' οι αλικοί. 'Ανάμεσα σ' αυτούς και το βασιλικό θρόνο υπήρχε ένας κενός χώρος. 'Εκει στεκόταν μόνος του ο πρωθυπουργός της Γαλλίας, καρδινάλιος ντε Μπιάργκ.

Σε κάποια στιγμή, ο βασιλιάς έκαμε ένα νύχια. Οι δυο κήρυκες που στέκονταν μπροστά στην πόρτα, άνοιξαν τότε τα δυο φύλλα της και παραμέρισαν για ν' αφήσουν το δούκα της Γκίζης και το δούκα ντε Σοριέντες να περάσουν.

Οι δυο δούκες, βαδίζοντας άγχα, έφταναν μπροστά στο βασιλικό θρόνο κι' έκαμαν μια βαβεία υπόκλιση. 'Ο Γκίζης παρουσίασε τότε με δυνατή φωνή τον καινούργιο πρεσβευτή της 'Ισπανίας.

— 'Ενα ελαφρό χαμόγελο μισάνοιξε τα νείλη του βασιλιά. — 'Ο πολυαγαπημένος αδελφός μου Φίλιππος της 'Ισπανίας δε θα μπορούσε να κάνει καλύτερη έκλογη από το πρόσωπό σας, είπε στο γη από το Σοριέντες. 'Από καιρό τώρα βρισκόσαστε στην αλή μου και θα είναι χαρά για μένα να συνεργάζομαι μαζί σας για τα ζητήματα που αφορούν τις δυο χώρες. Μην το ξεχνάτε.

— 'Ο δούκας ντε Σοριέντες έκαμε μια καινούργια υπόκλιση κι' απάντησε: — Ευχαριστώ από το βάθος της καρδιάς μου τη Μεγαλειότητά σας, για την εύνοια που μου έδειξε ως τώρα και την παρακαλώ ταπεινά να τη συνεχίσω και στο μέλλον. Θα προσπαθήσω ν' ανταποκριθώ σ' αυτήν την εύνοια, που τόσο με τιμά, με το ζήλο και την αφοσίωσή μου.

— 'Η επίσημη παρουσίασι τερματίσθηκε μ' αυτά τα λόγια.

Ο βασιλιάς κατέθηκε κατόπιν από το θρόνο του και πήγε κοντά στον καινούργιο πρεσβευτή για να τον συγχαρεί. Γύρισε ύστερα στο δούκα της Γκίζης και του είπε: — 'Αγαπητέ μου δούκα, σας ευχαριστώ για τον κόπο που κάματε να μου παρουσιάσετε τον καινούργιο πρεσβευτή της 'Ισπανίας. 'Από τη στιγμή αυτή, ο δούκας ντε Σοριέντες θα μπορεί να συνομιλήσει ελεύθερα μαζί μου, χωρίς να χρειάζεται να περάσει από τις υπηρεσίες σας. Αυτά τα λόγια ειπώθηκαν μ' ευγένεια. 'Αλλ' ο Γκίζης, που κατάλαβε τη σημασία τους, υποκλίθηκε βιαστικά κι' αποτραβήχτηκε, δαγκώνοντας τα χείλη.

— 'Η μικρότερη από τις αξιώσεις, που είχε ο δούκας της Γκίζης, ήταν να διευθύνει τις τύχες της Γαλλίας. 'Αλλ' ο νεαρός βασιλιάς δεν είχε καμιά ιδέα ότι δεχτεί την κηδεμονία του και γι' αυτό, κάθε φορά που του δινόταν η ευκαιρία, υπεισέρχονταν στο δούκα την απίστασή του τους χωρίς.

— Μεγαλειότητα, είπε ο Σοριέντες στο βασιλιά, όταν έμειναν μόνοι, πρέπει να σας μιλήσω για μια υπόθεση, που δεν παίρνει άγιστολόη. Πρόκειται για ζήτημα ζωής ή θανάτου.

— 'Ο 'Ερρίκος 3ος ταραχτηκε απ' αυτά τα λόγια.

— Πέρασαν στο ιδιαίτερο βασιλικό γραφείο, που βρισκόταν πλάι στην αίθουσα των τελετών.

— Μιλήστε, είπε ο βασιλιάς, πέφτοντας σε μια πολυθρόνα. — Μεγαλειότητα, απάντησε ο Σοριέντες, είδα πριν από λίγο τη βασιλιάς μητέρα σας...

— Καί τί σας είπε η μητέρα μου; ρώτησε ζωνάρ ο βασιλιάς.

— 'Η μητέρα σας, Μεγαλειότητα, ρωτάει για σας, απάντησε ο Σοριέντες.

— 'Αλλά τί φοβάται; — Φοβάται για τη ζωή σας, Μεγαλειότητα.

— 'Αλλά δεν κινδυνεύω μέσα στο Λούβρο, είπε ο βασιλιάς.

— Είναι αλήθεια, ότι ένα τέτοιο από αφορισμένους ευπατρίδες κινδυνεύω γύρω σας, συμφώνησε ο Σοριέντες. Η Μεγαλειότητά σας, όμως, έχναι το δηλητήριο... Κι' εκείνο που φοβάται η μητέρα σας είναι το δηλητήριο.

— 'Ο 'Ερρίκος 3ος χλώμισε. Για πρώτη φορά η ιδέα του δηλητηρίου περνούσε από το μυαλό του. Κι' αυτή η ιδέα τον τρόμαξε.

— 'Εσαν οι 'Υπερτατος Κριτής με κυλέση κοντά του, θα εμφανισθώ χωρίς φόβο μπροστά στο Σικαττήριό του, είπε, προσπαθώντας να φωνή άτφαρχος.

— Για πρέπει, όμως, να προστατεύετε τη ζωή σας, Μεγαλειότητα, είπε ο Σοριέντες.

— Καί βέβαια θα το κάμω, απάντησε ο βασιλιάς. 'Αλλά πώς θα προστατευθώ από το δηλητήριο; — Εδώ βρίσκεται η δυσκολία.

— 'Ο Σοριέντες τον καθυσόχεσε. — Το δηλητήριο είναι ένας ύπουλος εχθρός, είπε. 'Οχι όμως και για κείνον που ξέρει... Θα εί-

ναι άρεκετό να πάρете κοντά σας έναν άνθρωπο, που έχει μελετήσει όλα τα δηλητήρια και που ξέρει το αντίδοτο για το καθένα.

— Κι' αν ο άνθρωπος αυτός στρέψη την πίστη του εναντίον μου;

— Γι' αυτό, πρέπει να είναι ένας άνθρωπος στον όποιον να έχετε απόλυτη εμπιστοσύνη.

— 'Αλλά πού μπορώ να βρω αυτό τον άνθρωπο;

— 'Ο άνθρωπος αυτός υπάρχει, απάντησε ο Σοριέντες. Βρίσκεται στην υπηρεσία μου κι' είμαι πρόθυμος να σας τον προσφέρω, αν τον θέλετε.

— Πρέπει να τον δω...

— Τον έφερα μαζί μου στο Λούβρο... Θέλετε να τον φωνάξω;

— 'Ερρίκος διάταξε μια στιγμή. — Καλέστε τον, είπε έπειτα.

Μερικά λεπτά αργότερα, ο Γκασιάρ Πινάκλ έκανε μια βαβεία υπόκλιση μπροστά του. Είχε πάντα την κόκκινη μάσκα στο πρόσωπό του κι' αυτή η μάσκα κίνησε την περιέργεια του 'Ερρίκου.

— Γιατί αυτή η μάσκα; είπε. Δεν ξέρετε, λοιπόν, ότι κανείς δεν έχει το δικαίωμα να παρουσιάζεται με μάσκα μπροστά στο βασιλιά; Βγάλετε την άμείωση, κύριε!

— Σείξ το θαλήσατε, Μεγαλειότητα, απάντησε ο Πινάκλ. Καί τράβηξε τη μάσκα του.

— 'Ο 'Ερρίκος αποτραβήχτηκε άμέσως προς τα πίσω.

— Για τ' όνομα του Θεού, εξαναφορέστε τη μάσκα σας, φώναξε. Δε μπορώ να βλέπω αυτό το πρόσωπο!

— 'Ο Πινάκλ υπόκλιθηκε άμέσως.

— Δεν έκανα παρά να υπακούσω στη διαταγή της Μεγαλειότητάς σας, είπε.

— 'Ο βασιλιάς αισθανόταν τώρα έντονη απιστοσύνη γι' αυτό τον άνθρωπο. 'Αλλ' ο Σοριέντες του υπενθύμισε τον κίνδυνο που τον απειλούσε και του μίλησε με θέρμη για τις ικανότητες του Πινάκλ. Ο τελευταίος δεν είχε την παραμικρή ιδέα για τα όσα έλεγε ο δούκας. 'Αλλ' εξήφυνος όπως ήταν, τα επιβεβαίωσε.

— Όσο θα βρίσκωμαι κοντά στο βασιλιά, κανένας κίνδυνος δε θα τον απειλήσει, είπε. 'Εγγυώμαι για τη ζωή της Μεγαλειότητάς του.

— Στο τέλος, ο 'Ερρίκος πήρε την απόφασή του: — 'Εστω, είπε. 'Ο άνθρωπος αυτός θα μείνει κοντά μου. Με τον όρο, όμως, ότι δε θα βγάλη ποτέ τη μάσκα από το πρόσωπό του.

— Είμαι ευγνώμων στο βασιλιά, που μου δωσε αυτή την άδεια, απάντησε ταπεινά ο Πινάκλ.

— 'Ο βασιλιάς κάλεσε άμέσως τον ιδιαίτερο θαλαμηπόλο του και του δωσε τη διαταγή να εγκαταστήση τον Πινάκλ σ' ένα δωμάτιο, μέσα στο ιδιαίτερο διαμέρισμά του.

— 'Ο 'Ερρίκος 3ος ήταν τώρα πιο ήσυχος.

— Νομίζετε, ότι πρέπει να φοβάμαι το δούκα της Γκίζης; ρώτησε το Σοριέντες, πηγαίνοντας κοντά του.

— Αυτόν περισσότερο από κάθε άλλον, απάντησε ο 'Ισπανός πρεσβευτής. Μην ξεχνάτε, ωστόσο, Μεγαλειότητα, ότι είμαι φίλος του κι' ότι ο δούκας δεν έχει μυστικά για μένα. 'Ετσι, αν κάποια κακή σκέψη, πέραση από το μυαλό του, ο πρώτος που θα τη μάθω, θα είμαι εγώ... Καί για τη δική μου αφοσίωση νομίζω πως δεν πρέπει ν' αμφισβόλλετε.

— Θα παραμείνετε, λοιπόν, φίλος του δούκα, είπε ο βασιλιάς. 'Ετσι θα μπορέτε να με πληροφορήτε για τις προθέσεις του.

— 'Επειτα από μερικά λεπτά, ο δούκας ντε Σοριέντες έδωαινε από το βασιλικό γραφείο. 'Ο Γκίζης, που τον περίμενε στον προθάλαμο, έφυγε μαζί του.

— 'Εβαλα κοντά στο βασιλιά έναν κατάσκοπο, από τον όποιο θα μαθαίνω τα πάντα, είπε ο Σοριέντες. Κι' ίσως όχι μόνο έναν κατάσκοπο... Κανείς δεν ξέρει τη χρήση των δηλητηρίων καλύτερα

από τον Πινάκλ.

— 'Ο Γκίζης έμεινε μερικές στιγμές συλλογισμένος. 'Επειτα, έβαλε το χέρι του στη λαβή του ξίφους του: — Νά το καλύτερο δηλητήριο, είπε.

— 'Ο δούκας ντε Σοριέντες είχε παίξει άριστοτεχνικά το παιχνίδι του. 'Ηταν ο άνθρωπος της εμπιστοσύνης του βασιλιά, της μητέρας του και του Γκίζη. Κι' οι τρεις πίστευαν πως μπορούσαν να βασίζονται σ' αυτόν.

ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

— 'Ενώ ο δούκας ντε Σοριέντες, μαζί με το Γκίζη διευθύνονταν στο Λούβρο, η όμορφη Λεονώρα κι' η γοητευτική 'Ερμόζα, ξεκίνησαν από το μέγαρό τους για να επισκεφθούν την Αικατερίνη της Κλέβης, δούκισσα της Γκίζης.

— 'Η δούκισσα ήταν νέα, όμορφη,

ζωηρή και χαριτωμένη. 'Ο γαρχήρας της έμοιαζε σε πολλά σημεία μ' εκείνον της Λεονώρας. 'Ετσι, οι δυο γυναίκες είχαν συνδεθεί με στενή φιλία. 'Από τη φιλία αυτή έπωφελείτο κι' η 'Ερμόζα, γιατί οι δυο αδελφές ήταν αχώριστες.

— 'Αγαπητή δούκισσα, ο τρόπος που μου το λες είναι πολύ παράξενος, παρατήρησε η Λεονώρα.

— Δε βλέπω ποιά θα είναι το δικό σου κέρδος απ' αυτό το διορισμό, που φαίνεται να σ' έδωσαν τόσο πολύ, απάντησε η δούκισσα.

— Πώς; είπε η Λεονώρα. Δε βλέπετε το δικό μου κέρδος;... 'Αλλ' άφού ο σύζυγός μου έγινε πρεσβευτής, θα βρίσκωμαι όλο τον καιρό στο Λούβρο και θα παίρνω μέρος σ' όλες τις γιορτές.

— 'Ω, αν σ' ενθουσιάζουν τόσο πολύ οι γιορτές, θα τις χαρής και με το παρπάνα.

— Κι' είσαι ευχαριστημένη γι' αυτό το διορισμό; ρώτησε έπειτα η Λεονώρα.

— Καί βέβαια, απάντησε αυτή. — Πρέπει τότε να σου εκφράσω τα συγχαρητήριά μου, είπε η δούκισσα της Γκίζης, κάνοντας ένα μορφασμό.

— 'Αγαπητή δούκισσα, ο τρόπος που μου το λες είναι πολύ παράξενος, παρατήρησε η Λεονώρα. — Δε βλέπω ποιά θα είναι το δικό σου κέρδος απ' αυτό το διορισμό, που φαίνεται να σ' έδωσαν τόσο πολύ, απάντησε η δούκισσα.

— Πώς; είπε η Λεονώρα. Δε βλέπετε το δικό μου κέρδος;... 'Αλλ' άφού ο σύζυγός μου έγινε πρεσβευτής, θα βρίσκωμαι όλο τον καιρό στο Λούβρο και θα παίρνω μέρος σ' όλες τις γιορτές.

— 'Ω, αν σ' ενθουσιάζουν τόσο πολύ οι γιορτές, θα τις χαρής και με το παρπάνα.

— Κι' είσαι ευχαριστημένη γι' αυτό το διορισμό; ρώτησε έπειτα η Λεονώρα.

— Καί βέβαια, απάντησε αυτή. — Πρέπει τότε να σου εκφράσω τα συγχαρητήριά μου, είπε η δούκισσα της Γκίζης, κάνοντας ένα μορφασμό.

— 'Αγαπητή δούκισσα, ο τρόπος που μου το λες είναι πολύ παράξενος, παρατήρησε η Λεονώρα. — Δε βλέπω ποιά θα είναι το δικό σου κέρδος απ' αυτό το διορισμό, που φαίνεται να σ' έδωσαν τόσο πολύ, απάντησε η δούκισσα.

— Πώς; είπε η Λεονώρα. Δε βλέπετε το δικό μου κέρδος;... 'Αλλ' άφού ο σύζυγός μου έγινε πρεσβευτής, θα βρίσκωμαι όλο τον καιρό στο Λούβρο και θα παίρνω μέρος σ' όλες τις γιορτές.

— 'Ω, αν σ' ενθουσιάζουν τόσο πολύ οι γιορτές, θα τις χαρής και με το παρπάνα.

— Κι' είσαι ευχαριστημένη γι' αυτό το διορισμό; ρώτησε έπειτα η Λεονώρα.

— Καί βέβαια, απάντησε αυτή. — Πρέπει τότε να σου εκφράσω τα συγχαρητήριά μου, είπε η δούκισσα της Γκίζης, κάνοντας ένα μορφασμό.

— 'Αγαπητή δούκισσα, ο τρόπος που μου το λες είναι πολύ παράξενος, παρατήρησε η Λεονώρα. — Δε βλέπω ποιά θα είναι το δικό σου κέρδος απ' αυτό το διορισμό, που φαίνεται να σ' έδωσαν τόσο πολύ, απάντησε η δούκισσα.

— Πώς; είπε η Λεονώρα. Δε βλέπετε το δικό μου κέρδος;... 'Αλλ' άφού ο σύζυγός μου έγινε πρεσβευτής, θα βρίσκωμαι όλο τον καιρό στο Λούβρο και θα παίρνω μέρος σ' όλες τις γιορτές.

— 'Ω, αν σ' ενθουσιάζουν τόσο πολύ οι γιορτές, θα τις χαρής και με το παρπάνα.

— Κι' είσαι ευχαριστημένη γι' αυτό το διορισμό; ρώτησε έπειτα η Λεονώρα.

— Καί βέβαια, απάντησε αυτή. — Πρέπει τότε να σου εκφράσω τα συγχαρητήριά μου, είπε η δούκισσα της Γκίζης, κάνοντας ένα μορφασμό.

— 'Αγαπητή δούκισσα, ο τρόπος που μου το λες είναι πολύ παράξενος, παρατήρησε η Λεονώρα. — Δε βλέπω ποιά θα είναι το δικό σου κέρδος απ' αυτό το διορισμό, που φαίνεται να σ' έδωσαν τόσο πολύ, απάντησε η δούκισσα.

— Πώς; είπε η Λεονώρα. Δε βλέπετε το δικό μου κέρδος;... 'Αλλ' άφού ο σύζυγός μου έγινε πρεσβευτής, θα βρίσκωμαι όλο τον καιρό στο Λούβρο και θα παίρνω μέρος σ' όλες τις γιορτές.

— 'Ω, αν σ' ενθουσιάζουν τόσο πολύ οι γιορτές, θα τις χαρής και με το παρπάνα.

— Κι' είσαι ευχαριστημένη γι' αυτό το διορισμό; ρώτησε έπειτα η Λεονώρα.

— Καί βέβαια, απάντησε αυτή. — Πρέπει τότε να σου εκφράσω τα συγχαρητήριά μου, είπε η δούκισσα της Γκίζης, κάνοντας ένα μορφασμό.

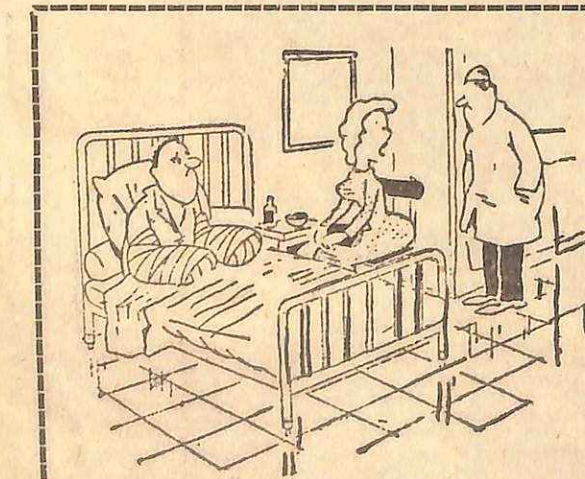
— 'Αγαπητή δούκισσα, ο τρόπος που μου το λες είναι πολύ παράξενος, παρατήρησε η Λεονώρα. — Δε βλέπω ποιά θα είναι το δικό σου κέρδος απ' αυτό το διορισμό, που φαίνεται να σ' έδωσαν τόσο πολύ, απάντησε η δούκισσα.

— Πώς; είπε η Λεονώρα. Δε βλέπετε το δικό μου κέρδος;... 'Αλλ' άφού ο σύζυγός μου έγινε πρεσβευτής, θα βρίσκωμαι όλο τον καιρό στο Λούβρο και θα παίρνω μέρος σ' όλες τις γιορτές.

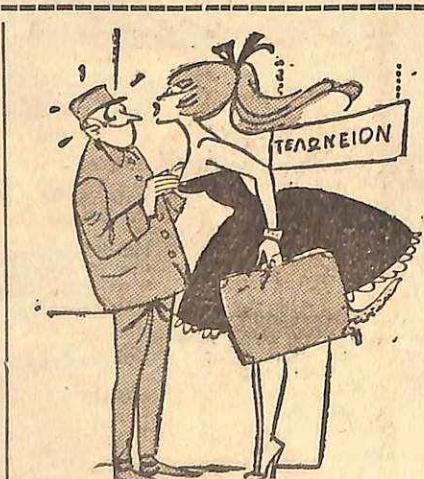
— 'Ω, αν σ' ενθουσιάζουν τόσο πολύ οι γιορτές, θα τις χαρής και με το παρπάνα.

— Κι' είσαι ευχαριστημένη γι' αυτό το διορισμό; ρώτησε έπειτα η Λεονώρα.

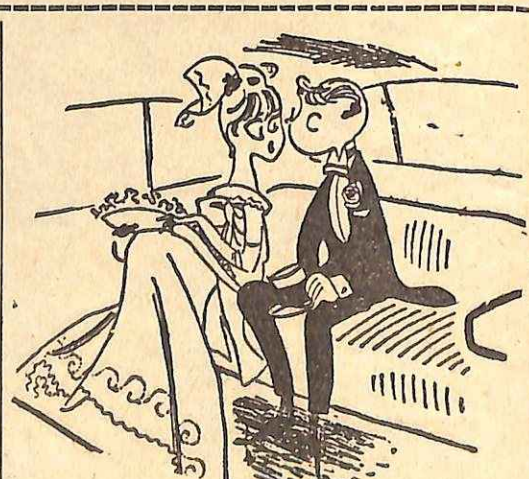
— Καί βέβαια, απάντησε αυτή. — Πρέπει τότε να σου εκφράσω τα συγχαρητήριά μου, είπε η δούκισσα της Γκίζης, κάνοντας ένα μορφασμό.

— Πότε θα μπορέση να ξαναπλύνη πιάτα, γιατρέ μου;

Η ΚΟΨΤΡΑ — 'Εχετε τίποτα να δηλώσετε, δεσποινίς;

— 'Αν σ' άρεσουν τα σάντουιτς θα ζήσουμε πολύ ευτυχισμένοι, χρυσούλη μου!...

27

Τὴν Τὸν ἑρῶτα

Πιέρ ντε Κουλβαίν

—ὦχ! Πρὸς Θεοῦ, μὴν τοῦ κολ
λήσῃ τὸ χασμουρητό μου!...

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τι επιφυλάσσει στ' αστέρια το νέο έτος 1961; "Εχουμε συνθέσει τους άναγνώστες μας να τους δίνουμε κά-θε χρόνο, την εποχή αυτή, τα προγνωστικά των διασημότερων αστρολόγων, σχετικά με τα πλάσματα κινηματογράφου, αλλά αστέρια. "Ας δούμε, λοιπόν, για μια ακόμα φορά τι επιφυλάσσουν τ' αστέρια τ' ούρα στ' άγρια αστέρια: Μισέλ Μοργκάν: Θα εξαπαντρευτεί, με κάποιον, τον οποίο ίσως να μη γνωρίζει αυτή τη στιγμή. Πιθα-

Ο Έντν Κωνσταντίν

νόν ο νέος σύζυγός της να είναι συγγενής. Μπρίτζιτ Μπαρντ: Οι κακοτυχίες εξακολουθούν να την καταδιώκουν. Κατά τον Ιανουάριο ή Φεβρουάριο, ο γιος της Νικόλας θα της προερίθκει μεγάλες έγνοιες. Από το Μάρτιο τα πράγματα θα βελτιωθούν κάπως. Η δημοτικότητα παραμένει ο μεγαλύτερος εχθρός της, γιατί αποτελεί βάρος δυσάρεστο για τους λεπτούς ώμους της. "Εχει να διαλέξει ανάμεσα σε δύο δρόμους. Ο ένας της έδωσαρραλίζει νέες καλλιτεχνικές δυνάμεις, αλλά συζυγικές διαμάχες, αλλά συζυγικές διαμάχες με την πραγματική ζωή. Ο άλλος την απομακρύνει από τον κινηματογράφο, αλλά της εγγυάται μια εύχυσμένη οικονομική ζωή. "Αν προτιμάει το δεύτερο, η Μπρίτζιτ θ' αποκτήσει μέσα στο 1961 και δεύτερο παιδί. "Υ. Μοντάν: "Αρνείται να κάνει έναν έρωτα, αλλά δέχεται τους αστρολόγους, που απορρίπτουν την ιδιαιδική του ζωή, αλλά τον κάνουν να χάσει μέσα μέρος της δημοτικότητας του. Σιμόν Σινιόρε: Νευρικές κρίσεις και μια μεγάλη επιθετικότητα θα κάνουν να απομακρυνθεί γρήγορα οι έπι-τυχίες, που σημείωσε κατά το 1960. "Όλοι παραδόχως το ταλέντο της, μά ο πρώτα σε σπανίζουν. Μαίριλιν Μονρόε: Μοιάζει με δέντρο, που το δέντρο οι θύλλες. "Ανοίγουν τα μπροστά της δύο δρόμοι: ο ένας την οδηγεί σε νέους θριάμβους, αλλά στην κατάστροφη. Διότι, αν απορρίψει και προερίθκει, θα βρεθεί ένας αυτό που ζήτησε. Θα κινείται πολλές απογοητεύσεις, αλλά θα διατηρήσει την αξιο-δοξία της. Τα προσήματα της θα την προσφύξουν από πολλούς κινώμενους. Μωρίς Σεζάλιε: Ει-δύλως με μια νέα, που είναι τη στιγμή αυτή άγνωστη στο ευρύ κοινό. Κούρτ Γιούργκενς: Θα κερδίσει πολλά χρήματα, αλλά μια άρρωστη θα τον απομακρύνει για πολλούς μήνες από τα σκηνικά. "Ο τύπος θ' ασχοληθεί πολύ με το μεγάλο αυτό γόητα της εποχής μας. "Αλβίν Ντελόν: Εί-ναι πολύ δύσκολο να παρακο-λουθήσει κανείς και να περι-γράψει τι επιφυλάσσει το 1961

στο εύφλεστο αυτό νέο αστέ-ρι. Θα διατρέξει πολλούς κιν-δύνους, αλλά η ψυχραιμία του θα τον βοηθήσει να βγει κα-τά τον δρόμο. "Ας δούμε, λοι-πόν, για μια ακόμα φορά τι επιφυλάσσουν τ' αστέρια τ' ούρα στ' άγρια αστέρια: Μισέλ Μοργκάν: Θα εξαπαντρευτεί, με κάποιον, τον οποίο ίσως να μη γνωρίζει αυτή τη στιγμή. Πιθα-

νόν ο νέος σύζυγός της να είναι συγγενής. Μπρίτζιτ Μπαρντ: Οι κακοτυχίες εξακολουθούν να την καταδιώκουν. Κατά τον Ιανουάριο ή Φεβρουάριο, ο γιος της Νικόλας θα της προερίθκει μεγάλες έγνοιες. Από το Μάρτιο τα πράγματα θα βελτιωθούν κάπως. Η δημοτικότητα παραμένει ο μεγαλύτερος εχθρός της, γιατί αποτελεί βάρος δυσάρεστο για τους λεπτούς ώμους της. "Εχει να διαλέξει ανάμεσα σε δύο δρόμους. Ο ένας της έδωσαρραλίζει νέες καλλιτεχνικές δυνάμεις, αλλά συζυγικές διαμάχες, αλλά συζυγικές διαμάχες με την πραγματική ζωή. Ο άλλος την απομακρύνει από τον κινηματογράφο, αλλά της εγγυάται μια εύχυσμένη οικονομική ζωή. "Αν προτιμάει το δεύτερο, η Μπρίτζιτ θ' αποκτήσει μέσα στο 1961 και δεύτερο παιδί. "Υ. Μοντάν: "Αρνείται να κάνει έναν έρωτα, αλλά δέχεται τους αστρολόγους, που απορρίπτουν την ιδιαιδική του ζωή, αλλά τον κάνουν να χάσει μέσα μέρος της δημοτικότητας του. Σιμόν Σινιόρε: Νευρικές κρίσεις και μια μεγάλη επιθετικότητα θα κάνουν να απομακρυνθεί γρήγορα οι έπι-τυχίες, που σημείωσε κατά το 1960. "Όλοι παραδόχως το ταλέντο της, μά ο πρώτα σε σπανίζουν. Μαίριλιν Μονρόε: Μοιάζει με δέντρο, που το δέντρο οι θύλλες. "Ανοίγουν τα μπροστά της δύο δρόμοι: ο ένας την οδηγεί σε νέους θριάμβους, αλλά στην κατάστροφη. Διότι, αν απορρίψει και προερίθκει, θα βρεθεί ένας αυτό που ζήτησε. Θα κινείται πολλές απογοητεύσεις, αλλά θα διατηρήσει την αξιο-δοξία της. Τα προσήματα της θα την προσφύξουν από πολλούς κινώμενους. Μωρίς Σεζάλιε: Ει-δύλως με μια νέα, που είναι τη στιγμή αυτή άγνωστη στο ευρύ κοινό. Κούρτ Γιούργκενς: Θα κερδίσει πολλά χρήματα, αλλά μια άρρωστη θα τον απομακρύνει για πολλούς μήνες από τα σκηνικά. "Ο τύπος θ' ασχοληθεί πολύ με το μεγάλο αυτό γόητα της εποχής μας. "Αλβίν Ντελόν: Εί-ναι πολύ δύσκολο να παρακο-λουθήσει κανείς και να περι-γράψει τι επιφυλάσσει το 1961

νόν ο νέος σύζυγός της να είναι συγγενής. Μπρίτζιτ Μπαρντ: Οι κακοτυχίες εξακολουθούν να την καταδιώκουν. Κατά τον Ιανουάριο ή Φεβρουάριο, ο γιος της Νικόλας θα της προερίθκει μεγάλες έγνοιες. Από το Μάρτιο τα πράγματα θα βελτιωθούν κάπως. Η δημοτικότητα παραμένει ο μεγαλύτερος εχθρός της, γιατί αποτελεί βάρος δυσάρεστο για τους λεπτούς ώμους της. "Εχει να διαλέξει ανάμεσα σε δύο δρόμους. Ο ένας της έδωσαρραλίζει νέες καλλιτεχνικές δυνάμεις, αλλά συζυγικές διαμάχες, αλλά συζυγικές διαμάχες με την πραγματική ζωή. Ο άλλος την απομακρύνει από τον κινηματογράφο, αλλά της εγγυάται μια εύχυσμένη οικονομική ζωή. "Αν προτιμάει το δεύτερο, η Μπρίτζιτ θ' αποκτήσει μέσα στο 1961 και δεύτερο παιδί. "Υ. Μοντάν: "Αρνείται να κάνει έναν έρωτα, αλλά δέχεται τους αστρολόγους, που απορρίπτουν την ιδιαιδική του ζωή, αλλά τον κάνουν να χάσει μέσα μέρος της δημοτικότητας του. Σιμόν Σινιόρε: Νευρικές κρίσεις και μια μεγάλη επιθετικότητα θα κάνουν να απομακρυνθεί γρήγορα οι έπι-τυχίες, που σημείωσε κατά το 1960. "Όλοι παραδόχως το ταλέντο της, μά ο πρώτα σε σπανίζουν. Μαίριλιν Μονρόε: Μοιάζει με δέντρο, που το δέντρο οι θύλλες. "Ανοίγουν τα μπροστά της δύο δρόμοι: ο ένας την οδηγεί σε νέους θριάμβους, αλλά στην κατάστροφη. Διότι, αν απορρίψει και προερίθκει, θα βρεθεί ένας αυτό που ζήτησε. Θα κινείται πολλές απογοητεύσεις, αλλά θα διατηρήσει την αξιο-δοξία της. Τα προσήματα της θα την προσφύξουν από πολλούς κινώμενους. Μωρίς Σεζάλιε: Ει-δύλως με μια νέα, που είναι τη στιγμή αυτή άγνωστη στο ευρύ κοινό. Κούρτ Γιούργκενς: Θα κερδίσει πολλά χρήματα, αλλά μια άρρωστη θα τον απομακρύνει για πολλούς μήνες από τα σκηνικά. "Ο τύπος θ' ασχοληθεί πολύ με το μεγάλο αυτό γόητα της εποχής μας. "Αλβίν Ντελόν: Εί-ναι πολύ δύσκολο να παρακο-λουθήσει κανείς και να περι-γράψει τι επιφυλάσσει το 1961

νόν ο νέος σύζυγός της να είναι συγγενής. Μπρίτζιτ Μπαρντ: Οι κακοτυχίες εξακολουθούν να την καταδιώκουν. Κατά τον Ιανουάριο ή Φεβρουάριο, ο γιος της Νικόλας θα της προερίθκει μεγάλες έγνοιες. Από το Μάρτιο τα πράγματα θα βελτιωθούν κάπως. Η δημοτικότητα παραμένει ο μεγαλύτερος εχθρός της, γιατί αποτελεί βάρος δυσάρεστο για τους λεπτούς ώμους της. "Εχει να διαλέξει ανάμεσα σε δύο δρόμους. Ο ένας της έδωσαρραλίζει νέες καλλιτεχνικές δυνάμεις, αλλά συζυγικές διαμάχες, αλλά συζυγικές διαμάχες με την πραγματική ζωή. Ο άλλος την απομακρύνει από τον κινηματογράφο, αλλά της εγγυάται μια εύχυσμένη οικονομική ζωή. "Αν προτιμάει το δεύτερο, η Μπρίτζιτ θ' αποκτήσει μέσα στο 1961 και δεύτερο παιδί. "Υ. Μοντάν: "Αρνείται να κάνει έναν έρωτα, αλλά δέχεται τους αστρολόγους, που απορρίπτουν την ιδιαιδική του ζωή, αλλά τον κάνουν να χάσει μέσα μέρος της δημοτικότητας του. Σιμόν Σινιόρε: Νευρικές κρίσεις και μια μεγάλη επιθετικότητα θα κάνουν να απομακρυνθεί γρήγορα οι έπι-τυχίες, που σημείωσε κατά το 1960. "Όλοι παραδόχως το ταλέντο της, μά ο πρώτα σε σπανίζουν. Μαίριλιν Μονρόε: Μοιάζει με δέντρο, που το δέντρο οι θύλλες. "Ανοίγουν τα μπροστά της δύο δρόμοι: ο ένας την οδηγεί σε νέους θριάμβους, αλλά στην κατάστροφη. Διότι, αν απορρίψει και προερίθκει, θα βρεθεί ένας αυτό που ζήτησε. Θα κινείται πολλές απογοητεύσεις, αλλά θα διατηρήσει την αξιο-δοξία της. Τα προσήματα της θα την προσφύξουν από πολλούς κινώμενους. Μωρίς Σεζάλιε: Ει-δύλως με μια νέα, που είναι τη στιγμή αυτή άγνωστη στο ευρύ κοινό. Κούρτ Γιούργκενς: Θα κερδίσει πολλά χρήματα, αλλά μια άρρωστη θα τον απομακρύνει για πολλούς μήνες από τα σκηνικά. "Ο τύπος θ' ασχοληθεί πολύ με το μεγάλο αυτό γόητα της εποχής μας. "Αλβίν Ντελόν: Εί-ναι πολύ δύσκολο να παρακο-λουθήσει κανείς και να περι-γράψει τι επιφυλάσσει το 1961

νόν ο νέος σύζυγός της να είναι συγγενής. Μπρίτζιτ Μπαρντ: Οι κακοτυχίες εξακολουθούν να την καταδιώκουν. Κατά τον Ιανουάριο ή Φεβρουάριο, ο γιος της Νικόλας θα της προερίθκει μεγάλες έγνοιες. Από το Μάρτιο τα πράγματα θα βελτιωθούν κάπως. Η δημοτικότητα παραμένει ο μεγαλύτερος εχθρός της, γιατί αποτελεί βάρος δυσάρεστο για τους λεπτούς ώμους της. "Εχει να διαλέξει ανάμεσα σε δύο δρόμους. Ο ένας της έδωσαρραλίζει νέες καλλιτεχνικές δυνάμεις, αλλά συζυγικές διαμάχες, αλλά συζυγικές διαμάχες με την πραγματική ζωή. Ο άλλος την απομακρύνει από τον κινηματογράφο, αλλά της εγγυάται μια εύχυσμένη οικονομική ζωή. "Αν προτιμάει το δεύτερο, η Μπρίτζιτ θ' αποκτήσει μέσα στο 1961 και δεύτερο παιδί. "Υ. Μοντάν: "Αρνείται να κάνει έναν έρωτα, αλλά δέχεται τους αστρολόγους, που απορρίπτουν την ιδιαιδική του ζωή, αλλά τον κάνουν να χάσει μέσα μέρος της δημοτικότητας του. Σιμόν Σινιόρε: Νευρικές κρίσεις και μια μεγάλη επιθετικότητα θα κάνουν να απομακρυνθεί γρήγορα οι έπι-τυχίες, που σημείωσε κατά το 1960. "Όλοι παραδόχως το ταλέντο της, μά ο πρώτα σε σπανίζουν. Μαίριλιν Μονρόε: Μοιάζει με δέντρο, που το δέντρο οι θύλλες. "Ανοίγουν τα μπροστά της δύο δρόμοι: ο ένας την οδηγεί σε νέους θριάμβους, αλλά στην κατάστροφη. Διότι, αν απορρίψει και προερίθκει, θα βρεθεί ένας αυτό που ζήτησε. Θα κινείται πολλές απογοητεύσεις, αλλά θα διατηρήσει την αξιο-δοξία της. Τα προσήματα της θα την προσφύξουν από πολλούς κινώμενους. Μωρίς Σεζάλιε: Ει-δύλως με μια νέα, που είναι τη στιγμή αυτή άγνωστη στο ευρύ κοινό. Κούρτ Γιούργκενς: Θα κερδίσει πολλά χρήματα, αλλά μια άρρωστη θα τον απομακρύνει για πολλούς μήνες από τα σκηνικά. "Ο τύπος θ' ασχοληθεί πολύ με το μεγάλο αυτό γόητα της εποχής μας. "Αλβίν Ντελόν: Εί-ναι πολύ δύσκολο να παρακο-λουθήσει κανείς και να περι-γράψει τι επιφυλάσσει το 1961

νόν ο νέος σύζυγός της να είναι συγγενής. Μπρίτζιτ Μπαρντ: Οι κακοτυχίες εξακολουθούν να την καταδιώκουν. Κατά τον Ιανουάριο ή Φεβρουάριο, ο γιος της Νικόλας θα της προερίθκει μεγάλες έγνοιες. Από το Μάρτιο τα πράγματα θα βελτιωθούν κάπως. Η δημοτικότητα παραμένει ο μεγαλύτερος εχθρός της, γιατί αποτελεί βάρος δυσάρεστο για τους λεπτούς ώμους της. "Εχει να διαλέξει ανάμεσα σε δύο δρόμους. Ο ένας της έδωσαρραλίζει νέες καλλιτεχνικές δυνάμεις, αλλά συζυγικές διαμάχες, αλλά συζυγικές διαμάχες με την πραγματική ζωή. Ο άλλος την απομακρύνει από τον κινηματογράφο, αλλά της εγγυάται μια εύχυσμένη οικονομική ζωή. "Αν προτιμάει το δεύτερο, η Μπρίτζιτ θ' αποκτήσει μέσα στο 1961 και δεύτερο παιδί. "Υ. Μοντάν: "Αρνείται να κάνει έναν έρωτα, αλλά δέχεται τους αστρολόγους, που απορρίπτουν την ιδιαιδική του ζωή, αλλά τον κάνουν να χάσει μέσα μέρος της δημοτικότητας του. Σιμόν Σινιόρε: Νευρικές κρίσεις και μια μεγάλη επιθετικότητα θα κάνουν να απομακρυνθεί γρήγορα οι έπι-τυχίες, που σημείωσε κατά το 1960. "Όλοι παραδόχως το ταλέντο της, μά ο πρώτα σε σπανίζουν. Μαίριλιν Μονρόε: Μοιάζει με δέντρο, που το δέντρο οι θύλλες. "Ανοίγουν τα μπροστά της δύο δρόμοι: ο ένας την οδηγεί σε νέους θριάμβους, αλλά στην κατάστροφη. Διότι, αν απορρίψει και προερίθκει, θα βρεθεί ένας αυτό που ζήτησε. Θα κινείται πολλές απογοητεύσεις, αλλά θα διατηρήσει την αξιο-δοξία της. Τα προσήματα της θα την προσφύξουν από πολλούς κινώμενους. Μωρίς Σεζάλιε: Ει-δύλως με μια νέα, που είναι τη στιγμή αυτή άγνωστη στο ευρύ κοινό. Κούρτ Γιούργκενς: Θα κερδίσει πολλά χρήματα, αλλά μια άρρωστη θα τον απομακρύνει για πολλούς μήνες από τα σκηνικά. "Ο τύπος θ' ασχοληθεί πολύ με το μεγάλο αυτό γόητα της εποχής μας. "Αλβίν Ντελόν: Εί-ναι πολύ δύσκολο να παρακο-λουθήσει κανείς και να περι-γράψει τι επιφυλάσσει το 1961

νόν ο νέος σύζυγός της να είναι συγγενής. Μπρίτζιτ Μπαρντ: Οι κακοτυχίες εξακολουθούν να την καταδιώκουν. Κατά τον Ιανουάριο ή Φεβρουάριο, ο γιος της Νικόλας θα της προερίθκει μεγάλες έγνοιες. Από το Μάρτιο τα πράγματα θα βελτιωθούν κάπως. Η δημοτικότητα παραμένει ο μεγαλύτερος εχθρός της, γιατί αποτελεί βάρος δυσάρεστο για τους λεπτούς ώμους της. "Εχει να διαλέξει ανάμεσα σε δύο δρόμους. Ο ένας της έδωσαρραλίζει νέες καλλιτεχνικές δυνάμεις, αλλά συζυγικές διαμάχες, αλλά συζυγικές διαμάχες με την πραγματική ζωή. Ο άλλος την απομακρύνει από τον κινηματογράφο, αλλά της εγγυάται μια εύχυσμένη οικονομική ζωή. "Αν προτιμάει το δεύτερο, η Μπρίτζιτ θ' αποκτήσει μέσα στο 1961 και δεύτερο παιδί. "Υ. Μοντάν: "Αρνείται να κάνει έναν έρωτα, αλλά δέχεται τους αστρολόγους, που απορρίπτουν την ιδιαιδική του ζωή, αλλά τον κάνουν να χάσει μέσα μέρος της δημοτικότητας του. Σιμόν Σινιόρε: Νευρικές κρίσεις και μια μεγάλη επιθετικότητα θα κάνουν να απομακρυνθεί γρήγορα οι έπι-τυχίες, που σημείωσε κατά το 1960. "Όλοι παραδόχως το ταλέντο της, μά ο πρώτα σε σπανίζουν. Μαίριλιν Μονρόε: Μοιάζει με δέντρο, που το δέντρο οι θύλλες. "Ανοίγουν τα μπροστά της δύο δρόμοι: ο ένας την οδηγεί σε νέους θριάμβους, αλλά στην κατάστροφη. Διότι, αν απορρίψει και προερίθκει, θα βρεθεί ένας αυτό που ζήτησε. Θα κινείται πολλές απογοητεύσεις, αλλά θα διατηρήσει την αξιο-δοξία της. Τα προσήματα της θα την προσφύξουν από πολλούς κινώμενους. Μωρίς Σεζάλιε: Ει-δύλως με μια νέα, που είναι τη στιγμή αυτή άγνωστη στο ευρύ κοινό. Κούρτ Γιούργκενς: Θα κερδίσει πολλά χρήματα, αλλά μια άρρωστη θα τον απομακρύνει για πολλούς μήνες από τα σκηνικά. "Ο τύπος θ' ασχοληθεί πολύ με το μεγάλο αυτό γόητα της εποχής μας. "Αλβίν Ντελόν: Εί-ναι πολύ δύσκολο να παρακο-λουθήσει κανείς και να περι-γράψει τι επιφυλάσσει το 1961

Σύντομες ειδήσεις

λψη για νέους θριάμβους του, αλλά για να ενημερώσει το κοινό σχετικά με την υγεία του. Τελικά, θα γυρίσει στην "Ιταλία ένα μεγάλο φιλμ δρά-σεως, στο οποίο θα υποδυθεί μια ιστορική προσωπικότητα. Άννιτ Βαντίμ: "Ανα-γνώριση για το εξωτερικό, ο-που θα γυρίσει ένα νέο με-γάλο έργο. "Αθνα Γκάρντινερ: Νέ-ος μεγάλος έρωτας, που μά-ταια θα προσπαθήσει να τον κρατήσει μυστικό. "Η άποκα-λυφή του θα προκαλέσει με-γάλο σκάνδαλο. Μισέλ Σιμόν: Χρονιά γεμάτη δυσάρεστα απρόοπ-τα, ιδίως κατά το Φεβρουάριο και Μάιο. "Ελίζαμπετ Τάι-λор: "Ο συζυγικός δεσμός της θα διατρέξει σοβαρό κιν-δύνο. Είναι όμως πολύ πιθα-νόν η απόκτηση ενός νέου παι-διού. Τα πιο λαμπρά αστέρια

Ο Χάννες Μέσσεμερ

του γαλλικού θεάτρου και κι-νηματογράφου, παρακολούθη-σαν την κηδεία της Βέρας Κλουζώ. "Εντόπιος έκανε στ' όνομα του άγκάλισμα και το φιλμ, που έγραψε η Μπρί-τζιτ Μπαρντ στο σκηνικό της νεκρής, το σκηνοθέτη "Αν-ρί Ζωρζ Κλουζώ, για να τον συλλυπηθεί. Το φιλμ αυτό, το οποίο οι φωτογράφοι δεν ε-χασαν την ευκαιρία να αποθα-νατίσουν και να το δημοσιεύ-σουν στ' όλες τις εφημερίδες, θεωρήθηκε πολύ εφελκέρ-ος για την περίπτωση. Τα φιλμ "Κορίτσια για το στρατό" έπρεπε να σκη-νοθετηθεί από τον Ζυλ Ντασ-σέν και στην περίπτωση αυτή όλα τα εξωτερικά θα γυρί-ζονταν στην "Ελλάδα. Τώρα όμως οι παραγωγοί του έργου αποφάσισαν να αναθέσουν τη σκηνοθεσία στον "Αλέξανδρο "Αστρίκ και είναι αμφίβολο πια αν η χώρα μας θα προ-τιμήσει για το γύρισμα των ε-ξωτερικών σκηνών. Πρωταγω-νιστάι το φιλμ, που είναι η Ζάν Μοργκάν, ο Σάμιου-ελ Φρέντ και ο "Αλβίν Ντε-λόν.

Η Τζέαν Κράουφορντ

τη ζωή ενός μεγάλου γαστ-ρονομικού και φίλου των τυχερών παιχνιδιών. "Ο Τιμυ θα υπο-δυθεί τον ίδιο τον ήρωα κατά τα παιδικά του χρόνια. "Ο "Ορσον Ουέλ-λς θα γυρίσει, ως σενάριο-γράφος, σκηνοθέτης και πρω-ταγωνιστής, μια δεκάτη κι-νηματογραφική έκδοση του μυθι-στορήματος του Γκόγκολ "Εί-σας Αποβλήτων. Το φιλμ θα γυρισθεί στην "Ιταλία και στη Γιουγκοσλαβία. "Η επιτυχία του φιλμ "Είτε τον Πλάιζ (Ομορφιά της καλσώσεως) έκανε τους διευθυντές της "Φόξ" να απο-φασίσουν να δώσουν μια κι-νηματογραφική συνέχεια, με τον τίτλο "Επιστροφή με τον Πέτρο Πλάιζ. Στο φιλμ αυτό το έπρεπε να πρωταγωνιστή-σουν η Λη Ρέιμκινγκ, η Τζέιν Τίλντεν και η Τζέ-αν Κράουφορντ. Την τελευταία στιγμή όμως η Τζέ-αν Τίλντεν δήλωσε πως δεν θα μπορούσε να παίξει, γιατί πε-ριμένει ένα παιδί. Οι παρα-γωγοί αναγκάστηκαν, λοιπόν, να την αντικαταστήσουν με την Μπέττυ Νταϊνς. "Η Τζέαν Κράουφορντ στο ίδιο φιλμ! Νά, κάτι, που το Χό-λυγουντ δεν είχε ξαναδεί.

Η "Αντν Λουβίνο και ο Χόουαρντ Ντάφ-γώρσιον. Είχαν παντρευτεί το 1951 και γώρσιον μια πρώτη φορά το 1953. "Υστερα από δύο μήνες όμως συμφιλιώθη-καν και αποφάσισαν να ζήσουν πάλι μαζί. "Αφού παρακολούθησε την προβολή των πρώτων σκη-νών του φιλμ "Με το λαϊκό στο λαϊκό, η Μπρίτζιτ Μπαρντ δήλωσε πως δεν είναι καθόλου ικανοποιημένη και ζήτησε από τους παρα-γωγούς να αντικαταστήσουν το σκηνοθέτη Ζάν "Ορέλ και να αναθέσουν τη σκηνοθεσία του έργου στον πρόην συζυ-γό της Ροζέ Βαντίμ.

Η Μπρίτζιτ δεν είναι μόνο η πρωταγωνίστρια του φιλμ, αλλά και μετέπει στην παρα-γωγή και στα κέρδη, που θα πραγματοποιήσει. Βρίσκεται, λοιπόν, πως ο "Ορέλ την πα-ρουσιάζει με ηλίθιο ύφος και νι' αυτό, ανείναι να συνε-λπίσει το γύρισμα από τη διέθυ-σις του.

Η Μπρίτζιτ δεν είναι μόνο η πρωταγωνίστρια του φιλμ, αλλά και μετέπει στην παρα-γωγή και στα κέρδη, που θα πραγματοποιήσει. Βρίσκεται, λοιπόν, πως ο "Ορέλ την πα-ρουσιάζει με ηλίθιο ύφος και νι' αυτό, ανείναι να συνε-λπίσει το γύρισμα από τη διέθυ-σις του.

ΠΑΙ ΚΕΝΕΝΙΟΥ

Το τραγούδι άκουστηκε μονό-τονο μέσα στη νύχτα. "Η φωνή δεν ήταν πολύ σταθερή κι' ούτε μελωδική. Αυτός, που τρα-γουδούσε έδειχνε ότι δεν ήταν τεχνίτης του πενταγράμμου, ούτε καν περιπλανώμενος κανταδόρος με κάποια πείρα. "Ήξερε όμως να τραγουδάει αυθόρμητα. "Η συγκί-νησή του ήταν πηγαία κι' έτσι κατάφερε να προκαλέσει μεγαλο-λία σε όσους άκουγαν το τρα-γούδι αυτό—το ξεχείλισμα μιας φορομένης καρδιάς που ζήταγε να ξεσπάσει με νότες...

Δήλη στον άνθρωπο που τρα-γουδούσε, πέρασε ένας άλλος. Εί-χε σπικωμένο το γιακά του παλ-τού του και προσπαθούσε, περ-πατώντας γρήγορα, να ξεσπάσει. "Ήταν κρύα η νύχτα. "Αλλά ο διαβάτης, μόλις πέρασε δίπλα α-πό τον υπαίθριο τραγουδιστή, έ-νωσε κάτι σαν περιέργεια. Στα-θηκε, λοιπόν και τον κύτταξε κά-τω από ένα γλόμενο έρευνητικά. "Ήταν ένας άντρας μεσοκόπος, με σκυμμένο το κεφάλι, που περπα-τούσε όχι και πολύ σταθερά...

Ο διαβάτης άρχισε να περπα-τάει πάλι στον τραγουδιστή, χω-ρίς να του μιλάει. Τότε όμως ο τραγουδιστής το κατάλαβε και έ-δειξε ότι ένωληθηκε. Σταμάτησε το τραγούδι και ρώτησε τον δια-βάτη: —Τί ζητάτε, κύριε;... Τίποτα... του αποκρίθηκε

—Τότε πηγαίνετε το δρόμο σας!... Ο τόνος ήταν απότομος. "Ο διαβάτης όμως, αντί να υπακού-ση ή να προσβληθεί, άρχισε μια ανάκριση, που έδειχνε την περιέρ-γιά του—μια περιέργεια, που έ-φτανε ως την αδιαφορία: —Πώς έτσι μόνος;... —Γιατί δε μου άρεσουν οι συντροφιές...

—Ο συντροφισμός δεν αφήνουν τη μοναξιά να βουλιάει μέσα στο τέλος της μεγαλοχολικής μο-νοτονίας. —Εγώ θέλω να βουλιάει, κύ-ριε... Και, γι' αυτό, καληνύχτα σας... Έκανε να προχωρήσει, ο δια-βάτης όμως τον κράτησε από το μανίκι: —Δε φαντάζομαι να περιφο-νείτε ένα όμορφο κονιάκ, διπλό, στο γειτονικό μπαρ...

—Κονιάκ διπλό;... Ο τραγουδιστής φάνηκε να έν-διαφέρεται για την πρόταση. Γι' αυτό και άφησε τον άγνωστό του να τον παρασύρει στο μπαρ...

Δεν ήταν κανένας εκεί μέσα. Ένα γκαρσόνι, κοιμώμενος στη γωνία. Οι δυο άντρες κάθισαν σε ένα τραπέζι στο βάθος, κι' ο διαβάτης γύρισε να χερίσει του. Το γκαρσόνι πετάχτηκε από τον ύπνο του κι' έτρεξε στους δυο απρόοπτους πελάτες: —Διατάξτε! είπε ανάμεσα σε δυο χαμουρητά...

—Δυο κονιάκ διπλά... πα-ράγγειλε ο διαβάτης. Του "τραγουδιστή, τα μάτια λάμπανε με απολήπια... Κι' όταν ήρθαν τα κονιάκ, πήρε το δικό του και το ρούφηξε με μιάς. —Ενα ακόμη διπλό; ρώτησε ο άλλος. —Μετά χαράς! του αποκρί-θηκε ο τραγουδιστής του δρόμου. Και το δεύτερο κονιάκ το ρού-φηξε, και το τρίτο. "Η γλώσσα

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ

του λύθηκε έπαψε πιά να είναι μο-νολεκτικός και έχθρικός είδε με κάποια καλωσύνη το σύντροφό του που τον κερνούσε με τόσο πρόθυμη γενναιοδωρία και δέχτη-κε να αποκριθεί στις ερωτήσεις που υπαγόρευε η περιέργεια:

Με το πέμπτο κονιάκ, ο τρα-γουδιστής έπαι σιγά, σιγά να ώμο-λογούσε κάτι που δεν έπρεπε να δηλοποιήσει: —Ναι, λοιπόν ήταν ένας έρω-τας, ανάθεμά τον! Ένας έρωτας

—Τους έπιασα εγώ! Πώς δεν τους σκότωσα! του είπε ο νέρος.

που με έρωσε από ψηλά και με τσάκισε... —Γιατί; —Την αγάπησα σαν τρελλός. της χάρισα το όνομά μου... Της τα έδωσα όλα. Κι' αυτή μου τα πήρε όλα—και τη φτωχιά υπόλη-ψή μου γιατί τσάκισε με τον πιο καλό φίλο μου!

—Πώς το έμαθες; —Τους έπιασα εγώ! Πώς δεν τους σκότωσα! Έσους και με κυνήγαγε το φοβερό αυτό θέμα, καρφωμένο στο μάτι μου. "Αρ-χισα να πίνω για να διαώξω την εικόνα που με βασάνιζε. Δεν τα κατάφερα. Έγινε υπερκόρης και μόλις πιά τραγουδάω στους δρό-μους το μεράκι μου...

Ο «ΑΣΣΟΣ» της άπατης

Αφού σκόρπωσε τις εκπληκτι-χώτερες απάτες, πέρασε σαν ήως

ΕΝΑ έπείγον σήμα του υπουργείου Ναυτικών έδωσαν στο αμερικα-νικό καταδρομικό "Γουόλνγκ", που ναυλοούσε στο λιμάνι της Ν. Υόρ-κης, ότι έπρόκειτο να επισκεφθεί το πλοίο ο Γενικός Πρόξενος της Ρου-σίας. Πραγματικά, έπειτα από λίγο α-νέβαινε στο σκάφος ένας άντρας με φανταστική στολή και με σπέρα στο καπέλλο. Χαϊρέτης στο πλήρωμα που είχε παραταχθεί στο κατάστρωμα, έ-κανε μια σύντομη επίθεση κι' έβει-πε τόσο ένδοξα, ώστε από την περι-νότητα των ελαιοειδωμάτων του πλοίου, που κάλεσε σε γέμια για την άλλη μέρα στο μεγάλο ξενοδοχείο "Αστος".

Η δεξίωση αυτή σημείωσε λαμπρή επιτυχία... όποιο κάποιος άδικη-ζήθηκε από το Γενικό Πρόξενό να πλη-ρώσει! Φαίνεται όμως πως δεν τα κα-τάφερε τόσο καλά... με το ναυτι-κό, με το ναυτικό του. Κάποιος φιλό-ποτος γιατρός το πρόσεξε, ελπίσθηκε την άσχημία, κι' ο Στάλιν έδωσε βράβειο στο φρέσκο!

Όταν έφθασε ο Στάλιν, κατά-φερε να γίνε... Διάφορος γιατρός της διοικήσεως και διάσημος στο-νιστής του κινηματογράφου Πλά Νέγκρι. "Η Πό-λα είχε άσφαλιστική άποψη με το μεγάλο γόητα της θόνης Ροδόλφ Βολέντιν, λίγο καιρό πριν από το

πρωτόκολλο στο 470 Σύνταγμα θαρρα-κισμένη! Εκεί τον τσάκισε πάλι η α-στυνομία και τον γανάστεψε στη φυλα-κή για 2 χρόνια.

Έπειτα από τη δεύτερη αυτή κατα-δική του, έκανε πως ήταν έμκινδυνη η "άντισηψη στρατιωτικής της και πο-μπής, στον έπομένο σάλο του, να παραιοση... τον έσοπο του "Ε-ξωτερικού! Με την ιδιότητα αυτή, πα-ρουσιάστηκε στην πρεσβεία Φαίρα του "Αργανιστή, που είχε επισκεφθεί επίσημα τις "Ηνωμ. Πολιτείες, αλλά είχε συναντήσει την παγερή αδιαφορία των διεκδικητικών άρχων.

Έξυπνος και γλυκούλιτος όπως ή-ταν, κατάφερε να την πείσει πως έπρε-πε να καλοπιάσει με δώρα τους επί-τιμους του "Υπουργείου, για να αποκτή-σει την ειρήνη τους. Πραγματικά, η πολ-υκήσια του έμπιστεψθηκε 10.000 δολ-λάρια γι' αυτό το σκοπό. "Ο Στάλιν τη συνάδενε τότε στην Ουάσιγκτον, την εγκατέστησε στο καλύτερο ξενοδο-χείο και—άγνωστο πώς—κατάφερε να τη δέχτη έπιτέλους στο Λευκό Οίκο ο Πρόεδρος Χάρντινγκ!

Όταν από την Ουάσιγκτον, ο Στάλιν Γου-έθαν ακούσαν την τελευταία φάρα-τα του. "Εγώ άφτανε σαν υκενέριος ή, πάλι, σε κάποιον ξενοδόχο της Νέας "Υόρκης—ήταν η πρώτη προ-ναυτική δουλειά που ανέλαβε μέσα σε 50 χρόνια. Κάποιος νύχτα λοιπόν, δυο γκαρσόνια με μύσκες ήλθαν στο ξε-νοδοχείο, για να το ληστέψουν. "Ο Στάλιν δοκίμασε τότε να μπλοκάρει, για να γλυτώσει τα λεφτά του δαεινι-κού του, άλλ' οι γκαρσόνια τον πα-ροδόσαν και τον σκότωσαν.

Έτσι, έπειτα από μια ζωή άπατης και καταναλώσεως ο Στάλιν Γουέθαν πέρασε σαν ήως.

Ο άλλος κύτταξε προσεκτικά, αν άνθρωπο που ώμολοούσε τον "ροδομένο έρωτά του. Τον κύτ-ταγε επίμονα. "Υστερα του είπε: —Για κύττα με, Λευτέρη... Ο υπεκόρης παρανεύτηκε α-κούγοντας το όνομά του: —Μέ... με έρωσε;... —Κύττα με, σου λέω, γιατί με έρωσε κι' εσύ...

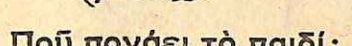
Η ματιά του υπεκόρη προσπό-θησε πίσω από την διήλξη του μεθυστού να ξεκαθαρίσει τη χα-ροκτηριστική αυτού που του μι-λούσε. Με πολύ κόπο το κατάφε-ρε. Τότε όμως τα χείλια του ά-χισαν να τρέμουν: —Εσύ;... —Η φωνή του σούριζε γεμάτη θυμό στα αυτιά του άλλου. —Εγώ, Λευτέρη... αποκρίθηκε αυτός, χαμηλώνοντας τα μάτια του. —Εσύ... Δημήτρη;... Έσκυψε ακόμη πιο χαμηλά το κεφάλι του ο νέος... Ο Λευτέ-ρης προσπάθησε να σηκωθεί. —Κάτσε... Που πές;... τον έ-ρώτησε ο Δημήτρης. —Μαζί σου;... Νά κάτσω μα-ζί σου;... Νά πίνω... μαζί σου;... Γίνεται;...

—Κάτσε, Λευτέρη. "Όλα πε-ράσανε. Αυτή φέρεται με μένα, ό-πως και σε σένα. Έσους με έ-ναν άλλον! Κι' ύστερα περάσα-νε τα χρόνια. Γεράσαμε. Μας έ-νώνησαν πιά τα γκρίνια μαλλιά. —Μας ενώνουμε; Ποτέ! Για μένα είσαι και μείνεις... ο εχθρός! Ο μιστός εχθρός!

—Συχωρέσε με, Λευτέρη. Συ-χωρέσε με για το κακό που σου έκανα... —Δε σε συχωρώ... ποτέ! του πέταξε. Γιατί μου γκρέμισες τα όνειρά μου... και με έριξες... στο δρόμο. Είμαι ένα κορμί τώρα... ένα σκουπίδι. Και το χρωστάω σ' αυτό... και σε σένα!...

Γύρισε και βγήκε τρεκλίζοντας από το μπαρ. Έπειτα χάθηκε μέ-σα στη νύχτα. Μόνο που τώρα δεν τραγουδούσε... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

MATEPEZ

.....

Τὸ ξύλο βγῆκε ἀπὸ τὰ... μοναστήρια

.....

[illegible]

— Πάρε, βορέ γυναίκα, ἐπὶ τέλους τὸ μέλι ἀπ' ἡ τραπέζι!

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΑΝΝΕΤΑ είναι μια απλή κι' ασημένια μοδιστοπούλα. Έρ- γάζεται στο σπίτι, μαζί με την αδελφή της, τη Γεωργία, που της μοιάζει στην υπακοή και την ευγένεια. Μένουν σ' ένα διαμέ- ρισμα μικρό, αλλά καθαρό και πε- ριποιημένο.

Ένα βράδυ, η 'Αννέτα πηγαί- νει να παραδώσει ένα φόρεμα σέ μια κυρία. Είναι τσέλι Νοεμβρίου κι' ο χειμώνας έχει γίνει πια αι- σθητός. Μια πυκνή ομίχλη κρύβει ανθρώπους και πράγματα.

Στο γυρίσιο, η 'Αννέτα παίρνει το ορόμο του ριζοπροδομικού οτα θμού. Περιπατεί β' αστικά. "Οχι πως φοβάται... Τι να φοβηθεί αλ- λωτε; Δεν κρατάει λεφτά πάνω της και δε σκεφθηκε ποτέ πως έχει κάποια προσωπική αξία... 'Αλλ' η ομίχλη την ένοχλει. Κίν- δυνεύει διαρκώς να πέσει πάνω σέ κανένα διαβάτι, ή να γλυ- στρήσει στίς υγρές πλάκες.

Πραγματικά, κάποια στιγμή, γλυστράει και πέφτει...

— Χτυπήσατε, δεσποινίς; τι ρω- τάει μια φωνή.

Κάποιος, την πλησιάζει διαστι- κά. Δυό χέρια την αρπάζουν, τη σηκώνουν. Διακρίνει ακαθόριστα ένα χλωμό πρόσωπο, ένα στόμα που χαμογελάει.

— Δεν είναι τίποτε, κύριε!... α- παντάει. Εύχοριστώ...

Μά, όταν δοκιμάζει να εξάκο.

Ένα βράδυ παίρνει το πρώτο της φίλι...

Η λιακάδα την απελπίζει. Σε- ναγεννιέται μόνον όταν απλώνε- ται στην πόλη πυκνή ομίχλη!

Ό, ός ήταν δυνατόν να ναι τέ- τοιες όλες οι μέρες. Θολές και σκυθρωπές! Δυστυχώς όμως, θά φτάσει γρήγορα ή άνοιξη. Κι' ή ώρα περιπέτειά της θα τελειώ- ση, όταν αρχίζουν όλες οι άλλες.

Κάθε βράδυ είναι ίσως το τε- λευταίο...

Προσπαθεί λοιπόν να έπιωφελ- θή ολοένα περισσότερο απ' τις μέρες της ομίχλης. Μένει κοντά του, ακούγοντάς τον, κρυμμένη μαζί του μέσα στο ύπνο και κρύο εκείνο σύννεφο...

Ένα βράδυ, μένει δίπλα του δυό ώρες και παίρνει το πρώτο της φίλι...

Την άλλη μέρα όμως, δεν είναι σέ θέσι να σηκωθεί απ' το κρεβά- τι. Δυό ώρες στί χειμνωτική ο- μίχλη... Μια τέτοια τρέλλα μπο- ρεί να στοιχίσει πολύ ακριβά γιά ένα λεπτό κι' αδύνατο οργανισμό, σάν το δικό της!

Ο γιατρός, που κάλεσε άμέσως ή αδελφή της, την εξετάζει. Κου νάει τό κεφάλι του, ζωώνει τά φρύδια του...

Καθώς μιλάει ύστερα με τη Γεω- ργία, η 'Αννέτα ανασκοπίζει ξαφνι- κά... Η φωνή αυτή!... Τη γνωρι- ζει καλά!... Είναι ή εκείνη ος!

Ο γιατρός δεν αναγνωρίζει την 'Αννέτα. Χτες τό βράδυ, μέσα στην ομίχλη, δε φίλησε βέβαια στήν τη γεροντοκόρη, με τό τρα- χύ και κτηνικό δέριμα... Έκείνη όμως τον αναγνωρίζει απ' την τρυφερά και θερμή φωνή του.

Κλείνει τότε τά μάτια της, πλη γυναιική βαρύτητα. Γιατί αυτός ό άν- θρωπος, γιά τό οποίο θά πεθάνει ίσως, έχει ένα πρόσωπο ακανόνι- στο, άσχημο, ρυττωμένο σάν τό δικό της... Κι' αυτός, λοιπόν, ζη- τούσε την ευτυχία μέσα στήν ο- μίχλη. Κρυβόταν από τό φως, γιά τί είχε τους ίδιους φόβους με κεί- νη. Η 'Αννέτα νοιώθει μιά βα- ρεία άπογοήτευση. Πόσο θά ήθελε να ήταν ώραιος, όπως τον είχε φαντασθεί. Μά ή φωνή του είναι τόσο θερμή, τόσο γλυκεία...

— Έσείς είσαστε; Δε σάς δια- κρίνω καθαρά, αλλά σάς άναγνω- ρίζω... Έπιτέλους!

Είναι εκείνος! Απομακρύνεται μαζί, πιασμέ- νοι απ' τό μπράτσο.

— Έτσι αρχίζει τό ρουάντο της 'Αννέτας, σουάντορο φθινοπωρινό. Δεν αναπαύεται πιά στήν εφημερί- δα τό αίσθηματικό μυθιστόρημα, αλλά τό μετεωρολογικό δελτίο. Συμβουλευεται τό βαρόμετρο, έ- ζετάζει τον ούρανό...

Σ. ντέ ΜΙΝ

Μέσα ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

Λουθήσει τό δρόμο της, κουτσαί- νει...

— Άκουμπότε στο μπράτσο μου της λέει ό άγνωστος.

Έκείνη διατάζει μιά στιγμή. "Υστερα περνάει τό μπράτσο της κάτω απ' τό δικό του και προχ- ρύνει μαζί στο μισοσκοτεινό δρό- μο. Μένει στήν άρχή μία τόν καιρό, την ομίχλη, τό σκοτάδι, τά γλυστρήματα και τά στραμπούλη- γματα... Κάποια στιγμή, εκείνος σκύβει προς τό μέρος της γιά να την δει καλύτερα.

Και τότε τά λόγια του αλλά- ζουν! Σφίγγει τό μπράτσο της, γίνεται τολμηρότερος...

(Μά αυτός ποί κάνει έρωτικά κομπλιμέντα!) συλλογίζεται ξα- φνικά εκείνη.

Είναι έκπληκτη, άναποφάσιστη, συγκινημένη, σαστισμένη... Ό νέ- ος εκείνος της φαίνεται διακριτι- κός, ευγενικός, συμπαθητικός...

Σέ μια στροφή του δρόμου, ό άγνωστος σταματάει και ξανασκύ- βει προς τό μέρος της. Έκείνη βλέπει καλύτερα τό πρόσωπό του, τό στόμα του που χαμογελάει, τά μάτια του που λάμπουν.

— Καί σείς λοιπόν κυριζετε κά- थे βράδυ με τό λεωφορείο των 7½; της λέει. Τότε θά ξαναδω- θούμε... Ήρεβούνα αύριο!

Η 'Αννέτα γυρίζει παραγμένη στο σπίτι, όπου την περιμένει ή μεγαλύτερη αδελφή της. Βλέπον- τας λασπωμένο τό πρόσωπό της, ή Γεωργία την ρωτάει ανήσυχη:

— Θεέ μου, τί έπαθες;

Η 'Αννέτα κοκκινίζει ακόμα πε- ρισσότερο. Μιά παράξενη φλόγα λάμπει στί μάτια της.

Κανείς δεν της μιλάει ποτέ γιά έρωτα... ποτέ! Να γιατί εί- ναι τώρα έτσι άναστατωμένη!

— Άλλά δεν έκμυσταρεύεται στήν αδελφή της την περιπέτειά της.

Έχουν ακόμη πολλή δουλειά οι δυό μοδιστές, ως άργά τί νύ- χτα. Μά θά ήταν προτιμώτερο να μην εργάζονταν άπόψε ή 'Αννέτα. Κόβει τά ύφασματα όπως τύχη, κάνει λάθη στί μέτρα.

Μιά φωνή, κάποια λόγια ξαναγυ- ρίζουν επίμονα σ' αυτή της. Εί- ναι δυνατόν λοιπόν να την άγά- πησε κάποιος;... Γιατί όχι!...

Όταν όμως κυττάζει άργότε- ρα σόν καρδιά, βλέπει τό πρό- σωπό της, που τό έχει δε- σφύσει πολύ καλά, αλλά τό είχε ξε- κάσει γιά μιά στιγμή.

Τό πρόσωπό της! Μάτια ώραια, στόμα κανονικό, λεπτά χαρακτη- ριστικά. Άλλά δερμα κίτρινο και ρυτιδωμένο—δέρμα γυναικας που πέρασε τά 35 και δε βρθηκε ποτέ τρόπο να περιποιηθ όν έαυτό της...

Καταλαβαίνει τότε την αλή- θεια:

— Φαίνομαι ίσως χαριτωμένη στί σκοτεινά... με την ομίχλη!

Ένα γλυκό όνειρο, που σβή- νει μόλις γεννήθηκε... Μά όχι, ένα όνειρο δεν πεθαίνει έτσι!

Τρείς μέρες άρνότερα, στίς 7½, ή 'Αννέτα βρίσκεται και πάλι σόν ίδιο δρόμο. "Έχει να πα- ραδώσει κι' άπόψε ένα φόρεμα

στην ίδια κυρία. Κι' είναι πάλι ομίχλη, όπως και την άλλη φορά. Περιμένει, στή γυνία του δρό- μου, τους ανθρώπους που έρχον- ται απ' τό στασιό των λεωφορεί- ων. Δεν ξέρει ούτε κι' ή ίδια γιά- τί περιμένει... Είναι βέβαια πιά ή περιπέτεια αυτή δε θάκη, δε μπορεί νάχη ποτέ ένα εύχάριστο τέλος. Ποθεί όμως τόσο πολύ ν' άκούσει μερικά ερωτόλογα!...

— Έσείς είσαστε; Δε σάς δια- κρίνω καθαρά, αλλά σάς άναγνω- ρίζω... Έπιτέλους!

Είναι εκείνος! Απομακρύνεται μαζί, πιασμέ- νοι απ' τό μπράτσο.

— Έτσι αρχίζει τό ρουάντο της 'Αννέτας, σουάντορο φθινοπωρινό. Δεν αναπαύεται πιά στήν εφημερί- δα τό αίσθηματικό μυθιστόρημα, αλλά τό μετεωρολογικό δελτίο. Συμβουλευεται τό βαρόμετρο, έ- ζετάζει τον ούρανό...

Σ. ντέ ΜΙΝ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΣΤΟ... ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Μπορεύν να ξεχωρίσουν διάφορα χρώματα

ΤΑ ψάρια ακούνε τά ήχηματα των ψα- ράδων πάνω στήν ακτή; Η συνο- μιλία των ανθρώπων φτάνει δε αυτά; Και ποιά είναι ή όπτική ακτίς τους, ως πού δηλαδή μπορούν να δουν; Σε- χωρίζουν τά χρώματα;

Πολλοί επιστήμονες του παλαιο- κά του νέου κόσμου άσασκόληθηκαν και τά τον τελευταίο καιρό μ' αυτά τά έ- ρωτήματα.

Αξιοσημείωτα σχετικά μ' αυτό τό ζήτημα ήταν τά πειράματα που έκαμε ό Ρώσος καθηγητής Φρολόφ.

Τά πειράματα αυτά έγιναν σ' ένα ένυδρειο. Ό οπτικόνος επιστήμον πε- ροσε γύρω στο σώμα μερικόν ψαριών λεπτότατα σύρματα, που τά ένωσε με τό ακουστικό μιάς τηλεφωνικής συ- στήμης.

Αυτή ή συσκευή θροκόταν μέσα στο νερό, συνδεδεμένη, όμως, με μιά άλλη που θροκόταν έξω απ' αυτό. Κάθε φορά που σήκωνε τό ακουστικό της δεύτερης συσκευής, τό κουδουνάκι της πρώτης χτυπούσε και ταυτόχρονα διοχετεύονταν στί ψάρια, διά μέσου των συμάτων που άναφάραιε, έλασί- σθη ποσότης ηλεκτρικόν ρεύματος. Αυ- τή ή ποσότης ήταν άκοητή, άπότομο, γιά να τά κάνει ν' άναστασσώνται, σάν να εκπνέζονταν.

Ο Φρολόφ άνασκόλησε σσράντα φο- ρές στί σωμα τό ακουστικό της δεύ- τερης συσκευής και κάθε φορά τό ψά-

στην ίδια κυρία. Κι' είναι πάλι ομίχλη, όπως και την άλλη φορά. Περιμένει, στή γυνία του δρό- μου, τους ανθρώπους που έρχον- ται απ' τό στασιό των λεωφορεί- ων. Δεν ξέρει ούτε κι' ή ίδια γιά- τί περιμένει... Είναι βέβαια πιά ή περιπέτεια αυτή δε θάκη, δε μπορεί νάχη ποτέ ένα εύχάριστο τέλος. Ποθεί όμως τόσο πολύ ν' άκούσει μερικά ερωτόλογα!...

— Έσείς είσαστε; Δε σάς δια- κρίνω καθαρά, αλλά σάς άναγνω- ρίζω... Έπιτέλους!

Είναι εκείνος! Απομακρύνεται μαζί, πιασμέ- νοι απ' τό μπράτσο.

— Έτσι αρχίζει τό ρουάντο της 'Αννέτας, σουάντορο φθινοπωρινό. Δεν αναπαύεται πιά στήν εφημερί- δα τό αίσθηματικό μυθιστόρημα, αλλά τό μετεωρολογικό δελτίο. Συμβουλευεται τό βαρόμετρο, έ- ζετάζει τον ούρανό...

Σ. ντέ ΜΙΝ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΣΤΟ... ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Μπορεύν να ξεχωρίσουν διάφορα χρώματα

ΤΑ ψάρια ακούνε τά ήχηματα των ψα- ράδων πάνω στήν ακτή; Η συνο- μιλία των ανθρώπων φτάνει δε αυτά; Και ποιά είναι ή όπτική ακτίς τους, ως πού δηλαδή μπορούν να δουν; Σε- χωρίζουν τά χρώματα;

Πολλοί επιστήμονες του παλαιο- κά του νέου κόσμου άσασκόληθηκαν και τά τον τελευταίο καιρό μ' αυτά τά έ- ρωτήματα.

Αξιοσημείωτα σχετικά μ' αυτό τό ζήτημα ήταν τά πειράματα που έκαμε ό Ρώσος καθηγητής Φρολόφ.

Τά πειράματα αυτά έγιναν σ' ένα ένυδρειο. Ό οπτικόνος επιστήμον πε- ροσε γύρω στο σώμα μερικόν ψαριών λεπτότατα σύρματα, που τά ένωσε με τό ακουστικό μιάς τηλεφωνικής συ- στήμης.

Αυτή ή συσκευή θροκόταν μέσα στο νερό, συνδεδεμένη, όμως, με μιά άλλη που θροκόταν έξω απ' αυτό. Κάθε φορά που σήκωνε τό ακουστικό της δεύτερης συσκευής, τό κουδουνάκι της πρώτης χτυπούσε και ταυτόχρονα διοχετεύονταν στί ψάρια, διά μέσου των συμάτων που άναφάραιε, έλασί- σθη ποσότης ηλεκτρικόν ρεύματος. Αυ- τή ή ποσότης ήταν άκοητή, άπότομο, γιά να τά κάνει ν' άναστασσώνται, σάν να εκπνέζονταν.

Ο Φρολόφ άνασκόλησε σσράντα φο- ρές στί σωμα τό ακουστικό της δεύ- τερης συσκευής και κάθε φορά τό ψά-

στην ίδια κυρία. Κι' είναι πάλι ομίχλη, όπως και την άλλη φορά. Περιμένει, στή γυνία του δρό- μου, τους ανθρώπους που έρχον- ται απ' τό στασιό των λεωφορεί- ων. Δεν ξέρει ούτε κι' ή ίδια γιά- τί περιμένει... Είναι βέβαια πιά ή περιπέτεια αυτή δε θάκη, δε μπορεί νάχη ποτέ ένα εύχάριστο τέλος. Ποθεί όμως τόσο πολύ ν' άκούσει μερικά ερωτόλογα!...

— Έσείς είσαστε; Δε σάς δια- κρίνω καθαρά, αλλά σάς άναγνω- ρίζω... Έπιτέλους!

Είναι εκείνος! Απομακρύνεται μαζί, πιασμέ- νοι απ' τό μπράτσο.

— Έτσι αρχίζει τό ρουάντο της 'Αννέτας, σουάντορο φθινοπωρινό. Δεν αναπαύεται πιά στήν εφημερί- δα τό αίσθηματικό μυθιστόρημα, αλλά τό μετεωρολογικό δελτίο. Συμβουλευεται τό βαρόμετρο, έ- ζετάζει τον ούρανό...

Σ. ντέ ΜΙΝ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΣΤΟ... ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Μπορεύν να ξεχωρίσουν διάφορα χρώματα

ΤΑ ψάρια ακούνε τά ήχηματα των ψα- ράδων πάνω στήν ακτή; Η συνο- μιλία των ανθρώπων φτάνει δε αυτά; Και ποιά είναι ή όπτική ακτίς τους, ως πού δηλαδή μπορούν να δουν; Σε- χωρίζουν τά χρώματα;

Πολλοί επιστήμονες του παλαιο- κά του νέου κόσμου άσασκόληθηκαν και τά τον τελευταίο καιρό μ' αυτά τά έ- ρωτήματα.

Αξιοσημείωτα σχετικά μ' αυτό τό ζήτημα ήταν τά πειράματα που έκαμε ό Ρώσος καθηγητής Φρολόφ.

Τά πειράματα αυτά έγιναν σ' ένα ένυδρειο. Ό οπτικόνος επιστήμον πε- ροσε γύρω στο σώμα μερικόν ψαριών λεπτότατα σύρματα, που τά ένωσε με τό ακουστικό μιάς τηλεφωνικής συ- στήμης.

Αυτή ή συσκευή θροκόταν μέσα στο νερό, συνδεδεμένη, όμως, με μιά άλλη που θροκόταν έξω απ' αυτό. Κάθε φορά που σήκωνε τό ακουστικό της δεύτερης συσκευής, τό κουδουνάκι της πρώτης χτυπούσε και ταυτόχρονα διοχετεύονταν στί ψάρια, διά μέσου των συμάτων που άναφάραιε, έλασί- σθη ποσότης ηλεκτρικόν ρεύματος. Αυ- τή ή ποσότης ήταν άκοητή, άπότομο, γιά να τά κάνει ν' άναστασσώνται, σάν να εκπνέζονταν.

Ο Φρολόφ άνασκόλησε σσράντα φο- ρές στί σωμα τό ακουστικό της δεύ- τερης συσκευής και κάθε φορά τό ψά-

Φύλαξ άγγελος, ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ του ελληνικού δεξαμενόπλοιου (Παγκόσμιος 'Αρμονία) στί Βόσπορο, ά- ποκαλύπτει άλλη μιά φορά ότι κάθε άνθρ- ωπος έχει τό φύλακα άγγελό του. Τον προστά- τει, που τον κρατάει και τον προσέχει στή ζωή. Τον γλυτώνει από τον κίνδυνο και τον τρομερό εφιάλτη του θανάτου, ως την ήμερα, που θά έρθη ή ώρα του κι' ή κρίσιμη στιγμή...

Μπορεί να γίνονται φοβεροί σει- σμοί, τρομακτικά ναυάγια, ογκοκλονιστικές κα- ταστροφές, άνατράχια στίς αεροπορικές δυστυ- χήματα: Ό άνθρωπος που προστατεύεται από τον άγγελο του, θά γλυτώσει. Άπειρα είναι αιεά τό τόσο χαρακτηριστικά παραδείγματα στί ζωή κι' εκπληκτικές κι' άπίθανες οι διά- φορες συμπτώσεις. Ένα παράδειγμα: Ό Γ. Κοσιφολόγος, ό β' υπαρκτικός του (Παγκό- σμιος 'Αρμονία), τό σκάφος άπέλευσε από τον όρμο των Μεγάρων γιά τό Νοβορόσισκ. Ό δεύτερος μηχανικός όμως είχε μιά πο- σωπή κή δουλειά κι' είχε ζητήσει να του χο- ρηνγηθ ή σχετική άδεια. Έτσι έπρόκειτο να έπιθ ή σκάφους όταν αυτό θά γύριζε από τό ταξίδι του.

Μά τό (Παγκόσμιος 'Αρμονία) επέφρωτο να μή νυρίση. Δεν έφτασε στί ρωσικό λιμάνι της Μαύρης Θάλασσας γιά να φορτώσει από κει πετρέλαιο.

Στίς 2.30 τό πρωί, ένώ άνέπλεε τό στενό του Βοσπόρου, δέχτηκε ένα βίαιο χτύπημα από ένα άλλο σκάφος, που κατέβαινε. Ήταν τό νηυπηλοσκάφος (Πετάρ Ζοράνικ), που έ- πρε ξαφνικά πάνω του, ένώ κατέβαινε προς τό Αίναίο με 25.000 τόννους πετρελαίου και κηροζίνης, την έξαιρετικής ποιότητας και κα- θαρότητας βενζίνη γιά τά αεριωθούμενα. Ή τορμεσκή σύγκρουση προκάλεσε ισχυρή έκρηξη κ'ι φυσικά, την ατύχητη άνάφλεξη της κη- ροζίνης και του πετρελαίου.

Ποταίοι από πόρνας ολάνες ξεχύθηκαν στί θάλασσα κι' ή φωτιά άπλώθηκε στί Βό- σπορο.

Από τί σύγκρουση αυτή άλλαξαν πορεία τό σκάφη. Οι φλόγες κύκλωσαν και τό άγκυ- ροβλημένο τουρκικό υπερωκεάνειο (Ταρ- σούλι). Ό είδυλλιακός Βόσπορος μεταβλήθη- σε σέ φλεγόμενη κόλαση. Μέσα σ' αυτή κα- θύκαν πολλοί Έλληνες, Ιουγκοσλαβοί και Τούρκοι ναυτικοί. Χάθηκε άκομη ή νεαρή σύζυγος του β' πλοίαρχου Ρόη Χριστοδου- λού, που τον είχε ακολουθήσει σ' αυτό τό ταξίδι του. Κάπκαν οι περισσότεροι, παν δευ- μένοι στί διαμερίσματα του σκάφους. Στήν τραπεζαρία οι άνδρωποι, που είχαν τελειώσει ή βάρδια τους, Στίς καμίνες τους, ένώ κοιμόντουσαν, οι άλλοι. Κι' ή δυστυχής κάπ- καν σέ λαμπάδες. Μερικοί, που άντελήφθη- σαν από την πρώτη στιγμή, τό δυστύχημα κι' ήταν πάνω στο κατάρτισμα, πήδσαν μέσα στί φλεγόμενη κόλαση του νερού...

Όσοι κατάφεραν να βουτήξουν βαθιά κι' άν- θεξαν να περάσουν κάτω από αυτό τό φλε- γόμενο ποτάμι, γλυτώσαν με έγκαυματα. Κι' αυτοί είναι οι Ι. Μακάβας, Α. Μπαρκουρας, Α. Δελγιάννης, Γ. Μούσης, Μ. Ροζός, Α. Κατακιονιάννης, Ε. Βρατσάνος, Ο. Βανγελά- τος, Ε. Καβαλιερίδης, Ε. Πανταζής, Δ. Μπικάρης, Γ. Παπαγιάννης και Ε. Ταμπάκης. Μά κι' από αυτούς υπέκυψε από συγκοπή της καρδιάς ό Κατακιονιάννης, στί νοσοκομείο. Οι άλλοι είχαν τύχη και γλύτωσαν. Αυτοί μόν- ωστόσο, ως φαίνεται, από τό (Παγκόσμιος 'Αρμονία) κι' ό Γ. Κοσιφολόγος, που έμεινε γιά δουλειές του στόν Πειραιά. Ό «φύλαξ άγγελος» αυτών των ανθρώπων τους προφύ- λασε και τους εζώωσε.

Τί είναι αυτός, ωστόσο, ό «φύλαξ άγγε- λος»; Πώς έχει δεσφ έτσι με την ύπαρξί μας;

Γνωστός γιατρός των 'Αθηνών έπρόκειτο να κάνει μιά οδοντική έπίκλινση έγκλειρη- σίς την έπομένη. Τό γεγονός αυτό τον άπα- σκόλησε άφάνταστα, γιάτί ή περίπτωσι ή- ταν έξαιρετικά λεπτή. Η γυναίκα, που θά έγκλειρη ήταν στενοψό φίλος του και μητέ- ρας παιδιών. Ήν ήταν άνηλική, ήταν βε- βαιός ό θάνατος. Με την έγκλειση, υπήρχε μιά μικρή πιθανότητα να ζήσει. Αυτή δε ή γυ- ναίκα τού είχε υψηλή έμπιστοσύνη. Κι' ό γ α- τρός σκεπτόταν ότι έπρεπε να την σώσει, γιά να γλυτώσει ολόκληρη την οικογένεια από την καταστροφή: Τά μικρά παιδιά, που την είχαν άνάγκη, τό σίζνον που την άναπαύσει, τους νουνοίς της, που υπέφεραν από την καρ- ρία τους και δε θά άντηχαν στί θάνατό της. Έπειτα, και σάν γιατρός, δεν ήθελε να χά-

ση τό κουράγιο του, την έμπιστοσύνη του προς τον έαυτό του.

Αυτά σκεπτόταν την νύχτα στί γραφείο του, που μελετούσε τό ιατρικό ιστορικό της άσθενους. Αυτά σκεπτόταν κι' όταν, άργά, πήγε να κοιμηθ. Μά δεν του κολλούσε ό ύπνος. Καί ξαφνικά, μέσα στί σκοτάδι του δωμάτιου βυθίστηκε σέ μιά νάρκη και τότε του φάνηκε ότι είδε μιά λευκή όπτασία, που σινά, σινά πήρε ή μορφή της υπέρας του, που είχε πεθάνει από χρόνια. Πλησίασε, λοι- πόν, κοντά του και τού είπε:

— Παιδί μου, δεν πρόει να χάνεις τό θά- ρος σου. Έγώ σου λέω ότι θά πετύχεις. Θά είμαι κοντά σου...

— Μά τί έξερεις έσύ, καυμένη μάνα, από Ιατρική; της απάντησε.

— Θά δεις και θά με δικαίωσης... Μίλησα με τό «φύλακα άγγελο» της...

Τρούαζε από τό παράξενο αυτό δράμα ό γιατρός και ζύηνσε. Μά ένωισε κατάπλη- κτος ό: δεν είχε πιά έκείνη ή φοβερή ά-

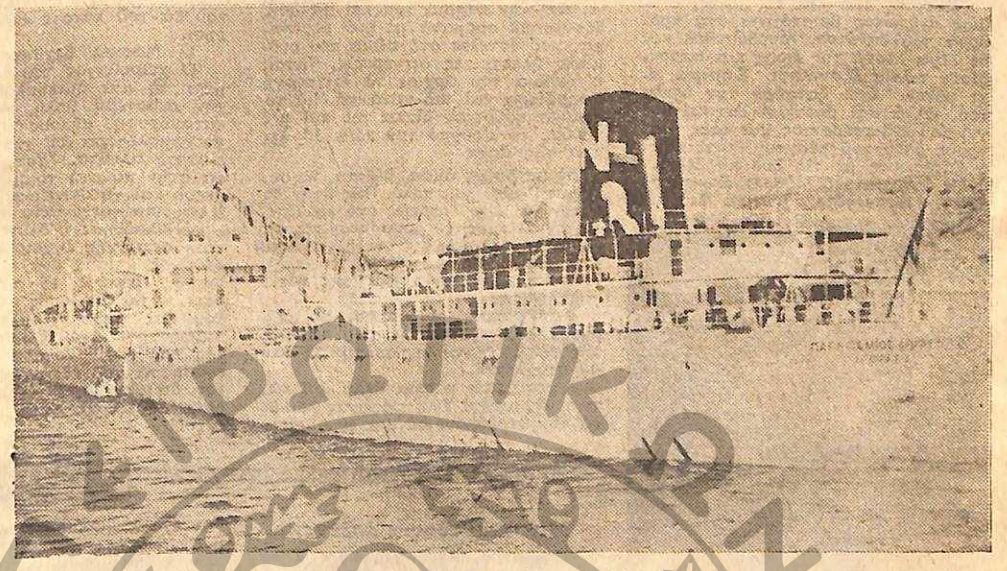
ράδειγμα είναι και τό άκόλουθο: Δυό φίλοι είχαν πάει γιά δουλεές τους στί Θεσσαλο- νίκη. Έπειτα, πάλι μαζί, άποφάσισαν να γυ- ρίσουν στήν 'Αθήνα.

— Να πάρουμε τό άεροπλάνο, γιά να πάμε πιά γρήγορα και άνετα, παρατήρησε ό ένας.

— Καλύτερα να πάμε με τό τσάινο, είπε ό άλλος. Θά πάρουμε (βαγκον-λί), θά κοιμη- θούμε και τό πρωί, φρέσκοι και κεφάτοι, θά στάσουμε στήν 'Αθήνα και θά τραβήξουμε γιά τίς δουλειές μας...

— Δεν κάνουνε κάτι καλύτερο; Σε λίγο φεύγει από τό λιμάνι ένα καράβι. Νά τό πάρουμε, να ρωμαντζόσουμε, να κάνουμε κι' ένα εύχάριστο θαλάσσιο ταξίδι και να γυρί- σουμε έτσι πιο άνετα...

— Έτσι κι' έγινε. Έδωσαν είσιτήρια και πή- ραν τό πλοίο. Τό ταξίδι ήταν υπέροχο και γα- λήνιο. Μέσα στί πλοίο έκαναν γνωριμιές και σέ λίγο είχαν σχηματίσει μιά εύχάριστη συν- τροπία. Οι ώρες περνούσαν χωρίς να τις κα- ταλαβαίνουν. Μά όταν τό πλοίο πλησίαζε

Τό (Παγκόσμιος 'Αρμονία) που πάνω του γράφτηκε ή άνατριχιαστική τραγωδία των 28 ναυ- τικών μας: Κάπκαν σάν λαμπάδες μέσα στήν φλεγόμενη κόλαση της κηροζίνης και του πε- τρελαίου, στί νερά του Βοσπόρου.

στο λιμάνι του Βόλου, ό ένας από τους δύο φίλους ξαφνικά ένοχλήθηκε.

— Έχω, είπε μιά φοβερή άδιαθεσία. Πρέ- πει να φύγωμε από τό καράβι και να συνε- χίσουμε τό ταξίδι με τό τσάινο... Αισθάνομαι πολύ άνήσυχος...

— Άνοησίες. Έμένα τό ταξίδι μ' άρέσει και θά τό συνεχίσω με τό πλοίο.

— Κι' όμως, δεν είπαμε να μή χωρίσουμε; — Έ, όχι, και ν' αλλάξουμε μέσο συγκοι- νωμίας δίχως λόγο! Κι' ύστερα έχω κάνει κάποια γνωριμία... Δεν ξέρεις τί θά βγθ!

Ό άλλος ύστερα από αυτό, δεν έπέμεινε να πάρη μαζί του και τό φίλο του, γιά να μή του χαλάσει την περιπέτεια! Τόν άποκαι- ρέτησε, βγήκε από τό πλοίο και γύρισε με τό τσάινο στήν 'Αθήνα.

Την άλλη μέρα όμως άναστατώθηκε! Με παραστήματα, οι έφημερίδες άναγγέλλαν έ- να συνταρακτικό γεγονός: Τό φοβερό ναυά- γιο της (Χειμωσάρας)! Αυτό ήταν τό πλοίο, που είχαν πάει οι δυό φίλοι... Μέσα στίς πνι- νύμενες ήταν κι' ό άτυχος έμπυρος, που δε θάλανε ν' ακολουθήσει τό φίλο του, παρ' όλη την επιμονή έκείνου!

Από αυτά τά ελάχιστα, που σάς άναφέ- ραμε, μπορεί κανείς να άντιληφθ ή ότι κάτι ά- νηγορο από μιάς συνθήκης ή ζωής μας, υδς είδηποιεί, υδς ποσοταίνει και υδς διασώζει.

Ό λόγος πιστεύει ότι είναι ό «φύλαξ άγγε- λος» κείν άνθρώπου που παρστέκει στί βή- ματά του στή ζωή.

Μά τότε γιατί οι άνθρωποι πέφτουν θύμα- τα του θανάτου; Γιατί και μιά φορά δεν προ- σέχον στί παρασπάρησή τους και κάνουν ό,τι περνάει από τό μυαλό του;

Οι περιπτώσεις αυτές της διασώσεως από βέβαιο θάνατο είναι πολλές. Ένα ακόμη πα-

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ο άνθρωπος με τις δυο καρδιές

Έχει ένα ηλεκτρικό μηχανήμα μέσα στο στήθος του

ΚΑΘΕ πρωί, ένας Άγγλος, κάτοικος του Ένσφιλντ, σηκώνεται νωρίς, περιποιείται τον κήπο του και πηγαίνει για ψώνια. Λέγεται Χάρολντ Μάσκελ. Και φαίνεται σαν ένας νέος ακόμη και καλοδιατηρημένος συνταξιούχος.

Οστόσο, έδω και 10 μήνες, ο 71-ετής άνθρωπος βρισκότανε στα πρόθυρα του θανάτου. Λιποθυμούσε κάθε λίγα λεπτά της ώρας και παρούσασε τελεία εξάντληση. Σήμερα, όμως, ο Χάρολντ Μάσκελ την ύγεια και την ενέργειά του έχει ξαναβρεί. Και η καρδιά του άρχισε να λειτουργεί κανονικά. Μια νοσοκόμα καθότανε δίπλα του και μετρούσε το σφυγμό του κάθε 15 λεπτά της ώρας.

Δε μπορούσε όμως, βέβαια, να συνεχιστεί αυτό για πολύ. Πώς ήταν δυνατόν να μένει διαρκώς στο κρεβάτι, με τα ελασμάτα προσαρμωμένα στο σώμα του; Άλλωστε, οι ηλεκτρικές εκκένωσεις του προκαλούσαν δυσάρεστους σπασμούς, σαν της ηλεκτροπληξίας.

Κι' ύστερα, οι γιατροί δε μπόρεσαν έτσι να κάνουν τους παλμούς της καρδιάς του περισσότερους από 40 στο λεπτό.

Χρειάζονταν κάποια άλλη, ριζική, τερη θεραπεία. Τού πρότειναν λοιπόν να τον υποβάλουν σε μία έγχυση:

Ο Χάρολντ Μάσκελ (με τα γυαλιά) ζει τώρα κανονικά, χάρς στη δεύτερη «καρδιά» του.

ρα, λοιπόν, αισθάνθηκε ξαφνικά ένα σφίξιμο στο μέτωπο. Τα μάτια του σκοτεινίσαν κι' έχασε τις αισθήσεις του.

Η λιποθυμία του αυτή κράτησε μόνο ένα-δυο δευτερόλεπτα. Πώς μπορούσε να φαντασθεί ότι ήταν το πρώτο σύμπτωμα μιας καταστάσεως που θα τον έφερνε πολύ κοντά στο θάνατο;...

Νόμισε πως είχε πάθει μία απλή δυσπεψία. Το ίδιο του έπεε αλλωστε κι' ο γιατρός. Τού έδωσε μάλιστα ένα φάρμακο, που δεν τον ώφέλιξε όμως καθόλου.

Την άλλη μέρα έπαθε τὰ ίδια. Τώρα κατάλαβε πια πως δεν έπρόκειτο για δυσπεψία. Κι' ο γιατρός του τον έστειλε στο νοσοκομείο, για να τον δει ένας ειδικός καρδιολόγος.

Η καρδιά ενός υγιούς ανθρώπου χτυπάει 70-80 φορές στο λεπτό. Τού Μάσκελ όμως χτυπούσε μόνο 40.

Ο καρδιολόγος του εξήγησε το λόγο: Υπάρχει στην καρδιά ένα νεορικό κέντρο, που εκπέμπει ηλεκτρικές διεγέρσεις, περιπου μία στο δευτερόλεπτο. Αυτές κάνουν τον καρδιακό

μύον να συστέλλεται και να διαστέλλεται, κι' έτσι να κυκλοφορεί το αίμα σ' όλο το σώμα.

Στο Μάσκελ όμως, αυτό το νεορικό κέντρο δε λειτουργούσε καλά. Κι' οι παλμοί της καρδιάς του ήταν άσβηστοι και ακανόνιστοι. Έτσι, ο εγκέφαλος του δε δεχόταν αρκετό αίμα, και γι' αυτό πάθαινε κάθε τόσο εκείνες τις κρίσεις.

Ο καρδιολόγος πρόσθεσε ότι δε μπορούσε να κάνει τίποτα για την περίπτωση του, άλλ' ότι δεν υπήρχε λόγος ν' ανησυχεί. Τού σύστησε ωστόσο να μη κουράζεται πολύ στη δουλειά του.

Ο Μάσκελ ακολούθησε όσο μπορούσε τις οδηγίες του και πέρασε μερικά χρόνια σχεδόν ήσυχος, με σπάνιες και ελαφρές κρίσεις. Ύστερα όμως η κατάστασή του χειροτέρευε απότομα.

Άρχισαν αλλεπάλληλες λιποθυμίες. Μόλις συνέρχονταν απ' τη μία, πάθαινε άλλη. Τα μέλη του έτρεμαν σπασμωδικά.

Τον πήγαν αμέσως στο νοσοκομείο. Η καρδιά του χτυπούσε μόνο 20 φορές στο λεπτό. Κάθε δυο λεπτά έχανε τις αισθήσεις του.

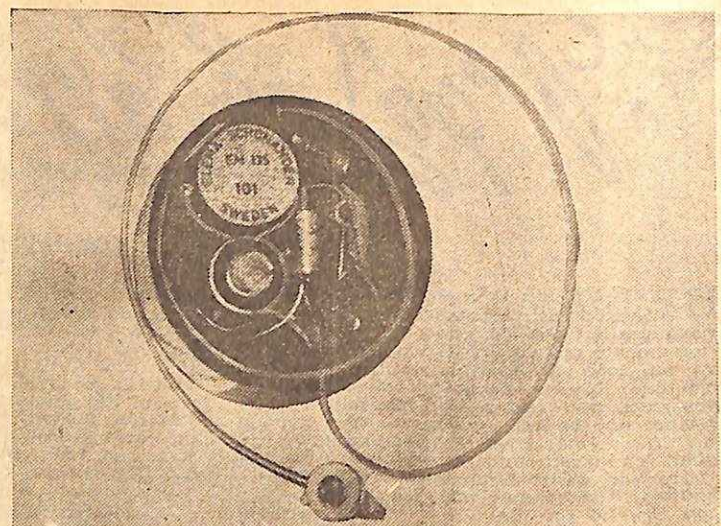
Επί 48 ώρες, τον κράτησαν στη ζωή με διάφορα διεγερτικά φάρμακα. Εύτυχώς είχε γερά κράσι. Ωστόσο, φαινόταν πως μόνο ένα θαύμα θα μπορούσε να τον σώσει.

Τον μεταφέρανε ύστερα σ' ένα άλλο, ειδικό νοσοκομείο. Εκεί έφραμονταν μετ'άλλια ελασμάτα στα χέρια, στα πόδια, στα πλευρά και πάνω απ' την καρδιά του και τα συνδέσαν με σύρματα με ένα μηχανήμα, που έστελνε στο σώμα του ρυθμικές ηλεκτρικές διεγέρσεις. Έτσι, η καρδιά του άρχισε να λειτουργεί κανονικά και πάλι. Μια νοσοκόμα καθότανε δίπλα του και μετρούσε το σφυγμό του κάθε 15 λεπτά της ώρας.

Δε μπορούσε όμως, βέβαια, να συνεχιστεί αυτό για πολύ. Πώς ήταν δυνατόν να μένει διαρκώς στο κρεβάτι, με τα ελασμάτα προσαρμωμένα στο σώμα του; Άλλωστε, οι ηλεκτρικές εκκένωσεις του προκαλούσαν δυσάρεστους σπασμούς, σαν της ηλεκτροπληξίας.

Κι' ύστερα, οι γιατροί δε μπόρεσαν έτσι να κάνουν τους παλμούς της καρδιάς του περισσότερους από 40 στο λεπτό.

Χρειάζονταν κάποια άλλη, ριζική, τερη θεραπεία. Τού πρότειναν λοιπόν να τον υποβάλουν σε μία έγχυση:

Η ηλεκτρική συσκευή (1/2 φυσικού μεγέθους) που βρίσκεται μέσα στο στήθος του Μάσκελ και τον κρατεί στη ζωή.

Η εγκαταστήσαν μονίμα μέσα στο στήθος του ένα μικρό μηχανήμα ηλεκτρικής διεγέρσεως, που είχε εφεύρει τελευταίως ο Σουηδός γιατρός Ρούντε Έλμκβιστ. Δεν πρόθεσαν ωστόσο πως θα ήταν ο πρώτος άνθρωπος στη Μεγάλη Βρετανία, που θα του κάνανε αυτή την έγχυση.

Ο Μάσκελ δέχθηκε, με την μία ημικυκλική, κάτω απ' την αριστερή θηλή, και την άλλη κατακόρυφη, μήκους 10 πόντων, λίγο χαμηλότερα απ' την τελευταία αριστερή πλευρά. Ύστερα έχωσε μέσα στην κάθετη τομή τη μικρή συσκευή και τη στερέωσε πάνω από τα εξωτερικά τοιχώματα του στομάχου.

Ακολούθησε η δεύτερη και λεπτότερη φάση της χειρουργικής. Ο χειρουργός έπιασε ένα σύρμα της συσκευής, μήκους 15 πόντων, το πέρασε κάτω από τους μύς του στομάχου και από τις πλευρές και το προσάρμωσε στο εξωτερικό τοίχωμα της καρδιάς. Ύστερα αφάρωσε τα ελασμάτα του εξωτερικού μηχανήματος διεγέρσεως, ενώ συγχρόνως έβαζε σε λειτουργία τη μικρή συσκευή.

Απ' τη στιγμή εκείνη, η καρδιά του Μάσκελ δεχόταν απ' ευθείας μία ηλεκτρική εκκένωση, κάθε δυο τρίτα του δευτερολέπτου. Έτσι, οι παλμοί της φτάσαν τους 92 στο λεπτό.

Μία βδομάδα μετά την έγχυση, ο χειρουργός πήγε κοντά στο κρεβάτι του ένα τετράγωνο κουτί. Και τότε εξήγησε πως θα ξαναγέμισε μ' αυτό τη μπαταρία των 2 1/2 βολτ, με την οποία λειτουργούσε η συσκευή του. Προσμητικά, τούλιξε ένα σύρμα γύρω απ' το στήθος του και διαχέτευσε σ' αυτό ηλεκτρικό ρεύμα για λίγη ώρα. Έτσι γέμισε πάλι η μπαταρία «έξ επαγωγής», με ηλεκτρισμό αρκετό για μία βδομάδα.

Ένα μήνα αργότερα, ο Μάσκελ βγήκε απ' το νοσοκομείο και γύρισε στο σπίτι του. Από τότε, δεν έπαθε ούτε μία κρίση. Ζει σχεδόν κανονικά — μόνο που πρέπει ν' αποφεύγει τις κουραστικές δουλειές. Και, μία φορά τη βδομάδα, πηγαίνει στο νοσοκομείο για να ξαναγεμίσει την μπαταρία της δεύτερης «καρδιάς» του.

Μόνο ένα θαύμα θα μπορούσε να τον σώσει. Και το θαύμα αυτό έγινε από τους γιατρούς.

Μικρά επιστημονικά νέα

Αν έχετε κρύο γάλα στο σπίτι σας ή αν μορφίτε να προμηθευθείτε αμέσως, θα το χύσετε σ' ένα δοχείο και θα βυθιστεί μέσα σ' αυτό το μέλος όπου σημειώθηκε το έγκλημα. Όπου θα εξαφανιστεί τελείως ο πόνο. Οι κομπόσες με άσβηστο γάλα μπορούν να σας εξυπηρετήσουν, άλλ' όχι στον ίδιο βαθμό. Η εμπειρία αποδίδει πιο σίγουρα και γρήγορα αποτελέσματα. Το γάλα, δεδομένου ότι είναι ένα κολλοειδές αιώρημα, έπιδρασει ψύει πολύ γρηγορότερα από το νερό. Οι πρωτεΐνες, τα λίπη και τα άλατα που περιέχει συντελούν, έλλοι, στην ταχύτερη έπούλωση της πληγής.

Το νικελ προκαλεί αλλεργία:

Στη Δανία, που δεν έχει παραπάνω από τέσσερα εκατομμύρια κατοίκους, σημειώθηκαν πάνω από 10.000 περιπτώσεις αλλεργίας από νικελ. Κατά τον καθηγητή Μαρκόβσεν, όλα τα αντικείμενα από νικελ μπορούν να προκαλέσουν αλλεργικές δερματοπάθειες: ζαρετιέρες, μηχανές, ποδήλατα, διάφορα εργαλεία, ορολόγια, μπασκέλες, βελόνες του ραφίματος, παιχνιδοπαιχνύδια, κλπ. «Εκείνοι», πηγαίνουν, σωληνώματα του ρούζ, ψευδάδια δόντια κλπ.

Το γάβρινο βράγχισμα

Κατά το δόκτορα Περρό, το γάβρινο βράγχισμα οφείλεται σε πολλές αιτίες, που 'ι κυριώτερες απ' αυτές είναι:

Οι πολύπλεες του λάρυγγος (πρέπει να εξαιρεθούν με χειρουργική επέμβαση).

Οι μικροί βγχοί και το οίδημα των φωνητικών χορδών.

Η παράλυση των κινητηρίων μυών.

Η άσθμα της μάς ή και των δύο φωνητικών χορδών. (Στην περίπτωση αυτή το βράγχισμα υπάρχει από την παιδική ηλικία). Η πάθει αυτή δεν έχει καμιά σφοδρότητα, άλλ' είναι αδρανή. Η φωνητική ή ο καρκίνος του λάρυγγος.

Ο δόκτορ Περρό συμβουλεύει, όταν το βράγχισμα είναι έπιμονο, να καταφεύγουν χωρίς αναστολή στο νοσοκομείο για να εξετασθούν και να ελεγχθούν, που ενδέχεται να είναι αρκετά σφοδρά.

Ραντάς για τους τυφλούς

Στην τελευταία έκθεση ραδιοφωνίας που έγινε στο Λονδίνο, μία αγγλική επιχείρηση παρουσίασε μία μικροσκοπική συσκευή ραντάς για τυφλούς. Το «Σοντάρ», όπως είναι το όνομά της, εκπέμπει ήχητικά κύματα που φτάνουν άποστασις 6 μέτρων. Όταν συναντήσουν ένα εμπόδιο, ξαναγυρίζουν και ελδοποιούν με ειδικό ήχο τον τυφλό.

Μην ξεπαλνάζετε μετά τὰ γεύματα

Ός τώρα, οι γιατροί συμβούλευαν στους καρδιοπαθείς ν' αναπαύωνται μετά το φαγητό. Άλλά ο Άγγλος γιατρός Κόεν συνιστά το αντίθετο. Έπειτα από ένα γύμα πλούσιο σε λίπη, παρατρεί, το αίμα περιέχει ένα μεγάλο αριθμό μικροσκοπικών λιπαρών στοιχείων, που συντελούν πιθανόν στην εμφάνιση της αθηροσκλήρωσης. Ένας περίπατος ή μία ελαφρή ασκήσι βοηθούν λοιπόν στην ταχύτερη απόβολή αυτών των στοιχείων, πράγμα που δε συμβαίνει με τον ύπνο ή το ξάπλωμα σε μία πολυθρόνα.

ΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΗΝ ΠΡΕΣΒΥΩΠΙΑ;

Οι περίεργες ιδιότητες της «έλλενιήνης»

ΟΛΟΙ ξέρομε ότι η πρεσβυωπία εμφανίζεται έπειτα από τα σαράντα.

Άλλά πώς θεραπεύεται; Ός γτες, ξέραμε μόνο τη διάβωσή της με τα κατάλληλα γυαλιά. Άλλά σήμερα οι έπιστήμονες μιλούν για το δυνατό της θεραπείας αυτής της ασυνικίας του ματιού νά ιδη τὰ αντικείμενα που βρίσκονται κοντά.

Η έλλενιήνη είναι ότι οι έπιστήμονες έβγαλαν από κελύκος για να θρούν το φάρμακο που θα τους επέτρεπε να θεραπεύσουν την πρεσβυωπία. Τά ποτήρια πειράματα έγιναν με τη μελαντόνα, που έχει την ιδιότητα να γαλαρώνει την ίριδα, δηλαδή το διάφραγμα του ματιού. Άλλά τὸ ἀλκαλοειδές αυτό νάρκωκε την ίριδα κι' έτσι δεν επέτρεπε την ποσασμωγή της.

Οι έπιστήμονες σκέφτηκαν τότε νά μεγαλώσουν την ελαστικότητα του αμφιβληστροειδούς χιτώνος στο φως. Για τὸ σκοπὸ αυτό χρησιμοποίησαν μία ορμόνη, που προεργόταν από την υπόφυση του βωδιού, την Ιντερμεδίνη. Η ορμόνη αυτή επέτρεπε στο μάτι νά παίρνει περισσότερο φως κι' έτσι να βλέπει καλύτερα. Τὸ μεινέκτιμά της, όμως, είναι ότι έχει παροδική έπιδραση. Έτσι και τὸ φάρμακο αυτό έγκαταλείφθηκε.

Στὸ μεταξύ, οι Γερμανοί έπιστήμονες είχαν στρέψει την προσοχή τους σὲ μία άλλη κατεύθυνση. Στις έρευνές τους τὸς δόνησαν ώσιμένα συμπέρασματα στα όποια είχαν καταλήξει από τη μελέτη της ημεραλωπίας. Η πάθει αυτή παρατηρείται συνήθως στα παιδιά που γεννήθηκαν από γονείς, συνθεσμένους με στενότητα συνένεσι (π.ν. πρώτους εξαδελφούς) και έκδηλώνεται μεταξύ τῶν 20 και τῶν 30. Μικρές κηλίδες έμφανίζονται τότε στην περιφέρεια του αμφιβληστροειδούς. Οι κηλίδες αυτές επεκτείνονται σταδιακά προς τὸ κέντρο και συνδέονται από κυκλοφορικές διασταρές και σταδιακά ελάττωσι της ελαστικότητας στο φως. Στὸ τέλος, ο δόσθης κατατάει ημεραλωπία. Ελέπει δηλαδή μόνο την ημερία ή όταν υπάρχει φως, ενώ τὴ νύκτα και νενικά μέσα στο σκοτάδι δεν διακρίνει τίποτα.

Για την ασθένεια αυτή, οι Γερμανοί έπιστήμονες χρησιμοποίησαν τὴν έταινίνη Α, που είναι ελγίονα αποτελέσματα. Καί ο θηλυός ορμόνης παρείχαν επίσης αξιοσημείωτη

Τὸ θάρυ ὕδωρ θὰ νικήσῃ τὸν καρκίνου;

Οι καταπληκτικές ιδιότητες τὸς δευτερίου

ΟΛΟΙ ξέρομε τὸ χημικὸ τύπο τὸς νεροῦ, που είναι H₂O και που σημαίνει ότι 1ὸ νερό αποτελείται από δύο μέρη ὕδρονου και ένα ὀξυγόνου. Οι έπιστήμονες νά λένε, όμως, ότι αυτό τὸ νερό, στο όποιο δύο άτομα ὕδρονου συνδυάζονται μ' ένα ὀξυγόνο, είναι τὸ έλαφρό, δηλαδή τὸ συνηθισμένο. Άλλά μέσα σὲ 4 τόνους έλαφροῦ νεροῦ υπάρχει μισὸ περίπου κίλο θάρος ὕδατος, που διακρίνεται από τὸ έλαφρό, γιατί σ' αυτό, τὴ θέσι τὸς ὀξυγόνου, βρίσκεται δευτέριο (D). Έτσι, ο νηκικός τύπος τὸς θάρος ὕδατος είναι D₂O (δύο άτομα δευτερίου και ένα ὀξυγόνου). Τὸ δευτέριο είναι ίσάποιο τὸς ὀξυγόνου, δηλαδή ένα στοιχείο που μπορεί νά πόρη τὴ θέσι του, χωρίς τὰ πράγματα ν' αλλάζουν σημαντικά.

Τὸ θάρυ ὕδωρ ἀποκαλείται έτσι γιατί έχει πυκνότητα 10% μεγαλύτερη από εκείνη τὸς συνηθισμένου νεροῦ και γιατί είναι περισσότερο γλοιώδες απ' αυτό κατά 25%. Βράζει γρηγορότερα και μεταβάλλεται σὲ πάγο ταχύτερα.

Αὐτὸ τὸ θάρυ ὕδωρ χρησιμοποιήθηκε στην κατασκευή τὴς πρώτης ατομικῆς βόμβας. Άλλά έκτος από τὴν ατομική βόμβα, οι έπιστήμονες σκέφτηκαν νά τὸ δοκιμάσουν και στους ζώντες ὀργανισμούς. Κι' έδω οι έκπληξεις τους ήταν πολύ μεγάλες.

Τὰ πρώτα πειράματα έγιναν σὲ μικροσκοπικούς ὀργανισμούς: φύκη, μύκητες, μικροσκοπικά πρωτόζωα κλπ. Οι έπιστήμονες πρόσεξαν, λοιπόν, ότι τὸ θάρυ ὕδωρ είχε την ιδιότητα νά σταματῇ αμέσως τὴς λειτουργίες τους, νά προκαλῇ, δηλαδή σ' αυτά γενητικά παράλυση. Μερικά κύτταρα τους έπίσης κομματιάζονταν έπειτα από αυτό τὸ σταμάτημα. Και μόνον ὕστερα από κάποιες ημέρες τὰ μικροσκοπικά αυτά όντα ξαναγύριζαν στην κανονική τους ζωή. Άλλά ὁ ρυθμός της ήταν τώρα πολύ αργός.

Οι έπιστήμονες πειραματίστηκαν κατόπιν σὲ ἄνθρωπο ζῶα: γάτες, ἰνδικά χοιρίδια, κ.ν.ν. έλέια, ποικιλίες, στα όποια, αντί για συνηθισμένο νερό, έβωσαν ὀδω ὕδωρ. Τὰ ζῶα αυτά δεν παρουσίασαν στην αρχή αξιοσημείωτες αντιδράσεις. Άλλά έπειτα από λίγο, παρουσίασαν έντονες νευρικές κρίσεις, σπασμούς και έλκειμη συγγράμιση μεταξύ τῶν διασφάνων πρῶξάν τους, μ' ὅλο που ἡ διαί-

ταίωσι. Η γρήσι τους, όμως, δεν ήταν τελείως ακίνδυνη (έκλεπνουν τὴς φωνῆς, ὑπερμετρὴ ἀνάπτυξι τὸς στήθους κλπ.). Άλλά και τὴς έταινίνης Α ἡ εὐεργητική έπιδρασι εξαφανίζονταν έπειτα από μικρὸ ἢ μεγάλο χρονικὸ διάστημα.

Γι' αυτό, οι Γερμανοί έπιστήμονες ἀναζήτησαν νέες οὐσίες. Κι' έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατάφεραν νά φτιάξουν ένα συνθετικό παρασκεύασμα, έκινώντας από ένα κύττασμα που προέρχεται από μία παραλλαγή τὸς κοινὸς γαρυφαλλου. Τὸ γαρυφαλλο αυτό εισηγήθη ἄλλοτε από τὴν περιοχή τὸς Ἀργους σὴ Γερμανία και γι' αυτό δοματίστηκε έλληνικά.

Τὸ παρασκεύασμα αυτό, στο όποιο δόθηκε τὸ ὄνομα «έλλενιήνη» έχει την ιδιότητα νά βελτιώνη αίσθησι τὴν ὅρασι στους γαυηλούς φωτισμούς και γι' αυτό δίνει ἄριστα αποτελέσματα σὲ περίπτωσι ημεραλωπίας.

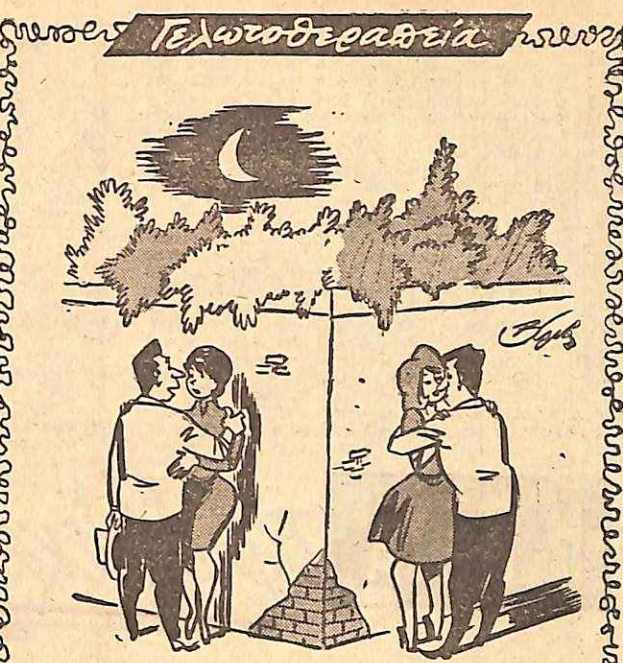
Η έπιδρασι τὴς «έλλενιήνης» που δεν έχει την παρανοική τοξικότητα, είναι, όμως, ἄκομη μεγαλύτερη στους πρεσβυωπες, κατά τὸ πρώτο στάδιο τὴς πρεσβυωπίας, ποτού, δηλαδή ἡ γρήσι τῶν γυαλιῶν, ἀκούσῃ τὸς μύς τὸς ματιοῦ και εξασθενήσι τὴς δυνατότητες ποσασμωγῆς τὸς στίς ἀποστάσεις. Ἀρκεί μία θεραπεία 10 ημερῶν κάθε μήνα, για νά εξαφανιστούν οι συνέπειες τὴς πρεσβυωπίας.

Η γρήσι αὐτοῦ τὸς φαρμάκου, όμως, δεν ποέπει νά γίνεται ποτέ χωρίς τὴ συμβουλή ειδικοῦ γιατροῦ, που μόνον αὐτός είναι ἀνιόσις νά κανονισῇ τὴς δόσεις και τὸν τρόπο τὴς θεραπείας.

Ιδιαίτερη προσοχή χρειάζεται στα άτομα, που έχουν ελαστική σκλήρυνση. Η «έλλενιήνη» μπορεί νά χειροτερεύη την κατάσταση τους και γι' αυτό ποέπει νά χρησιμοποιήται με μεγάλη έπιούλασι.

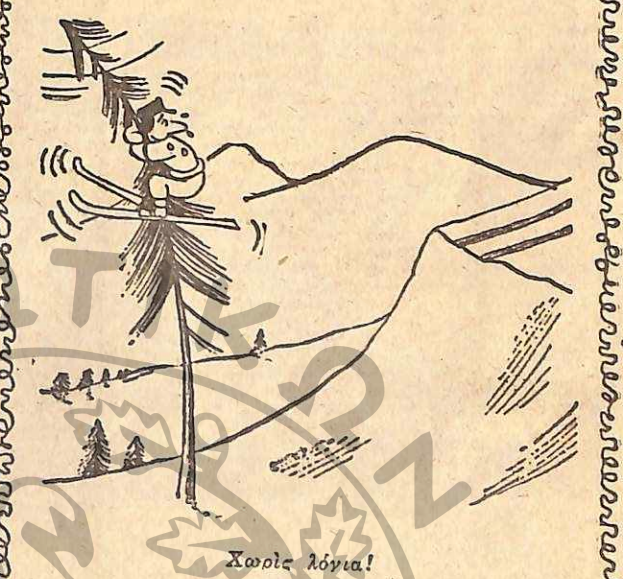
Η «έλλενιήνη» έπίδρα έπίσης εὐνοικά και στα ὄνιθ έπιασα. Γι' αυτό ένδεικνυται σ' εκείνους που εργάζονται από δυσμενείς συνθήκες φωτισμοῦ, στους σωφὸρ που ταξιδεύουν τὴ νύκτα κλπ.

Η «έλλενιήνη», ὅπως είπαμε και παραπάνω, συνδυάζει τὴν εὐεργητική έπιδρασι τὴς έταινίνης Α με εκείνη τῶν ορμονῶν τὴς ὀπιορῶσεως και τῶν σεξουαλικῶν. Γι' αυτό, έπιδρα έπίσης εὐνοικά σὴ δυσανιόρροια και εξαφανίζει τὸς πόνοσ από τὸς ὀποίους ὀπιορῶσεως πολλές νυνάσεις κατά τὴν ἔποχή τὴς περιόδου.

Περίεργη ἀκουστική έχει αὐτὸ τὸ μέρος, ἀγάπη μου. Κάθε φιλή που σοῦ δίνω, τὸ ξαννούω αμέσως!...

(Τὸς Β. Χριστοδούλου)

Χωρίς λόγια!

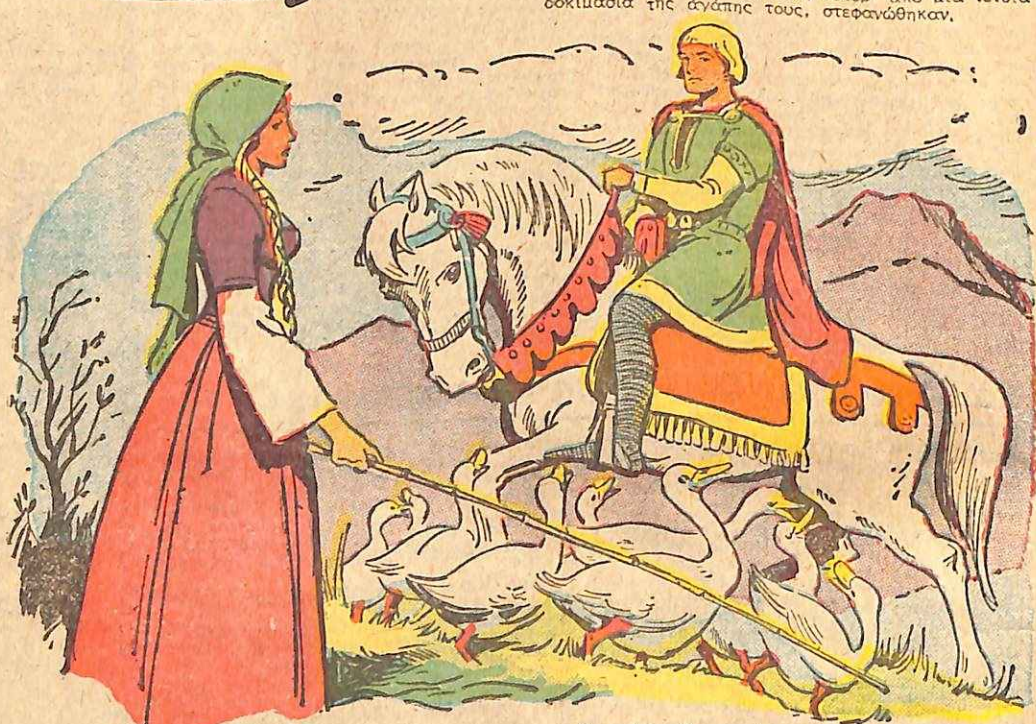
Γεῖδ σου κῆρις δεσμοφύλακα. Γρήγορα θὰ ξαναταμώσουμε!

ΣΤΑ πολλά χρόνια ένα νησάκι, το Βίλμ στη δα-
ρειο Γερμανία ήταν γνωστό με την επωνυμία. Το
Βίλμ ήταν άκατοικητο και μόνο η εκκλησία των 'Α-
γίων 'Αποστόλων είχε γιορτή εκεί το 1300.
Μέσα στην πολιτεία, στο Βίλμ, που ήταν αντί-
κρου στο νησί, έφτιαξαν δυο αδέρφια. 'Ο μεγαλύτερος
λεγόταν Βισλάβ κι' ο μικρότερος Σαμπόρ. 'Οι αδελφοί
του Βισλάβ ήταν οι πόλεμοι και οι επικήδειες του
στις αυλές των άλλων βασιλιάδων. 'Ο Σαμπόρ
πάλι ήταν ολιγαρχικός. Τού άρεσε η μοναξιά και ε-
κανε μόνο συντροφιά μ' ανθρώπους του λαού.
'Ο καλύτερος φίλος του ήταν ο Τίμο Σαμπιτά-
ριος, ο παπας της εκκλησίας του Βίλμ. 'Ο Σαμπόρ
πολλές φορές σέλλωνε την άσπρη φοράδα του και
πήγαινε να τον συναντήσει στο Βίλμ, που ενώναταν
με τη στεριά με μία στενή λουρίδα. 'Όποτε πήγαι-
νε εκεί, καθόταν στα καλά με τους άλλους τρεις
καλόγερους και με τον παπά και τους ρωτούσε για
το Θεό, για τη φύση, για τους ανθρώπους...
Μία μέρα, όμως, που είχε μινύσει στον παπά
πως θα πήγαινε, αναγκάστηκε να σταματήσει στο
γιορτί Βίλμνιτς, γιατί ένα κοπάδι χήνες του έφα-
ναν το δρόμο. Τα μιάτια του έπεσαν τότε στη χινο-
δοκού. 'Ήταν μία κοπέλλα δεκαπέντε χρόνων, με-

Η ΟΞΥΑ

των δώδεκα Αποστόλων

λαγοονή με μαύρα μαλλιά.
'Εκείνη, μόλις είδε το Σαμπόρ, σκέπασε καλύτε-
ρα με τη φούστα της τα γυμνά της πόδια και χτύ-
πησε με τη βέργα της γήινε, για να προχωρήσουν.
— Ποιά είσαι εσύ; ρώτησε ο Σαμπόρ.
— Είμαι η Γκουλάβα, η κόρη του Τέτου απ' το
Βίλμνιτς, είπε εκείνη.
— Έξω από εμάς, έγω;
— Είμαι ένας τροδοδούρος, απ' εκείνους που έρ-
χονται απ' τα ξένα, και γυρίζεις στους δρόμους τρα-
γουδάοντας.
'Ο Σαμπόρ δεν της φανέρωσε ποιάς ήταν. 'Όσο-
πο γίνανε φίλοι κι' έτσι άδικα περίμενε εκείνη την
ημέρα ο παπάς Τίμο την επίσκεψή του.
Οι δυο νέοι πέρασαν κατόπι μαζι' ευτυχιμένους
άδρες και ημέρες. 'Όρες παωίνες στο λειβάδι, μαζι
με τις χήνες. 'Όρες μεσημεριανές κάτω από τη
σκιά της μηλιάς. 'Όρες βραδυμένες στην άκρογιαλιά
και άδρες νυχτερινές πρώτα στο σκοτεινό δάσος κι'
όποτε στην καμαρούλα της Γκουλάβας. 'Ο Σαμ-
πόρ είχε ξεχάσει τον παπά, τον αδελφό του, την
σπλή του κι' όλο το βασίλειό του.
Σάν πέρασαν μερικές εβδομάδες σκέφτηκε πως
έπρεπε να γυρίσει στον πύργο του. Φεύγοντας, λοι-
πόν, υποσχέθηκε της Γκουλάβας ότι το θράδυ θα
γύριζε κοντά της.
Μόλις πέρασε την πύλη, έμαθε ότι ο Βισλάβ, που
είχε γυρίσει από κάποιο ταξίδι, τον είχε αναζητήσει
κι' είχε διατάξει να ψάξουν για να τον βρούν.
'Ο Βισλάβ, όταν τον είδε, άρχισε να του φω-
νάζει, θυμωμένος. Τού είπε ότι ένα κοπάδι των ποί-
ων για να φύγει για τη Νορβηγία, όπου θ' α-
ποσταθωνόταν με την αδελφή του βασιλιά. 'Ο Βι-
σλάβ κι' ο βασιλιάς Χάκων είχαν συνεννοηθεί γι'
αυτό. Κι' ο λόγος ήταν για να κάνουν σύμμαχο το
Νορβηγό, επειδή ο 'Ερικ της Δανίας έτοιμαζόταν
να τους κηρύξει τον πόλεμο.
'Ο Σαμπόρ δεν έβριε προσοχή στα λόγια του. 'Ο
νοστό του έπρεπε στο Βίλμνιτς. Κι' η συζήτηση τε-
λειώσε με βρισιές και φωνές.
Το θράδυ, ο Σαμπόρ, δεν παρουσιάστηκε στο
τραπέζι. 'Ο Βισλάβ έλεγε στους Ιππότες που δυι ο
αδελφός του θα τους έπαινε στο λαϊκό του, αν
δεν παντρεύονταν την πριγκίπισσα της Νορβηγίας.
Τότε ο Ιππότης Χένρικ Πούτιμπος είπε:
— 'Ο αδελφός σας δε θέλει να την παντρευτεί,
γιατί τον έχει μαγεμένη μία γιορτασπούλα απ' το
γιορτί μου, το Βίλμνιτς. Τόσο μάλιστα έχουν τυφλω-
θεί από την αγάπη τους, που δεν αναγνωρίζουν ο
ποιον θέλουν στο δρόμο τους!...
— Τότε αυτή την καταραμένη μαγισσα πρέπει να
την πετάξουμε στη θάλασσα! φώναξε ο Βισλάβ.
Κι' όλοι σπρώχθηκαν ναυσιανμένοι απ' το τραπέζι.
Ζήτησαν τα σπαθιά τους, έβρισαν τους μαυδές
τους στους δώμους και κατέβηκαν στην αυλή.
'Ήτανε Νοέμβριος κι' ο άνεμος βούιζε γύρω
στον πύργο. 'Ο Σαμπόρ δεν κατάλαβε τίποτ' απ'
όσα γινόντουσαν στην αυλή. Ξαφνικά ο άερας έπε-
σε και τότε άκουσε τα πετάλια των αλδών. 'Ανοίξε,
λοιπόν, το παλάτιρο και παραευνέθηκε που είδε
είκοσι σκεπτείνες σιλουέτες πάνω στ' αλδωνά να
τραβούν για το Βίλμνιτς. Θυμήθηκε τότε ότι είχε
υποσχεθεί στη Γκουλάβα πως το θράδυ θα πήγαινε
σπίτι της. Φοβερή σκέψη του δάγκωσε σαν φαμα-
κερό φίδι την καρδιά.
'Ετοξε στη σάλα και ρώτησε έναν υπηρέτη:
— Πού είναι ο Βισλάβ;
— Έφυγε, είπε εκείνος.
— Πού πάει;
— Δεν ξέρω, άφεντη.
— Είσαι ένας καταραμένος ψεύτης!
'Ο Σαμπόρ σε δυο λεπτά βρέθηκε στην αυλή.
— Με συγγνώμη, άφεντη, τον πλησίασε ο άδοι-
σταλτής και τού είπε, αλλά ο πριγκίπισσας Βισλάβ
μας πρόσταξε να μην άφήσουμε κανένα να βγεί έξω.
'Ο Σαμπόρ τρέβησε το σπαθί του. Κι' εκείνος
φοβισμένος παραμύθισε. 'Ετσι ο πριγκίπισσας βγήκε
έξω καθόλα πάνω στη φοροάδα του.
'Ήτανε βέβαιος πως ο αδελφός του κι' ο Ιππότης
ήθελαν να κάνουν κακό στη Γκουλάβα.

— Ποιά είσαι εσύ; ρώτησε ο Σαμπόρ την κοπέλλα.

και να βάλει τη Γκουλάβα στην εκκλησία των 'Α-
γίων 'Αποστόλων. Στο μεταξύ, κύτταξε πίσω και
είδε ότι τον κυνηγούσαν.
'Ο Σαμπόρ άρχισε να τρέχει σαν άστραπη, πι-
δώντας φοβάτες και τάρουσες. Όταν όμως έφτασε
στη λουρίδα της γής, που έκανε τη στεριά με το
νησί, δεν είδε μπροστά του παρά την άρισμένη θά-
λασσα. Οι σκιές των καβαλλάρων τον κυνηγού-
σαν άκουη. Τότε κέντρισε το άλογο και το τραυ-
γμένο λώο γάβηκε μέσ' στο νερό. 'Ο Σαμπόρ ελέ-
ποντας τον κίνδυνο φώναξε:
— 'Αγία Παρθένα Μαρία, κάνε ένα θαύμα!...
Κι' αποστάσει να περάσει το νερό καθόλα.
Το θέαμα ήταν φοβερό. Το κορτίο κρατούσε σφι-
γιά απ' το λαϊκό το Σαμπόρ κι' ο Σαμπόρ κρα-
τούσε το άλογο που έτρεμε κι' άφουζε. Σε λίγο
έφτασε στα μιά του δρόμου. Το άλογο όμως άρ-
νήθηκε να προχωρήσει. 'Ο καβαλλάρους έκανε τότε
τά σηπουρία μέσ' στο άδωα του και το άναγκασε
να τραβήξει πίσω μπροστά. 'Ακούη πεντακόσια θη-
ματα μονάχα, 'Αγία Παρθένα Μαρία, κάνε ένα
θαύμα!...
'Ακούη τετρακόσια. Τότε λύγισε τα πόδια της η
φοροάδα κι' έπεσε μέσα στο νερό.
Αυτό το περίμενε ο Σαμπόρ. 'Αρπαξε τη Γκου-
λάβα στην άγκάλια και προσπαθούσε να εξακολου-
θήσει το δρόμο πεός. Είχε φτάσει κιόλας στη με-
ριά, που το νησί έκοβε τον άέρα. 'Η θάλασα εκεί
δεν ήταν τόσο δυνατή και τα κύματα ήταν μικρο-
τεσσα. Σε λίγο είδε ότι ο θυβός ήταν γλυτερός. Τα
μέλη του άνοιξαν να παγώνουν και με κόπο έφτα-
σε σ' άποστάσι εκατό θημάτων απ' την έρη. 'Α-
έσπασε, το πόδι του θουλάβε. 'Εκεί τότε γονατί-
στος. Έμεινε με την Γκουλάβα του στην άγκάλια
και περίμενε το θάνατο. Δεν ήξερε όμως πως από
το Βίλμ τον είχαν δη οι τρεις καλόγεροι, που ελ-

γαν κατέβη στην παραλία μήπως θορύν κανένα ναυα-
γό. Κι' άνακάλυσαν τον τρελό καβαλλάρη που
βούλιαζε. Μπήκαν άμέσως μέσ' στο νερό κι' έτρεξαν
να τον σώσουν.
*
Οι ποώτες άγνίδες του ήλιου πέρασαν απ' το πα-
ράθυρο του κελλιού και έσηπσαν το Σαμπόρ. Κύ-
ταξε τότε γύρω του. 'Απλωμένη σε μία γωνιά ήταν
η Γκουλάβα και κοιμόταν. 'Απ' έξω άκουγε τη
φώνη του παπά Τίμο.
'Ο Σαμπόρ γλύστρησε τότε έξω και διηγήθηκε
στο φίλο του όλα όσα έγιναν τις τελευταίες ημέρες.
Τον παρακάλεσε μάλιστα να τον παντρεύει κιόλας
την ίδια μέρα με τη Γκουλάβα.
'Ο Τίμο, που φοβόταν το θυμό του Βισλάβ, ε-
μεινε για λίγο σκεπτικός.
— 'Ο καιρός είναι άρσας, είπε κι' η τοικυμια
έπαυε! Θα πάω στο δεσπότη κι' αν αυτός άναλάθει
την εύθυνη, θα σάς στεφανώσω.
Και καθώς ο Σαμπόρ τού έλεγε να διαστή, σέ-
λωσε εκείνος ένα άλογο και προχώρησε μαζι' του.
'Όταν όμως έφτασαν στην άκρη του Βίλμ, είδαν
πως η λουρίδα που το έκανε με την έρη είχε γαθί!
'Η θάλασσα την είχε σκεπάσει... Το Βίλμ σε μία
νυχτιά είχε γίνει νησί!...
— Αυτό είναι θαύμα! φώναξε ο παπάς. Θα σάς
παντρεύω άμέσως, γιατί ο ίδιος ο Θεός μ' έμποδι-
ζει να πάω στο δεσπότη!...
— Κι' έγω θα μείνω με τη γυναίκα μου για
πάντα στο νησί, φώναξε ο Σαμπόρ. 'Ας μου το δώ-
ση ο αδελφός μου ο Βισλάβ κι' έγω θα παραιτηθώ
απ' τα δικαιώματά μου.
'Αμέσως η εκκλησία στολιστηκε γιορτινά κι' οι
καμπάνες άνοιξαν να γυμάνε για τους γάμους του
πριγκίπισσας. 'Ετσι οι δυο νέοι, ύστερ' από μία τέτοια
δοκιμασία της αγάπης τους, στεφανώθηκαν.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΑΓΙΕ ΑΝΡΥ ΒΙΝΤΑΛ ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ ΝΑΝΤΙΑ ΓΚΡΕ-Υ. ΝΟΕΛ ΡΟΚΒΕΡ	: ΜΠΡΙΖΙΤ : ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ : ΜΙΣΕΛ : ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΛΩΡΙΕ : Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ : ΝΤ' ΕΡΜΠΑΙ
---	--

3ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

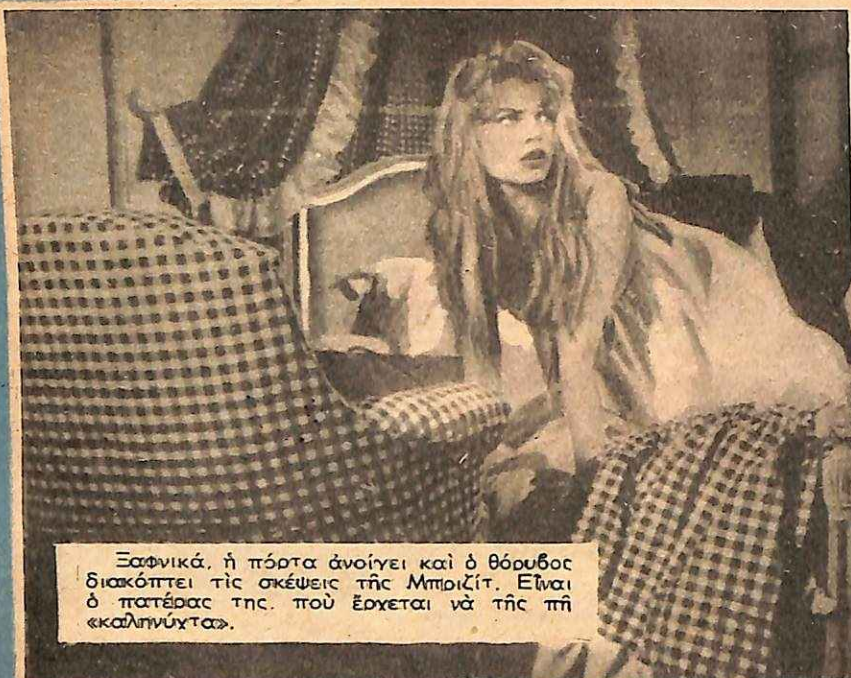
'Ο Μισέλ Λευκράν είναι διευθυντής του ιδιαίτερου γραφείου
του προέδρου της Βουλής Λωριέ. 'Η Μπριζίτ, η άρσας κόρη του
προέδρου, άγαπάει το Μισέλ και πείθει τον πατέρα της να την
άφήσει να έρωσάτη κοντά του, ως γοαυματέας του.

Στο δωμάτιό της, που βρίσκεται στο κάτω πάτωμα η Κα-
ρολίνα διαπλωμένη στο κρεβάτι της καπνίζει και ξεφυλλίζει
μηχανικά διάφορα περιοδικά. Άλλ' ούτε καν τα προσέχει...
Σκέπτεται το Μισέλ και παρακολουθεί τους νευρικούς θηπι-
σμούς του, γιατί το δωμάτιό του βρίσκεται ακριβώς πάνω από
το δικό της.

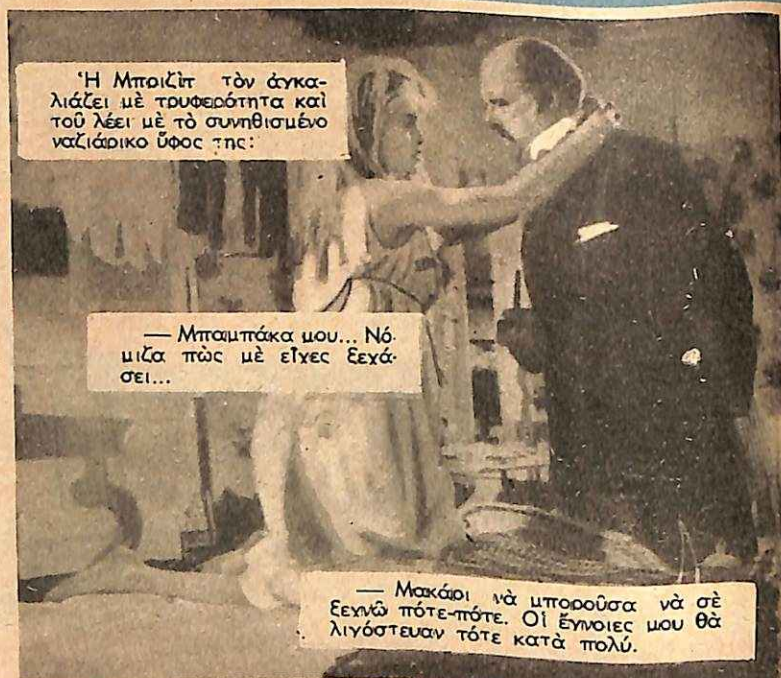
Και η Μπριζίτ είναι διαπλωμένη στο κρεβάτι της. 'Εχει
μπροστά της διάφορα περιοδικά, άλλ' ούτε καν τα προσέχει...
Σκέπτεται το Μισέλ και παρακολουθεί τους νευρικούς θηπι-
σμούς του, γιατί το δωμάτιό του βρίσκεται ακριβώς πάνω από
το δικό της.

Το ενδιαφέρον της Καρο-
λίνας για το Μισέλ δεν της
διέφυγε και τώρα η Μπριζίτ
παρακολουθεί κάθε κίνησή, για
να δει τι θα συμβεί.

'Η ζήλεια της δεν την άφνει να ήσυχάσει. Δεν ένοιεί να πα-
ραχωρήσει στην Καρολίνα τον Μισέλ, που με τόσους κόπους κα-
τώθωσε να φέρει κοντά της, παίρνοντάς τον από την άλλη φι-
λη του, που ήθελε να τον παραισύρη στη Ντωβίλ.

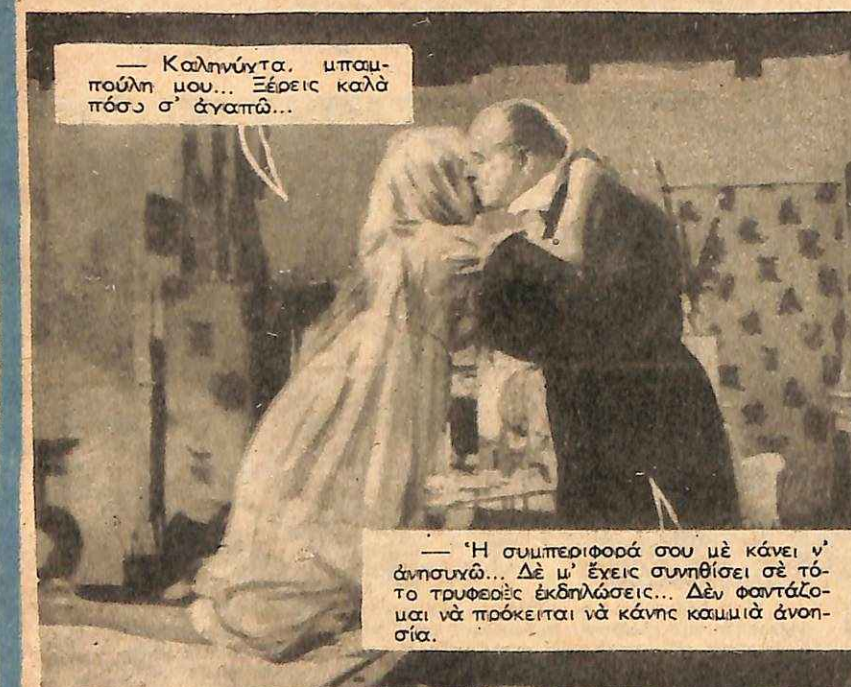
Ξαφνικά, η πόρτα ανοίγει και ο θόρυβος διακόπτει τις σκέψεις της Μπριζίτ. Είναι ο πατέρας της, που έρχεται να της πη «καληνύχτα».

«Η Μπριζίτ τον άγκαλιάζει με τρυφερότητα και του λέει με το συνηθισμένο ναζιζαϊκό ύφος της:

— Μπαμπά μου... Νόμιζα πως με είγες ξεχάσει...

— Μακάρι να μπορούσα να σε ξεχνώ ποτέ-πότε. Οι έγνοιες μου θα λιγόστευαν τότε κατά πολύ.

— Καληνύχτα, μπαμπά μου... Ξέρεις καλά πόσο σ' αγαπώ...

— «Η συμπεριφορά σου με κάνει ν' ανησυχώ... Δε μ' έχεις συνηθίσει σε τόσο τρυφερές εκδηλώσεις... Δεν φαντάζομαι να πρόκειται να κάνεις καμιά άνοησία.

— Τί είδους άνοησία νομίζεις πως μπορώ να κάνω;

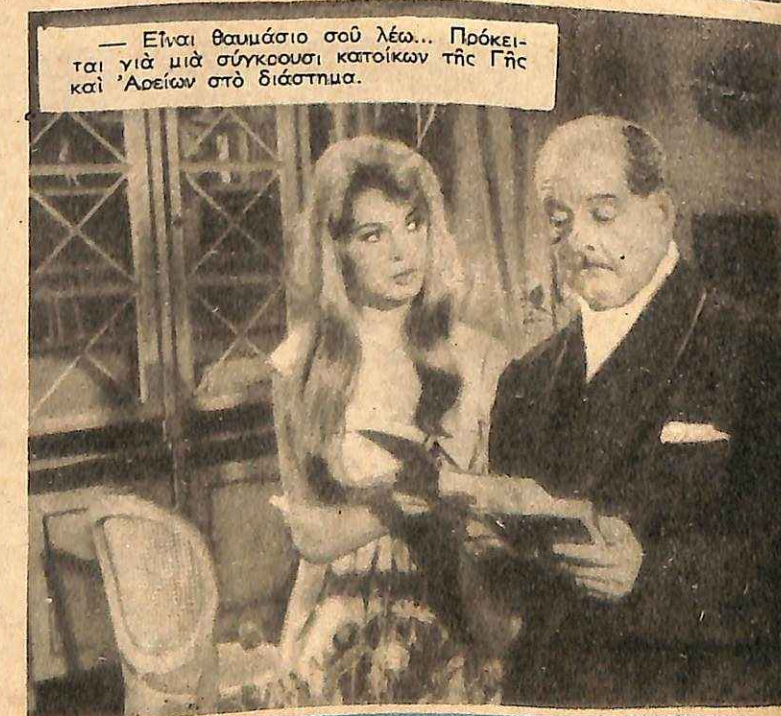
Το άθωο ύφος της Μπριζίτ, κάθε άλλο παρά καθησυχάζει τον πρόεδρο. Ξέρει καλά την κόρη του, αλλά δε σκοπεύει να της κάνει κήρυγμα τώρα, που βρίσκονται σε ξένο σπίτι. «Ηρθε στο δωμάτιό της για να πάρει ένα βιβλίο από τη βιβλιοθήκη.

«Η Μπριζίτ προθυμοποιείται να τον βοηθήσει...

— Σου συνιστώ αυτό, μπαμπά... Είναι καπνηκτικό...

— «Έχει αρκετή φαντασία:

— Είναι θαυμάσιο σου λέω... Πρόκειται για μια σύγκρουση κατοίκων της Γης και Άσείων στο διάστημα.

«Ο πρόεδρος, αγαπά τα έργα με μεγάλη φαντασία, γιατί μόνο αυτά κατορθώνουν να τον κάνουν να ξεχάσει τις άλλες του ασχολίες και ν' αποκοιμηθώ σύντομα. Παίρνει λοιπόν το βιβλίο, που του προτείνει η κόρη του και την καληνυχτίζει.

«Ο πρόεδρος κλειδώνει την πόρτα του δωματίου, κάθεται στην πολυθρόνα, ανάβει την πίπα του κι' έτοιμάζεται ν' αρχίσει το διάβασμα, βέβαιος πως κανείς δεν πρόκειται να τον ενοχλήσει.

Μα ένα τρίξιμο στην πόρτα τον κάνει ν' αναπηδήσει... «Η πόρτα ανοίγει και παρουσιάζεται μια γυναικεία σιλουέτα... «Ο Μισέλ νομίζει πως πρόκειται για την Καρολίνα και ψιθυρίζει:

— Δεν πίστευα πως θα τολμούσατε να έρθετε εδώ...

— Δίωσα πολύ πριν πάρω την απόφαση αυτή...

«Η Μπριζίτ όμως δε δείχνει καμιά διάθεση να κοιμηθώ. «Αντιθέτως, περιμένει να κοιμηθούν οι άλλοι και παρακολουθεί προ παντός κάθε θόρυβο στο δωμάτιο του Μισέλ, που βρίσκεται ακριβώς από πάνω.

«Ο Μισέλ αποφασίζει να ξεπλύνω, μιά και η ώρα περνά χωρίς να παρουσιάζεται η Καρολίνα. Σβύνει μάλιστα το φως και έτοιμάζεται να κοιμηθώ...

«Αναγνωρίζοντας τη φωνή της Μπριζίτ, ο Μισέλ τινάζεται από το κρεβάτι του και φωνάζει έκπληκτος:

— «Εσείς εδώ... Παρακαλώ, να νυκίσετε άμέσως στο δωμάτιό σας!...

— «Έχω κάτι πολύ σοβαρό να σας πώ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: «Η συνέχεια.

Το φανταστικό

ΤΗ ΖΩΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ούρανός είχε ένα πένθιμο μολυβένιο χρώμα και το χιόνι έπεφτε συνεχώς πάνω στο λασπωμένο πεζοδρόμιο. Η Σάλλυ περπατούσε με σκυμμένο κεφάλι, σίγουρη πως η ζωή δεν αξίζει τίποτα, πως ο κόσμος ήταν τρομερά άσχημος κι' οι άνθρωποι άνοητοι...

Το περασμένο βράδυ, είχε τσακωθεί με το Μπίλ, τον άρραβωνιαστικό της. Είχαν περάσει μαζί ένα θαυμάσιο απόγευμα στην έσοχη κι' είχαν γυρίσει για να δειπνήσουν στο διαμέρισμά της Σάλλυ, όπως έκαναν συχνά, για οικονομία και γιατί τους άρεσε να βρίσκονται μαζί, μακριά απ' το θόρυβο.

— Κρίας και πατάτες και σπαράγγια και γλυκό... είπε ο Μπίλ. Θα με κάνεις να παχύνω άγαπούλα μου, και δε θα μου μπαίνει το γαμπριάτικο κοστούμι μου!

Η κοπέλλα είχε σκάσει στα γέλια. Δε μπορούσε να φαντασθεί πως το σώμα του Μπίλ θα έκανε ποτέ την αθλητική του γραμμή. Ήταν πραγματικά ένα όμορφο αγόρι, με γκριζά μάτια και καστανόξανθα μαλλιά, που είχαν ξετρελλάνει τη Σάλλυ απ' την πρώτη μέρα της γνωριμίας τους.

— Ένοιωθε πολύ ευτυχισμένη που θα γινόταν γυναίκα του ύστερα από 20 μέρες.

Κι' ενώ περνούσαν όμορφα και καλά, απ' τη μία στιγμή στην άλλη βρέθηκαν να τσακώνονται άγρια για το πως θα χρησιμοποιούσαν τα χρήματα, που τους είχε στείλει για αιχμήλο δώρο η γιαγιά της Σάλλυ...

— Θα πάρουμε ένα ωραίο άσημενιο σερβίτιο, δήλωσε η κοπέλλα.

— Οχι, θα τα δώσουμε προκαταβολή για το ψυγείο, είπε ο Μπίλ.

— Αδύνατον! Όνειρεύομαι πάντα ένα άσημενιο σερβίτιο, επέμεινε η Σάλλυ.

— Μη λες κουταμάρες, την έκρινε ο άρραβωνιαστικός της. Τι θα το κάνουμε το σερβίτιο; Ενώ το ψυγείο μας είναι απαραίτητο!

— Τα λεφτά τάστειλε η γιαγιά μου, φώναξε θυμωμένη η κοπέλλα, και θα πάρουμε ό,τι μ' αρέσειμένα. Εσύ δεν έχεις κανένα δικαίωμα ν' ανακατεύεσαι!

— Δε φανταζόμουν ποτέ πως σκέφτεσαι, έτσι! φώναξε ο Μπίλ.

— Ούτ' εγώ φανταζόμουν πως σ' αρέσει να παριστάνεις το δικτάτορα! Ξέσπασε η Σάλλυ.

Τάχασε, όταν είδε τον άρραβωνιαστικό της να σηκώνεται, να φοράει το καπέλλο του και να προχωράει προς την πόρτα. Αλλά συγκρατήθηκε και δεν έτρεξε πίσω του.

— Αν καταλάβεις πως έχεις άδικο και μετανόησης για το φερσίμιο σου, μπορείς να μου τηλεφωνήσεις, του είπε προσπαθώντας να παραστήσει την ήρεμη.

— Μην περιμένεις τίποτα πρσνμα. Δεν πρόκειται να γίνει ποτέ! απάντησε ξερά ο Μπίλ.

Κι' έφυγε χωρίς να της ρίξει ούτε μια τελευταία ματιά, γυρνώντας πίσω του την πόρτα.

*

«Τόν γνώστη! σκεπτόταν τώρα η Σάλλυ, μπαίνοντας στο μέγαρο όπου βρισκόταν η επιχείρησή στην οποία εργαζότανε. Καλύτερα που τελείωσαν όλα μεταξύ μας!»

Ο μικρός του άσανσερ την καλημέρισε εγγενικά. Η κοπέλλα πρόσεφε πως το χαμόγελό του ήταν σαχλό και άνοστο...

— Γειά σου, Σάλλυ! της είπε εύθιμα η Νάνσυ, η προϊσταμένη του τμήματος.

«Πού το βρίσκει το κέφι που έχει διαρκώς; άναρωτήθηκε η κοπέλλα, έκνευρισμένη. Μονάχα ένας γαζός μπορεί να γασκογελάει όλη την ώρα!»

Κάθισε στη θέση της, πέταξε την τσάντα της κι' άρχισε να χτυπάει με μανία τα πλήκτρα της γραφομηχανής. Η διπλανή της, η Έμμα, έσκυψε προς το μέρος της.

— Θα με βοηθήσεις να φτιάξω μια έμπορική επιστολή; την παρακάλεσε. Είμαι καινούργια στη δουλειά και δεν τα καταφέρνω άκμας καλά.

— Λυπάμαι πολύ, αλλά δε με προσλάβανε για να κάνω τη δουλειά των άλλων! δήλωσε κοφτά η Σάλλυ.

Η καυμένη η Έμμα έγινε κατακόκκινη. Έσκυψε το κεφάλι της και τραβήχτηκε στη θέση της, ντροπισμένη. Λίγο άκομη και θα έβριζε τα κλάματα...

Η Σάλλυ κόντευε να τη λυπηθεί. Αλλά θυμήθηκε πως την είχε δη να χαμογέλει στο Μπίλ με πολύ προκλητικό τρόπο, κι' οι τύψεις της έσβυσαν άμέσως.

— Ας τάβαλε πέρα μόνι της η Έμμα... Δεν την ενδιέφερε κανένας, δεν αγαπούσε κανένα!

— Δεσποινίς Σάλλυ, σας ζητάει ο διευθυντής, φώναξε ο κλητήρας.

Η κοπέλλα σηκώθηκε βαρειστημένη, πήρε το καρτέ της και πήγε στο γραφείο του κ. Άλγκρεν.

Τον βρήκε καθισμένο καβαλλικευτά στην καρέκλα του, σαν μικρό παιδάκι, και της φάνηκε, πολύ γελοίο.

Κι' όμως άλλοτε της άρεσε αυτός ο ξεγνοιαστός άγορίστικος τρόπος του, που την έκανε να τον βλέπει σαν ένα καλό συνάδελφο κι' όχι σαν άφεντικό.

— Λοιπόν, τί γινόσατε, δεσποινίς Σάλλυ; τη ρώτησε γελαστά, με φανερό διάθεσι για κουβέντα.

— Νομίζω πως με ζητήσατε, είπε εκείνη ανυπόμονα.

Το χαμόγελο του κ. Άλγκρεν έσβυσε άμέσως. Πήρε ύφος σοβαρό, ύπνρεστικό.

— Ναι, ήθελα να σας υπαγορεύσω μια επιστολή, δεσποινίς, δήλωσε ξερά.

«Υφος που τ' έχει! σκέφθηκε η Σάλλυ. Κι' εγώ τον νόμιζα για καλό...» Ε λοιπόν, όλοι οι άντρες είναι ανυπόφοροι!

Γύρισε στο γραφείο της με κατεβασμένα μουτζο και ξανάρχισε να κοπανάει τη γραφομηχανή της. Ργάζοντας όλο της το άχτι πάνω στα πλήκτρα. Πότε-πότε σηκωνε το κεφάλι της κι' έριχνε ένα λοξό βλέμμα στην Έμμα, περιμένοντας να της πη εκείνη κάτι, για να βρη άφορη να της ριχτεί.

Χτύπησε ξαφνικά το τηλέφωνο. Η Σάλλυ σήκωσε αδιάφορα το ακουστικό.

— Αγάπη μου, εσύ είσαι; Σε πήρα για να σου ζητήσω συγγνώμη για το χτεσινό καυγάδάκι μας. Δεν πιστεύω να μου κρατάς άκομη κακία.

Ήταν η φωνή του Μπίλ.

Η καρδιά της κοπέλλας άρχισε να χτυπάει τρελλά, μόλις την άκουσε.

— Οχι, καθόλου! φώναξε. Άλλωστε το λάθος ήταν δικό μου και....

— Σε περιμένω κάτω, τη διέκοψε ο άρραβωνιαστικός της. Μην αγχώσε!

Η Σάλλυ πετάχτηκε σαν έλατήριο απ' την καρέκλα της. Μα βέβαια, ήταν κι' άλλες 12... ώρες για το μεσημεριανό διάλειμμα. Πώς δεν το είχε προσέξει!

Καθώς φορούσε το παλτό της, η ματιά της έπεσε στην Έμμα. — Χρήσή μου, μη στενοχωριέσαι, της είπε. Θα σου ετοιμάσω την επιστολή μόλις γυρίσω. Και νάρχεσαι σε μένα, κάθε φορά που θα θέλεις κάτι.

Η Έμμα γούρλωσε τα μάτια της από έκπληξη. Μα ο τόνος της Σάλλυ ήταν τόσο φιλικός, ώστε δεν υπήρχε περίπτωση να την κοροϊδεύει.

— Καλή όρεξη, Σάλλυ...

Ήταν η Νάνσυ, η προϊσταμένη.

«Πόσο χαρούμενος τύπος είν' αυτή η Νάνσυ! σκέφθηκε η κοπέλλα. Το χαμόγελό της φωτίζει όλο το γραφείο».

Ο μικρός του άσανσερ φυλάχτηκε να της μιλήσει, γιατί θυμόταν πως το πρωί δεν είχε απαντήσει στην καλημέρα του. Μα η Σάλλυ του δήλωσε:

— Είσαι το έξυπνότερο παιδί που δόξησε ποτέ αυτό το άσανσερ και όλα τα άσανσερ του Λονδίνου!

Στην έξοδο, έπεσε πάνω στο διευθυντή και του χάρισε το πιο γλυκό της χαμόγελο. Άχ, πόσο καλός ήταν! Πόσο σπουδαίος άνθρωπος!

Μα κι' όλοι αυτοί που περνούσαν απ' το δρόμο, έμοιαζαν με άγγέλους χωρίς φτερά... Κι' όσο για τον καιρό, ήταν θαυμάσιος! Το μολυδί χρώμα του ούρανού ταίριαζε υπέροχα με τις άσπρες πεταλούδες του χιονιού και τα καφετιά λασπόνερα του δρόμου είχαν κάτι το ιδιαίτερος, ρομαντικό...

Μα το πιο ωραίο απ' όλα, αυτό που έδινε φως στη μέρα και γοητεία στους ανθρώπους, ήταν ο Μπίλ, που περίμενε ανυπόμονα την αγαπημένη του, για να γυρίσουν μαζί στο διαμέρισμά της.

A. KINF

Το πιο ωραίο απ' όλα ήταν ο Μπίλ που την περιμένει ανυπόμονα, για να γυρίσουν μαζί στο διαμέρισμά της...

Το καλλιτεχνικό μας

ΑΛΕΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΕΣΤΡΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ

ΠΡΙΝ γνωρίσω προσωπικά τον Άλেকο Γεωργιάδη, δη, τον πιο σοφό και πεπειραμένο πιανίστα, μαέστρο και συνθέτη ελαφράς μουσικής των ημερών μας, είχα ακούσει τρεις γνώμες τρίτων γι' αυτόν, τρεις γνώμες έντελως διάφορες τη μία από την άλλη.

Η πρώτη ήταν μιάς ηθοποιού του μουσικού θεάτρου:

«Ο δάσκαλος; Είπε, σε μιά στιγμή που ή κουθένα τ'έφερε στα τραγούδια του Γεωργιάδη. Μα ο δάσκαλος είναι... ο δάσκαλος. Ο μόνος!»

Η δεύτερη γνώμη ήταν ενός μουσικού τυπογράφου:

«Ο Γεωργιάδης; (άναστέναξε). "Αχ, που είναι τα καμένα τα νιάτα! Τον θυμάμαι όταν ήταν 20άρης. Όμορφότατο. Δεν περίσσευε κοριτσόπουλο για κανέναν από μας. Τάγγαρε όλα αυτά!»

Η τρίτη ήταν πληροφοριακή και προερχόταν από τα χείλη παλαιότερου συναδέλφου:

«Μην ακούς ονόματα και εντυπωσιάζεσαι. Ο Γεωργιάδης δεν είναι στρατηγός των ήχων, με ψεύτικα χαλόνια και τυμπανοκρουσίες. Είναι στρατιώτης των ήχων. Με θητεία 33 ελαφρά χρόνια στη στρατιά της μουσικής. Μην ξεχνάς όμως πως σηκώνει το βάρος των πολέμων. Έν προσκειμένο της δουλειάς.

Πού μπορεί κανείς να βρή έναν καλό στρατιώτη; Φυσικά, στο στρατόν ή στο πεδίο των ασκήσεων. Με το όπλο του θα τρέχει, θα γυμνάζεται και θα ιδρώνει. Πού θα μπορούσα να βρω τον Άλικο Γεωργιάδη; Φυσικά, στο νυχτερινό κέντρο, καθισμένο στο πιάνο του, με τις παρτιτούρες του, τα πλήκτρα του, τις νότες και τους μουσικούς του ήχους.

Ξεκίνησα καί... δεν έπεσα έξω.

Παχός, πενήνταρής πιά, ώσπου ροδονόκκινος, με καταφανή τα ίχνη της παλαιάς αντοχής μορφής, καθόταν, πίσω απ' την όλησχη του νυχτερινού κοσμικού κέντρου και χάρδευε τα πλήκτρα.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Οι πυκνοί θαμώνες της μεγάλης σάλας έβιναν το ρόκνο τους, κάπνιζαν, χόρευαν ή άκουγαν το πνιγμένο μουσικό.

Όρα κεφού και γλεντιού. Τα γκαρόνια με τα άσπασακάκια σμήκιν, φρόντιζαν με τους φορτωμένους δίσκους των, να ικανοποιούν τα στομάχια της έκλεκτης πελατείας. Οι χορευτές αγωνίζονταν να ικανοποιήσουν... τα μάτια της. Κι' ο Άλίκος Γεωργιάδης να ικανοποιήσει τ' αυτιά της.

Τόν πλησίασα σε μιά στιγμή διακοπής:

— Μαέστρο...

— Στράφηκε. «Σ' εκείνη τη στιγμή, έβλεπα μονάχα τις πλάτες του, που κουνιόνταν σύμφωνα με το μηχανισμό του μουσικού ρυθμού. Τώρα τον αντίκρυσα καταπραΰνατο.

— Απορώρα.

— Ένα πρόσωπο γελαστό, σχεδόν παιδικό, χωρίς τα ίχνη της κούρασης και του ξενητιού.

— Φαινόταν πως μάντιρε τη σκέψη μου και δεν άνθεσε στον πειρασμό να χαμογελάσει με κάποια δόσι φιλαρέσκειας.

— Και να σκεφτής πως ξευχτώ τριαντατρία χρόνια...

— Δηλαδή, από ποιός ηλικίας;

— Από 17 χρόνων.

— Μου μαρτυρήσατε την ηλικία σας, μαέστρο. Γέλασε καλόκαρδα.

— Δεν είμαι ή Μπριζίτ Μπαρντό, διάβολε. Τα χρόνια μου θα κρύψω;

— Σύμφωνα. «Αν και μερικοί... "Ας είναι. Λοιπόν, ξευχτούσατε από τα δεκαεφτά σας, Ε; Και... δεν είχαν αντίρρηση ή μαμά κι' ο μπαμπάς;

— Που τό πήγε! Φυσικά, ζητάς να θυμηθούμε τα παλιά, Ε; Βιογραφικά στοιχεία θες. Να στα πω. Πάντα κάνει ευχάριστη στον άνθρωπο να θυμάται τα νεανικά του χρόνια.

— Σοφία; Γιατί;

— Ο πατέρας μου ήταν πρύτες του Πανεπιστημίου και ή μητέρα μου...

— Μιά εξαίρετη γυναίκα, μορφωμένη, μιά οικοδέσποινα των παλιών καιρών, που μιλούσε με ευχέρεια 9 γλώσσες κι' έπαιζε θαυμάσιο πιάνο.

— Από απτήν κληρονομιάσσε την αγάπη της μουσικής;

— Και τη μουσική, αλλά και τις γλώσσες.

— Κι' απ' τον πατέρα;

— Την αγάπη για τά... Νομικά και άλλες γλώσσες. Ο μακαρίτης ο πατέρας μιλούσε 11 ξένες γλώσσες.

Δεν κράτησε πολλές από τις 20 συνολικά γλώσσες, που μιλούσαν οι γονείς του ο Άλ. Γεωργιάδης. Αρκέστηκε στις έφτα. «Όσο για τη νομική σοφία του πρύτες και πατέρα του, σύντομα την έστειλε περίπλω, όταν ή οικογένεια ήρθε κι' εγκαταστάθηκε στην 'Αθήνα κι' ο γιός της οικογενείας γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου. Το γιατί δεν είναι δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Η αγάπη της μουσικής τον είχε κερδίσει. Είχε γεννηθεί για τις νότες.

Έτσι, άλλια πορεία πλεύσεως κι' απ' το Πανεπιστήμιο τράβηξε για το 'Ωδείο 'Αθηνών. Όταν

Ο Άλίκος Γεωργιάδης στο πιάνο

αποφοίτησε, τιμήθηκε με το χρυσό βραβείο. Δέκα χρόνια αργότερα, συμπλήρωσε τη μουσική του μόρφωση στη Μουσική 'Ακαδημία Σούπερ της Βιέννης.

Στό μετάρω, είχε αρχίσει ο χορός.

— Ποιός χορός, μαέστρο;

— Τον πενταγράμμο. Ο χορός με τις νότες...

Το ντεμπούτο έγινε το 1927, στο μεγάλο ρεσιτόραν «Αίμασαντέρ» κι' ένα χρόνο αργότερα, ο Γεωργιάδης ήταν μαέστρος στο θέατρο «Εντεν», ο οποίος πραγματοποιούσε ή άθεαση Μαρίκα Μαντινέου.

Ακολούθησαν τα θέατρα Μακρό και Παπαγιάννη. Η όλημ του νεαρού μαέστρου κυριάρχησε στην προπολεμική 'Αθήνα για αρκετά χρόνια.

Ήταν ένας άριστος νιώστης της κλασσικής μουσικής, αλλά και θερμός λάτρης της μοντέρνας. Έτσι, το 1930, μεταπήδησε στην τζαζ, κι' εργάστηκε στα κέντρα «Φρόντλεϊ», «Μαξίμ», «Αίγλη», «Αστέρια» και στα μεγάλα ξενοδοχεία, όπως της «Μεγάλης Βρετανίας», σε διεύθυνση ορχήστρας.

Ακολούθησαν 10 χρόνια άπουσίας στην 'Αφρική, όπου ο μαέστρος Γεωργιάδης με την όρησχη του παρουσίασε στο διεθνές κοσμοπολιτικό κοινό τάν μεγάλην ξενοδοχείων του Κιητζίου, του Γιοχάννεμπουργκ, του 'Ελζβετβίλ και άλλων μεγαλοπόλεων, τις μουσικές του δημιουργίες.

Το 1955 εγκατέστησε και από τότε...

— Από τότε;

— Τα χείλη του άνοιγουν πάλι σε πλατύ καλόκαλο χαμόγελο.

— Τι περιμένεις να σου πω; Συνεχίζω τη... στρατιωτική μου θητεία στο στρατό της μουσικής. Ε.Ι.Ρ., κέντρα, συνθέσεις και ξενύχτι, αυτό το αθέωφο ξενύχτι.

— Άλλά και πείρα. Μιά πείρα βαρεία, που αποτελεί το επιστέγασμα της μουσικής προσφοράς σας και που προοιωνίζει καινούργιες δημιουργίες.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

ρείς; Θα ανατριχιάζει με το θόρυβο. "Όσο για μένα... φοβάμαι μήπως μούρη κανένα πιάτο στο κεφάλι. Νομίζω πως όλοι έχουν μεθύσει εδώ μέσα.

Τραγική διάθεση της υποθέσεως, που έκανε με τόση βεβαιότητα. Τα μάτια του μαέστρου λάμπουν και τ' αυτιά του, θαρρείς, έχουν τεντώσει για να συλλάβουν την έλαση συναλίας. Λες και δε θρικόμαστε σε ταβέρνα, αλλά σε καό και τα χερουβείμ αινούν εν χορείς και δργάνοις τών Κύριον.

— Μαέστρο! "Ε, μαέστρο, "Αφαιρέθηκες; Βλέπω.

Πρώτη φορά, που μου μιλά με κάποια δυσαρέσκεια:

— "Αβε... γ' ακούσουμε.

— Μπας και σου άρέσει τούτος ο σματάς; Νεύει καταφατικά. "Υστερα όμολογεί:

— Ξέρεις, κάτι τέτοιες ώρες, γράφω. Είμαι, βλέπεις, της ελαφράς μουσικής...

— Μαέστρο, θα σου κάνω κι' εγώ μιάν έσομολόγησι. Διαπιστώνω πως σου άρέσει το ξενύχτι.

— Ναί. Είναι... άνάεωσι. Τα χρόνια κι' ή πείρα, ενώ στ' άλλα επαγγέλματα φέρνουν σοφία, τους μουσικούς τους καταθλασάνουν. "Εμείς, για να γράφουμε, χρειαζόμαστε όχι εργασία, αλλά κέφι. "Ετσι, τάχαφα όλα τα τραγούδια μου.

— Πόσα είναι;

— Κάνει μιά κίνησι με το δεξί χέρι.

— Που να θυμάμαι. "Απλώς θα σου πω μερικά, άν θες.

Μου άπαριθμεί τους τίτλους: «'Ασε τη νύχτα να πέσει», «'Η ζωγραφία σου», ή «'Ερωτομαγιά», «'Η πρώτη βροχή», «'Ο καθρέφτης», «'Μόνο εγώ σ' άγάπησα», «'Φεύγεις, αγάπη μου»...

Σταματίζει. Στο μετωπί του φάνηκαν δυο ρυτίδες. "Υστερα πρόσθεσε σιγανά:

— Είναι το τραγούδι που άγαπώ αυτό...

— Σας καταλαβαίνω...

Στό μου μου ήβαν τα λόγια του μουσάφилу τυπογράφου: «Δεν περίσσευε κοριτσόπουλο για τους άλλους».

Τώρα!... Αυτό το ερώτα έχει κλειστή σ' ένα σπιτάκι, κοντά στο Μαράσαιο. "Εκεί κάθονταν ή γυναίκα του Άλίκου Γεωργιάδη, ή κυρία "Αρτεμής (κόρη του στρατηγού Πετρίτη), με την κορούλα του, τη δεκαπεντάχρονη Μαρία-Κωνσταντή. Είναι μιά δμορφή κοπελίτσα, που σπουδάζει χορευτρία στη Σχολή της 'Ελλης Ζουσούδη.

— Σε περιμένουν, «δασκάλες;

— Με περιμένουν. "Όσο κι' άν άργησω. Είναι το λιμάνι μου. Το ήσυχο λιμάνι της σιγορής, όπου καταφεύγω μετά τη φοιτούντα των ήχων.

— Άς μη σε κρατώ άλλο, λοιπόν. Και οι στρατιώτες, όσο κι' άν τους άρέση ή μάχη, πάντα θα γυρίσουν μ' ευχαρίστησι στο στρατόν. Μιά μονάχα, τελευταία ερώτησι: Ποιά γνώμη έχεις για την έλληνική ελαφρά μουσική του καιρού μας;

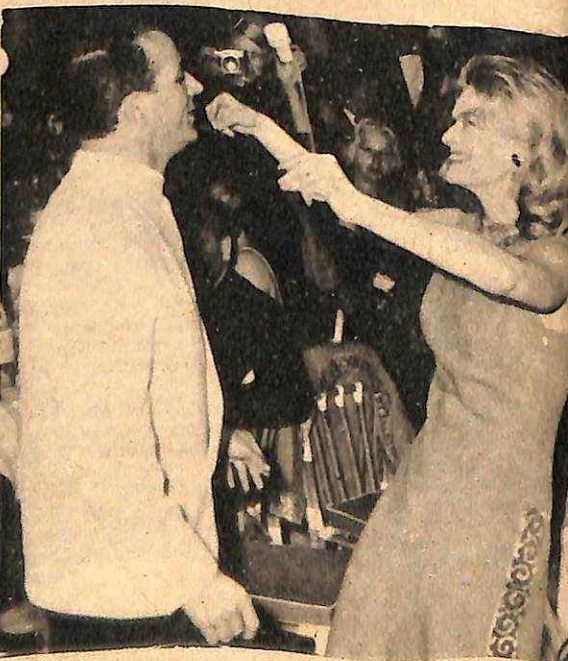
— Απαντά δίχως να σκεφτεί, σάμπως το θέμα να τον είχε άσπασχολήσει άλλοτε κι' είχε βγάλει τό συμπέρασμα του:

— Είναι καλοί οι σινθέτες της. Καλύτεροι από τους έξένους. Με έλάχιστα μέσα κατορθώνουν να ένορηστράνουν, πράγμα που δεν τό καταφέρνουν και τόσο οι έξένοι μουσικοί.

— Ποιοι σου άρέσουν ιδιαίτέρως;

— Από τους μακαρίτες ο "Ατίκ. "Από τους ζωντανούς ο Καπνής. Κι' από τις τραγουδίστριες ή Γιοβάννα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

σαλόνι

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

Α Ν ΕΒΛΕΠΕ κανείς τό Γιώργη Φούντα, πριν είκοσι χρόνια, όταν ήταν ακόμα παιδί και ζούσε στη Ριζούπολη μαζί με τους γονείς του και τα πέντε άδέρφια του, θα μπορούσε να παρουσιάζει πως όταν μεγάλωνε θα γινόταν... λήθαργος.

Ήταν, λοιπόν, ο νεαρός Φούντας στά δεκατέσσερα του χρόνια ένα μελαγχολικό άγούρι, αμύλητο, μύλλον άσχημο και κλεισμένο στον έαυτό του. "Ωστόσο...

Γιά ν' άνοικυθή αυτό το «ωστόσο» θάπρεπε να ταξιδεύουμε ως τις ψηλές κορφές της Λιάκουρας και της Γκιάνας. Κάπου εκεί, άνάμεσα στά σύννεφα, τη σιωπή και τη φτώχεια γεννήθηκε τό σημερινό μας άστέρι.

Τη σιωπή αυτή και τα άνειροπολήματα που το έφερε, τό νεαρό άγούρι, τα κουβάλησε αργότερα μαζί του στην 'Αθήνα, όπου ροδόλησαν οι δικοί του, για να θρουν καινούργια μόρια και πρακότη. "Εγκαταστάθηκαν στά επαγικό συνοικισμό της Ριζούπολης, και μιάς κι' ήταν άρεστίοι, άνοιξαν γαλατάδικο.

Οι δουλειές ήγιναν καλά χάρη στην εργατικότητα και την τιμιότητά τους.

Κι' ο νεαρός Γιώργης;

Αυτός, μέσα στά στενά δρομάκια της Ριζούπολης, με τους άπλους φτωχούς ανθρώπους, τραβούσε τό δρόμο της ρουτίνας. Δούλευε στό γαλατάδικο, άνακατευόταν με κεσάδια, καρδάρες και βούτυρα, και άπόφευγε τις πολλές κουβέντες.

— "Ετσι ήταν ή κατάσταση του

Που νάξεραν οι μάγκες της Ριζούπολης και τα σχολιαστούσαν, πως έπυτο τό αμύλητο άγούρι με τό λαμπερά μάτια και την περήφανη περπατιά, μιλούσε με τό έλατα και τόν ούρανό, κάθε θρόνο στά άνευρά του!

— Άν τρέσαν, πώς τό πη. Δεν ήξερε πως να τους τό πη. Κι' άποτραβιόταν άλόενα και περισότερο στον έαυτό του.

— "Όπου μιά μέρα «ένεγέτο φάσ», στην καρδιά του. Και έιασε. Και έλεε.

— Ήτανε τό μαύρα χρόνια της Κατοχής. Ή μπόττα των Περισυνών άνηγούσε άραειά και άδυσωπία στους δρόμους. Ή πείνα κι' ο τρόμος πρόβαλλαν σε κάθε γωνιά τα σκελετωμένα κι' έφοιατικά πρόσωπα τους, και μάδαιναν στους 'Αθηναίους τό μυστικό πώς να σκόδουν τό κεφάλι.

— Άλλο πράγμα θέαει άν εκείνοι δεν έδουσαν.

Ο Γιώργης είχε πατήσει τότε τα δεκαεφτά του χρόνια. Οι δουλειές τό πατέρα του ήγιναν καλά κι' ένα νέο εύποκατάστημα γαλακτομικών προϊόντων είχε άνοίξει στην πλατεία Ψυρρή, με τ' όνομα του γερο-Φούντα, που τό διέυθυε ο νεαρός Γιώργης.

Οι μέρες κυλούσαν. Δουλειά στό μαγαζί. Και στό δρόμο ή πείνα και ο τρόμος. "Όπου μιά μέρα παρουσιάστηκε άναπάντεχα και τό πρόσωπο του θανάτου.

— Ήταν ένας σκοτωμένος, άνάμμος, που κειτόταν καταμειχτή της πλατείας Ψυρρή. Ένας 'Ελληνας, που τόν έκτελεσαν τη νύχτα οι Γερμανοί.

Ο Γιώργης, καθώς κατέβαινε αδόθροα θάβεος για ν' άνοίξη τό μαγαζάκι του, ακούνησε πάνω του άθέλητα. Και συγκλονίστηκε.

Τα γυαλιότερα μάτια του πεθαμένου λές και κύταξαν, άπορόντας, τό ροδόχραμα. Ένα πελώριο ενιατί καθρεφτιζόταν στίς άσπρες κόρες.

Ο Γιώργης έσκυψε και τό σταθούσε τα γένια. "Υστερα έφυγε σιωπηλός με άγανά, άδέβαια θήματα. Κάτι μέσα του είχε σπάσει. "Εφηνε. Κιτάζεε πώς τόν ούρανό. Πώς μακριά ήταν τώρα. Θυμήθηκε τό θανά της Γκιάνας. Πόσο σιμά θρικόταν τότε ο ούρανό!

Θυμήθηκε τό έλατα. "Εξερν να μιούν για γίλια πράγματα, σπαταλώντας. Ξεφάρτες. Οι άνθρωποι δέ γίνεται να μιούν κι' ατότοι έτσι. Με τη σιωπή. "Ωστόσο μπορούσαν να μιλήσουν με «βύλη» γλώσσα. Κι' ο Γιώργης ήθελε να μιλήσει τώρα. "Ηθελε να φωνάξει την ίδια λέξη που καθρεφτιζόταν στό μάτια του σκουμένου.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

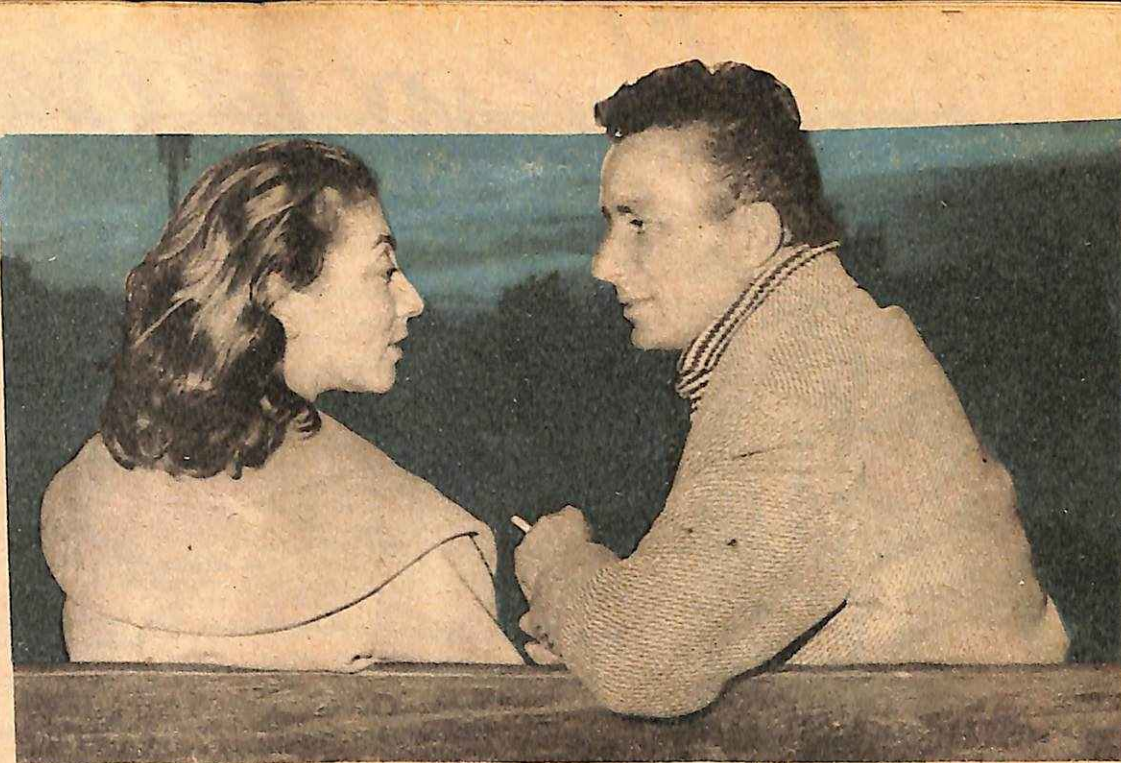
— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

— Είπατί; Γιατί να σκοτώνονται οι άνθρωποι; Πως θα το πετύχαινε;

— Σ' ένα χρόνο είχε όλη τη λύση στο πρόβλημα του. Θα γινόταν ηθοποιός, άθλητης στο πεδίο των άλλων ανθρώπων, των ήρώων των έργων, των ήρωων της ιστορίας, των πικραμένων της ζωής. Και θα έλεγε το γιατί τους, με τη δική του φωνή. Το γιατί τους, που ήταν και δικό του γιατί.

Δύο καλλιτέχνες ταιριαστοί τα λένε στό παγκάκι του πεδίου του 'Αρεως. Ή χορευτρία Χουρούλα Ζώκα και ο Γιώργος Φούντας.

Όσα περιουλογής. Ο Φούντας διαβάσει τό σενάριο μίας καινούργιας ταινίας που θ' άρχισι σέ λίγο τό κύριόμάν της.

Σήκωσε τους ώμους μ' άδιαφορία. Πεπατήταμε μαζί για λίγο. Στό πεδίο του 'Αρεως. Εκεί κοντά θρικόεται τό σπύτι του.

47

να πάρω μια απόφαση, που οι συνέπειές της πέσανε όλες πάνω μου!

— Η Μάρτιον έμεινε για ένα λεπτό με το κεφάλι σκυφτό. Έπειτα το άναστησε και προσέθεσε, κυττάζοντας κατάματα το Λουίτζι:

— Πείτε μου, θα μ' αγαπούσατε το ίδιο, αν, αντί να είμαι η τραγουδίστρια Μάρτιον, ή άγνωστη, ήμουν μια άλλη εργάτρια, που ζούσε μόνο με την εργασία της;

— Θα σάς λάτρευα όσο σάς λατρεύω και τώρα, φώναξε ο νέος. Γιατί κι' αυτή τη στιγμή δε βλέπω σε σάς την τραγουδίστρια του καφέ-κουσέρ, τη γόσσα, αλλά τη γλυκιά και καλή κοπέλλα, που άγγιζε τις βαθύτερες χορδές της ψυχής μου!

Τα μάτια της Μάρτιον βουρκώσανε.

— Κι' αν παρατηρώ απ' αυτό το φαινομενικό πλούτο, που με τη γυρίζει, αν έχω σ' όνομά μου και γίνω μια ταπεινή εργάτρια, σαν την Κολόμπια;

— Θα το κάνετε; Θα το κάνετε ποτέ...

— Αν το κάνω; Θα φτάση αυτό, για να σβύση κάθε αμφιβολία απ' την ψυχή σας; Και θα μ' αγαπάτε πάντα βράδυ, όπως λέτε τώρα πώς μ' αγαπάτε;

— Δε θα υπήρχε για μένα άλλη γυναίκα στον κόσμο και βίμαι περφόρας αν σάς δώσω τ' όνομά μου!

Το πρόσωπο της Μάρτιον φωτίσθηκε.

— Είσατε μια ευγενική καρδιά! Είπε. Μα δεν καταλαβαίνετε πως πλάθουμε ένα παράλογο όνειρο; Μπορώ ποτέ να ελπίζω σε τόση ευτυχία;

— Η αγάπη μου είναι τόσο δυνατή, ώστε θα νικήση κάθε εμπόδιο! Μάρτιον, μη μου στερήσετε αυτή την άχτιδα της ελπίδας! Νοιώθω πως είναι γραφτό μας να ενομούμε... Πέστε μου, Μάρτιον, πως δε γελάστικα σ' αυτό που διάβασα στα μάτια σας! Πείτε μου πώς μ' αγαπάτε!

— Σας αγαπώ, Λουίτζι, απάντησε απλά η κοπέλλα. Σας αγαπάσα απ' την πρώτη ώρα που σάς γνώρισα. Υπόφερα κι' εγώ, όταν έμαθα ποιός ήσαστε, γιατί είπα με το νου μου πως δε θα μπορούσατε ποτέ να μ' αγαπήσετε, πως πιστεύετε ίσως όλες τις άτιμες συκοφαντίες έναντιον μου, πως με μισούσατε για το κακό που είχα κάνει στην αδελφή σας δίχως να το θέλω!

— Ω, Μάρτιον, μου λέτε αλήθειες! Μου φαίνεται πως θα τρελλαθώ! Είμαι πολύ, πάρα πολύ ευτυχισμένος!...

Ο Λουίτζι σταμάτησε, γιατί πνιγότανε. Μα κι' η κοπέλλα ήταν τόσο συγκινημένη, ώστε δεν έβρισκε πιά λέξεις. Πιασμένοι απ' το χέρι, κυττάζονταν μέσα στα μάτια. Πώς θα έβλεπαν να κρατούσαν αιώνια

αυτές οι στιγμές!...

— Η Μάρτιον ξαναγύρισε πρώτη στην πραγματικότητα.

— Φύγετε τώρα, ψιθύρισε. Έχετε το λόγο μου. Σας φτάνει...δεν είν' έτσι;

— Ναί, Μάρτιον.

— Να με λέτε, απλάς Μαρία, πρόσθεσε η νέα μ' ένα μαγευτικό χαμόγελο. Η Μάρτιον πέθανε για σάς, όπως και για όλους.

— Άνταλλάξαμε ένα γλυκό, μευστικό φίλι. Ύστερα η Μάρτιον συνόδεψε ως την πόρτα τον άνθρωπο που του 'ίχε αφιερώσει πιάλόκληρη τη ζωή της.

— Η.

— Τι βρωμικάριος! Δε βλέπω ούτε να περάσω την κλωστή στη βελόνα. Καλύτερα εκατό φορές το κρύο, ή άνεμος και το χιόνι, παρά ένας τόσο μαύρος και συννεφιασμένος ούρανος! Μου κάνει τα νύερα άνω-κάτω.

Και μάλιστα τώρα που έχωμε τόση δουλειά!...

— Μα κι' οι πελάτισσες είναι φοβερά κακοκεφες. Αυτές τις μέρες. Δε μόνον ποτέ ευχαριστήμενες...

— Ναί, μάς βγάζουνε την πίστι... Είναι πάντα άνοητοι. Μά βέβαια, όταν είσαι πλούσιος, μπορείς να κάνης όλα τα καπρίτσια σου!

— Ο διάλογος αυτός γινότανε στο μοδιστράδικο της Βιργινίας Μπαρτίν, στην οδό Λαγκράνς.

— Ήταν πραγματικά ένα απ' τα γκριζά και συννεφιασμένα εκείνα πρωινά, που τσακίζουν τα νύερα.

— Η δεσποινίς Βιργινία, μια συμπαθητική νέα, με πρόσωπο δυσανάλογα προς την ηλικία της σοβαρό, κοίταζε για να σταματήσει λίγο την τόσο φλυαρία που είχαν πιάσει οι εργάτριες της.

— Γρήγορα, Τερέζα, είπα σε μια απ' αυτές, άφησε την κουεντούλα και σήκω να πιάς το φόρεμα στην κομμάσα Τσεράζο.

— Μά, τέτοια ώρα, είναι πάντα στο κρεβάτι!...

— Δε πειράζει, θα βρής τις καμαριέρες της... Έσύ, Αννέτα, κοίτε μ' αυτό το μαντί;

— Μόλις σιδερώσω αυτή τη ραφή, τελειώσα.

— Ένα δυνατό κουνούφιμα δέκοσε τις κουβέντες. Μια μαθητευόμενη έτρεξε στην πόρτα. Ξαναγύρισε σχεδόν άμέσως και είπα:

— Είναι μια όμορφη κοπέλλα, που μοιάζει για υπάλληλος. Ζητάει τη διευθύντρια.

— Η δεσποινίς Βιργινία πέρασε στο σαλονάκι, όπου δεχότανε συνήθως τις πελάτισσες.

— Πραγματικά, η επισκέπτρια ήταν όμορφη, ψηλή, καλοφτιαγμένη, με δυο θαυμάσια γαλανά μάτια και κατάνυρα μαλλιά.

— Με ζητήσατε; της είπε η μοδίστρα.

— Είσατε η διευθύντρια του ατελιέ; ρώτησε η κοπέλλα, κυττάζοντας την με λίγο μελαγχολική έκφραση.

— Όχι. Το ατελιέ ανήκει στην παντρεμένη αδελφή μου. Μένουμε όμως μαζί και συνεργαζόμαστε. Έλατε να σάς πάω σ' αυτήν.

— Η Βιργινία βγήκε πρώτη απ' το σαλόνι και χτύπησε μια διπλή πόρτα. Άνοιξε μια νέα γυναίκα, μελαγχολική, γοητευτική, μ' ένα ξανό και καταρομμάλλιο κοριτσάκι στην αγκαλιά της.

— Σε ζητάει, Γκιουζέπινά, μια δεσποινίσα, της εξήγησε η αδελφή της. Έγώ φεύγω, σάς αφήνω μόνες, γιατί έχω πολλή δουλειά.

— Εκείνη πήρε την επισκέπτρια σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, δίπλα στο ατελιέ, γεμάτο από κορδέλλες, λουλούδια, βέλα, κομψότατα καπέλα κι' άλλα τέτοια πραγματάκια της μόδας.

— Σας έστειλε κανείς, δεσποινίς; ρώτησε η νέα γυναίκα.

— Μάλιστα, κυρία. Μια πελάτισσά σας, η μαρκησία Γκιρέλλα. Έχω αυτό το γράμμα της για σάς.

— Η μοδίστρα το πήρε, το διάβασε προσεχτικά και φάνηκε εκπληκτική.

— Θέλετε να σάς πάρω για μαθητευόμενη; ρώτησε.

— Μάλιστα, κυρία. Για να εξασκηθώ σ' αυτή την εργασία που μ' άρεσει. Σκοπεύω, έχετε, ν' αγοράσω ένα ατελιέ με στρωμένη δουλειά, όταν βρώ ευκαιρία.

— Η κυρία Γκιουζέπινά κούνησε το κεφάλι της.

— Δε φαντάζεστε πόσος καιρός και πόση ύπουνη χρειάζεται για ν' αποκτήσετε μια καλή πελατεία! Αν πάλι διορθώσετε ένα κεφάλαιο για ν' αγοράσετε έτοιμο ατελιέ, πιστεύω πως θα το μεταπωλάσετε.

— Όστόσο, εγώ ελπίζω να πετύχω.

— Η νέα ήταν τόσο χαριτωμένη, ήρεμη και άειοπρεπής, ώστε η μοδίστρα την είχε συμπαθήσει απ' την πρώτη στιγμή.

— Δε θέλω να σάς απελπίσω! είπα χαμογελώντας. Θα προσπαθώ μάλιστα να σάς βοηθήσω όσο μπορώ, έρ' όσον μάλιστα σάς συνιστά θερμά μια απ' τις καλύτερες πελάτισσες μου. Έχετε καλό γνώσεις απ' τη δουλειά μας;

— Περνούσα πάντα την ώρα μου φτιάχνοντας μονάχη μου τα καπέλα μου.

— Απ' αυτό που φοράτε, βλέπω πως δε σάς λείπει το καλό γούστο.

— Κι' η μοδίστρα, αφού ξαναδιάβασε γρήγορα το γράμμα, προσέθεσε:

— Λέγεσθε, λοιπόν, Μαρία Κοστάντζι.

— Μάλιστα, κυρία.

— Είσατε όρθανη;

— Μάλιστα. Δεν έχω άλλον στον κόσμο απ' το νουό μου, που είναι υπερίστος στο στίτι της μαρκησίας Γκιρέλλα, κι' από μια όμορφη αδελφή, μια καλή κοπέλλα, που ζή μαζί μου και με βοηθάει πολύ.

— Μένετε μακριά από δώ;

— Όχι, κυρία. Σ' αυτό τον ίδιο δρόμο, λίγα βήματα πιά πέρα.

— Πολύ καλά. Αν θέλετε, μπορείτε ν' αρχίσετε ναρχάσατε από αύριο.

— Η Μαρία αποχαιρέτησε τη μοδίστρα. Καθώς κατέβαινε τη σκάλα, η φυσιογνωμία της είχε ευχάριστη έκφραση.

— Είμαι βέβαιη πως θα πετύχω, μέσα σε λίγο καιρό! — Έλεγε με το νου της. Ναί, πιστεύω πως βήλκα το σωστό δρόμο!...

— Η Μαρία είχε δώσει στο Λουίτζι την καινούργια διευθυνσία της, παρακαλώντας τον όμως να την κρατήσει κρυφή απ' όλους. Άναγκάστηκε να του πη ψέμματα πως η Κολόμπια είχε πεί για λίγο καιρό σε κάποιους συγγενείς της, στο Πιεμόντε, και πως της είχε παραχωρήσει το στίτι της, όπου να ταχτοποιηθή κάπου άλλο.

— Ο Λουίτζι την πίστεψε. Δε ζήτησε παρά να την πιστέψη. Ήθελε της Μάρτιον γι' αυτόν τον την έκανε εκατό φορές αγαπητότερη. Το μυστήριό του τόσο άγνωστο και βελούδο εκείνου έρωτα, μεγάλωνε τη γοητεία του.

— Ο νέος πήγαμε κάθε βράδυ στο στίτι της Μαρίας, κι' οι ώρες κυλούσαν γι' αυτούς γρήγορες και γλυκές σαν όνειρο. Η κοπέλλα έγραφε, κι' ο Λουίτζι φλεγόταν απ' τον πόθο να φιλήση τα άσπρα χείλη της, που πάλευαν με κορδέλλες, βελούδα, λουλούδια. Άλλα τον συγκρατούσε ένα βαθύ συναισθηματικό και σεβασμού.

— Οι κουβέντες τους δε μπορούσε πια να σκανδαλίσουν τ' αυτιά της Λουκίας, που έπλεξε σε μια γωνιά της κάμαρας. Άπόλυτη γαλήνη κι' ευτυχία βασίλευαν στη μικρή εκείνη φωλιά, όπου δυο πλάσματα νέα και άνα, μάλλανε τον πρώτο έρωτικό ύμνο τους.

— Τη μέρα εκείνη, κυρίζοντας απ' τη μοδίστρα, η Μαρία βρήκε να την περιμένει ένα γράμμα της Κολόμπιας. Ή νέα χίρα την πληροφορούσε, ότι ο Γκουέλιο εξακολούθησε να είναι καλά στην υγεία του, αλλά ότι συνδύαν στο στίτι και ινύργια γεγονότα. Έπειτα από μερικές μέρες ήρεμίας, η κόρησσε είχε ξαναγίνει νευρική κι' ανήσυχη, σ' αυτή τη βασάνισε κάποια κακή σκέψη. Ήρεσ-άρες, φιλούσε παράφορα το παιδί της, ενώ άλλες φορές το αποδιώχνε απότομα.

— Το βράδυ εκείνο, ο Λουίτζι άρχισε ανήσυχτος. Άλλα η νέα δεν το πρόσθεσε, έτσι καθώς ήταν άπορημένη απ' τις σκέψεις της.

— Όταν τον είδε, της έκανε έντύ-

πωση ή αλλοιωμένη φυσιογνωμία του.

— Τι έχετε; τον ρώτησε με φόβο, με το προσέσημα κάποιος συμφοράς.

— Πιάσανε το γαμπρό μου! Τον κατηγορούνε για συνένοχο σε τυμωρική. Φαίνεται πως το πράγμα αυτό συνέβη εδώ και μερικά χρόνια, όταν ήταν ακόμα γιατρός σε κάποιο μικρό μέρος της Ριβιέρας.

— Τι λέει αυτός για υπερασπισί του; μονομύρισε η Μαρία.

— Όμοιόλογσε πως χρησιμοποίησε πολλές φορές πτώματα για τις μελέτες του.

— Δε μπορούνε, λοιπόν, να τον καταδικάσουν. Ότι κι' αν έκανε, από πάθος προς την επιστήμη, ο σκοπός του ήταν τόσο ιερός, ώστε δε μπορεί κανείς να τον κατακρίνει.

— Για να έχη πτώματα στη διάθεσί του, ο γαμπρός μου κατέφυγε σ' ένα νεκροβάφτη, έναν άρχαιο, που έδινε τους νεκρούς, για να πουλήση ό,τι φορούσανε. Αυτός, λοιπόν, ο τελευταίος, όταν τον πιάσανε απ' αυτοφώρω, κατάγγειλε τον Κάρλο ως συνένοχο του. Βεβαίως δε πως τότε είχε προμηθεύσει πολλές φορές πτώματα... με ταξυ των άλλων, και της κόρης του Βαρώνου Κουτάντζι, που πέθανε πρό πέντε ετών.

Καμιά κίνηση της Μαρίας δεν πρόσθεσε την ισχυρή συγκίνησή της. Τ' μάτια της όμως άστράφτανε...

— Ο Λουίτζι συνέχισε:

— Πραγματικά, η έρευνα απέδειξε πως είχε βελούδα ο τάφος αυτής της κοπέλλας. Στην ανάκρισή του, ο Κάρλο βεβαίως πως είχε μεταφέρει το σώμα της στο στίτι, που, για να του κάνει νεκρική. Όρκισθηκε όμως πως η νέα είχε πάσει νεκροφάνεια και πως βρισκεται ακόμα στη ζωή.

— Μπορεί να λήη αλήθεια.

— Ναί, μπορεί. Αν όμως δε βρεθύνε τα ίχνη της, ο γαμπρός μου είναι χαμένος. Άλλωστε, η κομίσσα Ρίκα έχει στραφή εναντίον του και ζητάει την τιμωρία του. Όπως σάς είπα, τον συλλάβανε σήμερα κι' έκαναν έρευνα στο στίτι του και στο λατρείο του.

— Μια έκφραση πόνου πέρασε απ' το πρόσωπο της Μαρίας.

— Δεν εξεγέρθηκε για τη σύλληψή του; ρώτησε.

— Όχι. Ζήτησε μονάχα να με δει, για να μου πη, μπροστά στον ανικητή, ότι δεν έχει καμιά τύψη συνειδήσεως, ότι είναι άθώος κι' ότι περιμένει ήσυχα τη δική του. Ύστερα πρόσθεσε, με αλλοιωμένο τόνο:

— Άς μιλήσουμε για άλλα πράγματα, Λουίτζι. Πες μου την αλήθεια, έρεεις που βρίσκεται η Μαριον;

— Κοκκίνισα, αλλά δεν απάντησα.

— Την αγαπάς και σ' αγαπάει, συνέχισε ο Κάρλο. Στοιχηματίζω πως έχετε συνεννοηθή οι δυο σας και πως η Μαριον άφησε τον κομητα Ρίκα για νάρθη μαζί σου.

— Ειλέσαι, του απάντησα ψυχρά. Δεν ξαναείδα καθόλου τη Μαριον και άγνωστί απόγινε.

— Με κύτταξε με μάτια, που πετούσαν φωτιές.

— Τ' όρκίζεσαι;

— Σου τ' όρκίζομαι.

— Φάνηκε πως ήρεμισε κάπως. Μ' αγκάλιασε και με παρακάλεσε:

— Δικαιολόγησε με στη Λίζα! Πες της πως φάνηκε άχάριστος απέναντί της, αλλά πως δεν της είπα ποτέ ψέμματα...

— Τι έγινε, λοιπόν, με την αδελφή σας; ρώτησε η Μαρία. Έμαθε πως πιάσανε τον άντρα της;

— Τό έμαθε και πήγε άμέσως στην κομίσσα Ρίκα, που της είχε υποσχεθί άλλοτε την υποστήριξή της και την είχε βεβαίως πως δε θα κατηγορούσε ποτέ τον Κάρλο. Κι' όμως, αυτή φέρθηκε σαν εχθρά του! Είπα πως άξιζε να τιμωρηθί, πως η αδελφή μου έκανε καλά που χώρισε από ένα τέτοιο παλιόφροπο που ζήτησε να άτιμώση μια ήθικη οικογένεια. Υποστήριξε πως ο γαμπρός μου, αφού μεταχειρίστηκε το πτώμα της κόρης της, διέδωσε το παραμύθι της νεκροανστάσε-

ως της για ν' αποφυγή την τιμωρία.

— Η αδελφή μου η Λίζα — δεν την έρετε, Μαρία — σε ώρισμένες στιγμές, είναι ακόμα σαν παιδί, σ' άλλες όμως δείχνει εκπληκτική θέληση κι' επιμονή. Ή έπίθεσι της κόρησσε εναντίον του Κάρλο της προκαλεί μια αντίδρασι... Άπάντη- πως δε μπορούσε να καταλάβη αυτή την εξέγερση της για μια είδησι, που έπρεπε άπεναντίας να τη χαροποιήση. Πρόσθεσε πως δε θεωρεί τον άντρα της ικανό να εξιστορήσει τόσους ανθρώπους, βεβαιώνοντας, ότι ζούσε ή ενεκρή... και πως έλπιζε ότι, μαθαίνοντας από τις έφημερίδες αυτή την ιστορία, η ενεκρή θα παρουσιάσθη για να υπερασπισθί το σωτήρα της. Αν συμβή αυτό, το στίτι, θα συμφοιλήθ με τον άντρα της, θεωρώντας το σά δίκαιη αποζημίωσι για όσα υπέφερε. Κι' ελ-

μαι βέβαιος, Μαρία, πως θα κρατήση το λόγο της ή αδελφή μου.

— Η Μαρία μισόκλεισε τα μάτια στη γνήνη, τα μάτια της. Όταν τα ξαναάνοιξε, ο Λουίτζι θαμώθηκε απ' τη λάμψη τους.

— Το πιστεύετε αληθινά, Λουίτζι; τον ρώτησε.

— Το πιστεύω... καταλαβαίνετε δε πόσο εύχομαι, αν δεν είναι νερή αυτή η κοπέλλα, νάρθη να υπερασπισθί το γαμπρό μου!... Ά αλήθεια! Έσχασα να σάς πώ, Μαρία, πως έπίστρεψα στην κόρησσε το γυίο της...

— Το γυίο της;...

— Ναί... Ύπαρχει κι' εδώ κάποιο μυστήριο! Θα είχατε μάθει, βέβαια, απ' τον κόμητα πως απαγάγαμε το παιδί του, ένα βράδυ που έβινε χορό στο στίτι του, και πως όλες οι έρευνες για την άνευρεσί του είχαν μείνει δίχως αποτέλεσμα.

— Ναί, το θυμάμαι, απάντησε η Μαρία.

— Ύστερα άρχισε άμέσως να μιλάει για άλλα πράγματα, σ' άνθελε ν' αποφυγή τις όδυνηρές σκέψεις που την τυραννούσανε. Διηγήθηκε στο στή μοδίστρα και την έλπιδα της να πετύχη σ' ένα έπάγγελμα που της άρεσε.

— Δε θα κερδίζω πολλά, πρόσθεσε, είμαι όμως όλιγοαρκής...

— Όταν γίνετε γυναίκα μου, Μαρία, δε θα έχετε άλλη σκέψη απ' την ευτυχία σας.

— Θάρρη κάποτε αυτή η μέρα, Λουίτζι;

— Η λάμψη της ματιάς της κοπέλλας είχε σβύσει ξαφνικά. Ο Λουίτζι την έσφιξε στην αγκαλιά του.

— Γιατί άμοιβάλλετε; της είπε. Δε νοιώθετε, λοιπόν, πως σάς λατρεύω και πως δε θα έχω στη ζωή μου άλλη σύντροφο από σάς;

★ ★ ★

Νέα Προσφορά

Η "ΟΛΥΜΠΙΑ ΓΚΑΣ" Α.Ε.
Γεν. Αντιπρόσωπος του υγραερίου

Agipgas

Προσφέρει τώρα
μαζί με τις εύχες για τις εορτές
των Χριστουγέννων και του Νέου Έτους

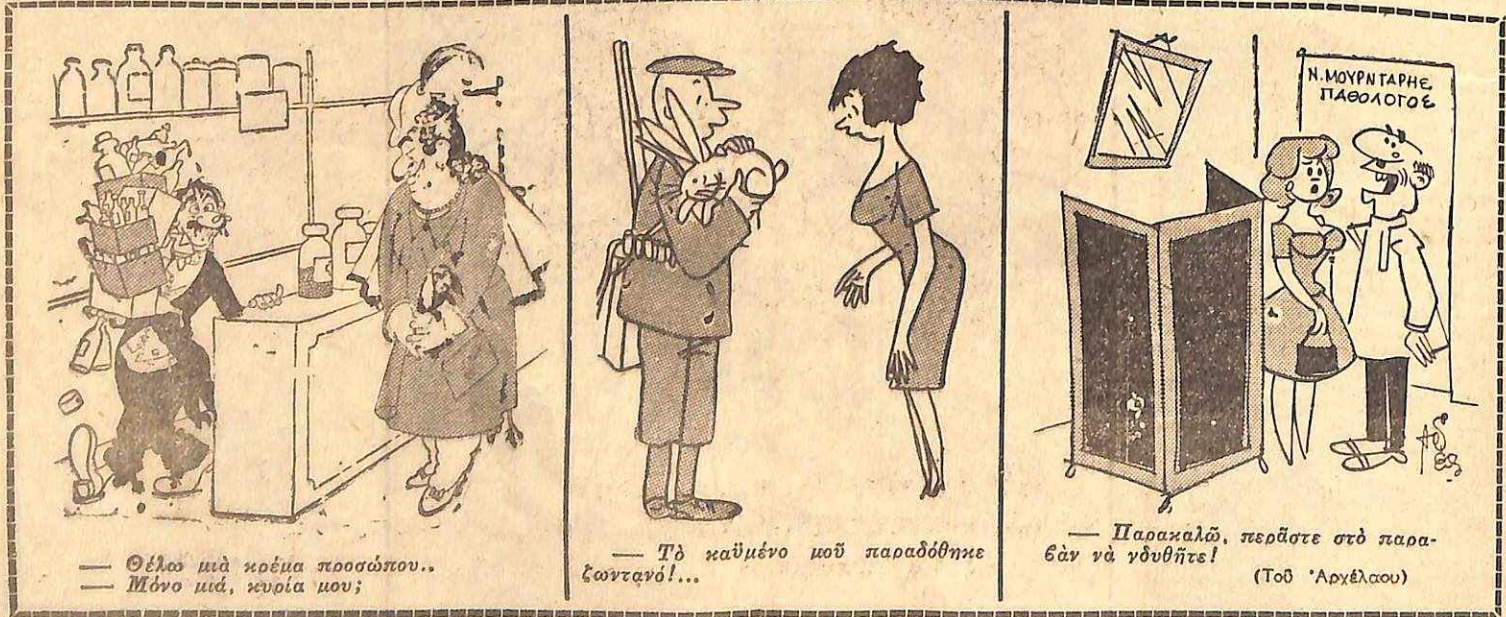
Την ευρωπαϊκή κουζίνα
"ΟΛΥΜΠΙΑΓΑΣ",
3 έστίων, αποκλειστικότητα
της "ΟΛΥΜΠΙΑ ΓΚΑΣ" Α.Ε.

Κουζίνα "ΟΛΥΜΠΙΑΓΑΣ"
Ρυθμιστήν πίεσεως
Ελαστικόν σωλήνα
10 κιλά υγραέριον

Όλα
μαζί
δρχ. 600

Μην ξεχνάτε ότι η "ΟΛΥΜΠΙΑ ΓΚΑΣ" Α.Ε.
Κατήργησε την επιβάρυνσι των 300 δρχ. * Εμείωσε
τις τιμές των κουζινών * Προσφέρει την Ρεζέρβα Agipgas

★ ★ ★

— Θέλω μια κόρμα προσώπου...
— Μόνο μία, κυρία μου;

— Το καυμένο μου παραδόθηκε
ζωντανό!...

— Παρακαλώ, περάστε στο παρα-
πάν να γδυθήτε!

(Το 'Αρχέλαου)

της ύπηρες. Ένα τρομερό χτύπημα για μένα. Έφυγα άμέσως απ' το μέρος εκείνο, που μου τη θυμίζει... κι' η αγάπη που μου δειχνει ο Άλ- νάλτο ήταν η μόνη ανακούφιση στον πόνο μου.

Όταν γύρισα στο Τουρίνο με τον κόμητα, από ένα μακρινό τα- ξίδι, βρήκα εγκατεστημένο εδώ το δόκτορα Κάρλο. Τού είχα εμπιστο- σύνη, τον ευγνωμονούσα για τις περιποιήσεις που είχε προσφέρει στη Μαρία μου. Τον δέχθηκα λοι- πόν με πολλή χαρά στο σπίτι μου, τον σύστησα στον κύκλο μου, τον θεωρούσα σά φίλο. Σχετίσθηκα στε- νά με τη γυναίκα του... Μά αυτός ο άνθρωπος είναι η ύποκριση προ- σωποποιημένη!

Περιέργω! Καί φαίνεται τό- σο τίμιος και ειλικρινής!...

Ω, κι' εγώ ξεγελάστηκα για πολλόν καιρό απ' την εμφάνισή του... Ένα πρωί, βρέθηκε μόνος μαζί μου, στην κἀμαρά μου. Ξαφνικά, μ' αρ- παξε απ' τη μέση και, πριν προλά- δω να τον εμποδίσω, μούδωσε ένα φλογερό φιλή στα χείλη...

Τόλμησε να σ'α προσβάλει έ- τσι, μέσα στο σπίτι σας;

Ναι! Τού ξέφυγα με δυσκο- λία και, τρέποντας από θυμό και αγανάκτηση, του πέταξα λογάκι που τον τσούζανε σαν καμουζακιά...

Από τότε, με μίσησε θανάσιμα. Έγινε φίλος της Μαρίας, χωρίς εξ αίτια της απ' τη γυναίκα του και συμπάθησε μ' αυτή την τυχο- δώκτρια για να με καταστρέψει.

Μά τί μπορούσε να σ'ας κά- νουν; Ρώτησε μαλακά ο Φίλιππος.

Ο δόκτορας Κάρλο συνελήφθη με την κατηγορία ότι, την εποχή που έκανε το γάμο σ' εκείνο το χωριό, κοντά στο Σάν Ρέμο, είχε χρησιμοποιήσει πτώματα κλεμμένα απ' το νεκροταφείο. Μεταξύ των άλλων, παραβίασε και τον τάφο της κόρης μου κι' εξαφάνισε ό,τι έπομεινε απ' το σώμα της. Τώρα, λοιπόν, ισχυρίζεται, ότι δεν είχε πεθάνει η Μαρία μου κι' ότι την κράτησε κρυμμένη στο σπίτι του μερικούς μήνες, ώσπου τον άφησε κι' έφυγε. Από τότε... λέει... δε μπορείς να ξαναβρείς τα ίχνη της.

Μά τί μυθιστόρημα είν' αύ- τό; φώναξε ο Φίλιππος.

Ναι, είναι ένα μυθιστόρημα, που το έπιασε αυτός ο έθλιος, γ'α να δημιουργήσει σκάνδαλο έναντι μου και να εξαφανίσει τη βέσι του. Στην έρευνα, που έγινε στο λα- τρείο του, βρέθηκαν βαλσαμωμένα υπολείμματα πτωμάτων. Ανάμεσα τους θα είναι ασφαλώς και μερικά της Μαρίας μου... Βρέθηκαν ακό- μα και τα μακριά μαλλιά της, που τότε κόμει εκείνος και τότε βάλεi σε μία κορνίζα, με την επιγραφή: «Ενθύμιο μιας νεκρής» και με την ημερομηνία του θανάτου της.

Μά είναι φοιητό! φώναξε ο Φίλιππος.

Θά υποστηρίξει ως το τέλος το ψέμμα του! Ξέρεις δε τί είναι Ικανός να κάνει; Νά παρουσιάση για κόρη μου τη Μάρion!

Ποιος θά τον πιστέψη;

Ω, Φίλιππε, ο κόσμος δέχε- ται προθυμότερα το ψέμμα, παρά την αλήθεια! Ξέσπασε η Τζουλια μ' απελτισμένο τόνο.

Δεν καταλαβαίνω πώς μπο- ρεί να γίνη πιστευτός ο δόκτορας Κάρλο! φώναξε ο Φίλιππος. Μά μήπως χρειάζονταν τεχνάσματα η κόρη σας, για να ξαναπαρή τη βέσι της κοντά σας; Δεν είχε παρά να ξαναγυρίση στο σπίτι σας...

Αυτό είπα κι' εγώ. Κι' αυτό υποστηρίζει ο ανακριτής. Ός την ώρα όμως, ο δόκτορας Κάρλο προσ- ποιείται πώς δεν ξέρει πού πήγε η ψευτο-νεκρή, όταν έφυγε από κον- τά του. Επιφυλάσσεται να παρου- σιάση τη συνενόχου του στη δική. Θά το δειτε!

Μά και σεις θά βρήτε ένα σωρό μαρτυρίες, που θά βεβαιώσουν πώς ψεύδεται ο κατηγορούμενος και πως η συνενόχου του είναι ένα τυχαίο θύλικο...

Ναι, ελπίζω πώς θά ξε- γελαστούν πολύ εύκολα οι δικα- στές, μονομαρσίστε η κόμισσα ά- σπαστερόν τοντας. Θάβλεπα άσπίσο υ' άσπαστερόν τοντας.

ΤΟ ΟΤΙ ΕΥΘΕΛΕΣ Ο ΕΙΣ

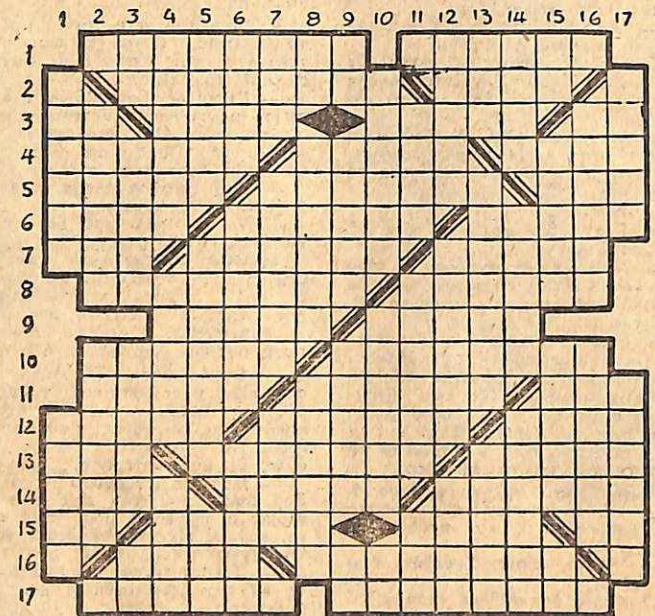
ΑΡΙΘΜΟΣ 831

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Δεν έχουν πάθει άπολύτως τί- ποτα. — Άσθενεία που παρα- λυεί τα πόδια.
- 2 Φθορά, κατανάλωση. — Έιερδς βους των άρχαίων Αλγυπτίων.
- 3 Νότα. — Τίτλος σε πολλές χώ- ρες της Άνατολής. — Καδό- λου λεπτοκαμωμένο, χοντρό. — Έπιφώνημα που προδίδει πόνο.
- 4 Αυτός που εξαφανίστηκε από- τομα. — Κωμικός ποιητής του

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Παρανοιάζει πολλά κενά — Δεν έφθαν άπολύτως τίποτα (οδός).
- 2 Γίνεται πάντα για φιλανθρω- πικό σκοπό. — Προδίδει καμ- πιά φορά κακοποιο ή εγκλημα- τία.
- 3 Δείχνει. — Τα έδάφη αυτά μέ- νουν άκαλλίερητα. — Άτομα, που όλοι περιφρονούν για τη διαγωγή τους. — 100 τετρα.

- 4ου π.Χ. αιώνας. — Ευχάριστο άσράκι.
- 5 Τύπος δολίου σε έργο του Σαίξπηρ. — Διάστημα Έλλην ποιητής. — Νόμισμα χώρας των Βαλκανίων.
- 6 Περιφρονημένο ζώο. — Έκφρά- ζει μίσος. — Βασιλισσα του Λατίου, που της άγρίεως και έγκαταστάσεως εκεί του ΑΙ- νείου.
- 7 Κτητική άντωνυμία (οδός). — Ισχυρά όπλα για άρμάμενα ζώα. — Άφορούν το σύνολο.
- 8 Μία των τεσσάρων εποχών της Παλαιστήτης, κατά τη Ρω- μαϊκρατία. — Άρχηγος όμα- δικών προσεχών στους Μου- σουλμάνους.
- 9 Έσονται πούς τιμήν άρχαίος θεός. — Πρόσωπα.
- 10 Πότε παίρνουν άξία και πότε πάλι χάνουν κι' αυτή που εί- χαν (οδός). — Το καλό που θά τους κάνει πηγαίνει χαμένο (οδός).
- 11 Σπανίζουν τέτοια δάνεια. — Μεταφέρει την Έλληνική ση- μαία στα πέρατα της Γης. — Χρονικό έπίρημα (δημ.).
- 12 Τα όποια. — Κάθε άλλο παρά φλόρος. — Προσπάθεια υπερ- νικήσεως αντίπαλου.
- 13 Γυίος του Νδω. — Νησί των Κυκλάδων. — Έχετε τουλά- χιστον ένα.
- 14 Μεταδίδει κίνησι από ένα μη- χάνημα σε άλλο. — Δεν έχει μόνιμη κατοικία. — Δεν παίρ- νει άνάσθη (οδός).
- 15 Άρθρο. — Προσφέρει στους Έ. σπανούς ένα έξαιρετικά ένδια- φέρον θέαμα. — Μακράν. — Άγνη.
- 16 Θαλάσσια (άρχ.). — Λιμάνι της Ιταλίας.
- 17 Μία από τις αίσθήσεις. — Ά.

- 18 Άρθρο. — Προσφέρει στους Έ. σπανούς ένα έξαιρετικά ένδια- φέρον θέαμα. — Μακράν. — Άγνη.
- 19 Θαλάσσια (άρχ.). — Λιμάνι της Ιταλίας.
- 20 Μία από τις αίσθήσεις. — Ά.

Η λύσις του 830
στη σελ. 76

το ζήτησα την άδεια να έπισκε- φώ στις φυλακές το δόκτορα Κάρ- λο, ελπίζοντας να τον καταφέρω να πη την αλήθεια.

Και λοιπόν; ρώτησε μ' άγνο- νία ο Φίλιππος.

Λοιπόν, μ' άφησε να μιλή- σω... κι' όταν νόμισα πιά πώς τον είχα πείσει και συγκινήσει, μου εί- πε πώς ήταν έτοιμος να όμολογή- ση, ότι η Μαρία ήταν αληθινά νε- κρή, αλλά με την συμφωνία ότι, ό- ταν κάνει την ποινή που θά του βάλουν, θά γίνει δική του και θά φροντισουμε μαζί ν' απαλλαγώ έγώ απ' τον άντρα μου κι' εκείνος απ' τη γυναίκα του, για να ζήσουμε έ- νωμένοι.

Μά αυτό είναι πάρα πολύ! Ξέσπασε ο Φίλιππος. Πώς μπορεί- σατε να τον άκούσετε, χωρίς να έξεγερθήτε και να καταγγείλετε την άτιμία του;

Ήταν Ικανός να με διαψεύ- ση. Περιορίστηκα, λοιπόν, να του έκφραζω όλη την περιφρόνησι που ένοιωσα γι' αυτόν, κι' έφυγα ύστερα, άσφασιμένη να μην έπι- χειρήσω πιά άλλα διαδύματα, άλ- λα να περιμένω με ήρεμη την κρί- σι της άνθρωπίνης δικαιοσύνης.

Το ταξί σταμάτησε, εκείνη τη στιγμή, κι' ο σωφεί ρώτησε αν έ- πρεπε να κάνει ακόμα κι' άλλους γύρους στις δεινροστοιχίες...

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ Α'

Ο καιρός ήταν άπαίσιος, έκει- νο το πρωί. Ένα διαπεραστικό ψι- λόβροχο στάλαζε συνεχώς από τα γκράζα και βαρύα σύννεφα, που σκέ- παν τον ούρανο. Συγχρόνως, φυσούσε άνεμος τόσο δυνατός, ώστε έφερον σε καθένα την επιθυμία να μείνη κλεισμένος στο σπίτι του, δίπλα σε μία καλή φωτιά...

Όστόσο, παρ' όλη την κακοκαι- ρία, η αίθουσα του δικαστηρίου ή- ταν έγγελη από κόσμο, κι' άλλοι πολλοί σπράχνονταν απ' έξω, συγ- κρατούμενοι με δυσκολία απ' τους άστυνομικούς. Θέλανε όλοι να πα- ρακολουθήσουν τη συνταρακτική δι- κη, στην όποια βρισκόταν άνακα- τέμενος ο δόκτορας Κάρλο Ραπάλλο.

Ο Τζαμανρία καθόταν στο έ- δωλο, ανάμεσα σε δύο χωροφύλα- κες. Μά δε σείονταν να καταλα- βαίνει τη σοβαρότητα της θέσεώς του. Έμοιαζε σαν άποδλακωμένο. Στο δέσποια της προφυλακίσσε- ται, είχε δώσει τόσα σημεία πνευ- ματικής διαταράξεως, ώστε περίε- ραν όλοι πώς θά τον έκρινε το δι- καστήριο άνεύθυνα και άκαταλόγι- στο.

Άκόμα περισσότερο ώστέσο άνω- πομούνσε ο κόσμος να δά το δό- κτορα Κάρλο. Όταν άρχισε η δι- κη, παρατήρησαν με ικανοποίη- σι πώς δεν καθόταν δίπλα στον Τζα- μονρία, άλλ' ήταν έλελεύθερος.

Όση αντίπαυση προκάλυψε σε όλους η κτηνώδης όψη του νεκρο- βόφτη, τόση ήρεμία και άεισπρέ- πεια είχε το παρουσιαστικό του Κάρλο.

Ο Τζαμανρία έδωσε πρώτος τα στοιχεία του, με άπαντήσεις άσυ- νήτερες, που προκαλούσαν άλλοτε γέλια κι' άλλοτε άποδοκιμασίες. Ο δόκτορας Κάρλο άπάντησε με έά- στερη και σταθερή φωνή στις έρω- τήσεις του προέδρου. Ύστερα δια- δάσθηκε το κατηγορητήριο, για- τούσε δύο κατηγορούμενους κι' άρ- χισε ν' εφέτασι των μαρτύρων.

Ανάμεσα τους έκανε άμέσως έν- τυπωσι η κόμισσα Ρίκα. Μά την έμφανίστη τις προκάλεσε ένα ψίθυ- ρο άστυντομού και συμπτίνας.

Ο μάρτυρας κατηγορίας ήσαν πολλοί για το Τζαμανρία και έλά- γιστοι για το γιάτρο, ο όποιος είχε, άπεναντίας, ένα σωρό μαρτυ- ρες ύποπτοσέσεως.

Έπειτα άρχισε η άπολογία του Τζαμανρία. Ο νεκροβόφος όμολό- γησε, ότι επί 10 χρόνια έγδυσε τους νεκρούς του μικρού κοιμητή- ριου κι' ότι πουλούσε τα ρούχα τους, καθώς και τα μακριά μαλ- λιά των γυναικών.

Στις πρώτες παρατηρήσεις του προέδρου, άπάντησε με το ήλιθιο χαμόγελό του. Τί πείραζε αν οι

πεθαμένοι ήσαν ντυμένοι ή γυμνοί; Κανείς δεν τους έβλεπε, κάτω απ' το χώμα... Κι' ύστερα, πολλά απ' αυτά τα σώματα τα παρέδιδε στο γιάτρο, που τού τα επέστρεφε έ- πείτα κομματιασμένα.

Σε μία έρώτησι του Κάρλο, πα- ραδέχτηκε ότι, όταν ο γιάτρος τον είχε πιάσει κάποτε απ' αούφωρο, θέλησε σχεδόν να τον σκοτώσει, ά- γανакτισμένος με την τερατώδη τρυμνωχία του. Σιγά-σιγά όμως ήρεμήσε, συμφώνησε μαζί του, άλ- λα τον έβαλε να όρκιστή πώς δε θάπαρνε πιά τίποτε απ' τους νε- κρούς και πώς θά περιοριζότανε μόνο στην άμοιβή που θά του πλή- ρωνε ο γιάτρος για τον καβένα.

Σε μία έρώτησι του προέδρου, ο Τζαμανρία ήλπιε για την κόρη της βαρώνης. Είπε πώς ο δόκτορας Κάρλο τον είχε προειδοποίησει απ' το πρωί, ώστε, όταν θά πηγαινο- στο νεκροταφείο το φέρετρο με τη νεκρή ν' άφιση ν' άπομακρυνθούν όλοι και να μη το σκεπάζουν με χώ- μα, όπως συνήθως.

Η άπάντησι αυτή έκανε το ά- κροατήριο ν' ανατριχιάσει. Η κό- μισσα, που έμενε ως τότε με το κεφάλι σκυφτό, το άναστήκωσε ά- πότομα και κύτταξε το νεκροθά- φη.

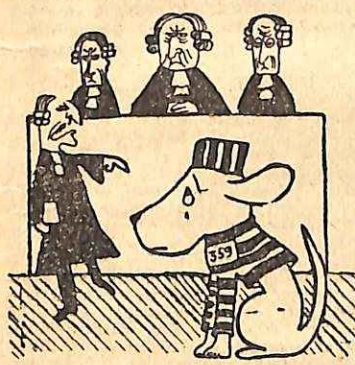
Μόνο ο Κάρλο έμεινε άπαθής.

Μά αυτό δεν το άναφέρατε ποτέ στην άνακρίσι, παρατήρησε ο πρόεδρος στο νεκροθάφη.

Τό λέω τώρα. Το ίδιο δεν είναι; Και θά σ'α πω ακόμα ότι, όταν το βράδυ άνοιξα το φέρετρο για να βγάλω το σώμα της κο- πέλλας, που ήταν έλαφρό σαν πού- πουλο, πρσέξα πώς το κατάκι εί- χε τρύπες.

Θανατική άπόφασις εναντίον ένος σκύλου

Στο Παλίκιον της Σκωτίας, το δικαστήριο ζών καταδίκασε τον «Σκόττι», ένα σκυλί κάποιας κυρίας

Κάτλην "Άλλεν, σε θάνατο, γιατί εί- χε δογκώσει διάφορα παιδάκια. Η κυρία του, όμως, έκαμε έφεσι και το δικαστήριο με τη νέα άπόφασι του άνέβαλε την έκτέλεσι της ποι- νής επί ένα έτος. Κατά το διάστημα αυτό, ο «Σκόττι» θά έρσικετα υπό έπιτήρησι. Αν δείξει καλή διαγωγή θά του χαρισθί η ποινή. Διαφορετι- κά, θά θανατωθί.

Ταξίδι με Ιπτάμενο Δίσκο

Συνήλαε τελευταία στο Βισβόδι της Γερμανίας το 4ο συνέδριο έκει- νων που έχουν αή Ιπταμένους δι- σκούς. Ένας απ' αυτούς άνοίκνιο σε ότι στις 27 Οκτωβρίου 1957 έ- νας κάποιος του Άρεως τον προσ- κάλεσε να κάνουν μ' έναν Ιπτάμενο δίσκο ένα γύρο πάνω από το βορείο πόλο της Γης!

Μιά σκυλίτσα θηλάζει δύο νουρευνάκια

Τα ζώα έχουν πολλές φορές φιλά- ληλα αισθήματα, που θά τα έζηλου- σιν οι άνθρωποι, όπως δείχνει το πε- ρισσότερο που θά σας άφηγηθώ. Δυό χωρικοί από το Μόργκ Σάν Λίτσα, που έφερε στον κόσμο κάμπο- σι βρεβημένα, Άλλα της φύσεως άνα- δία, έκτός από ένα. Κι' αυτό, όμως,

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

— Μιά στιγμή, κύριε Δήμαρχε, να σκεφθώ λιγάκι!

Η έντύπωση του άκροατηρίου ή- ταν μεγάλη.

Είν' αλήθεια; ρώτησε ο πρό- εδρος το γιάτρο. Γιατί πείρατε ό- λες αυτές τις προφυλάξεις;

Γιατί είχα ύποψίες για κεί- νο το θάνατο.

Ο πρόεδρος στράφηκε πάλι στο Τζαμανρία, που συνέχισε την άπο- λογία του.

Τό άλλο βράδυ, πήγα να πά- ρω πίσω, ότι είχε άπομείνει απ' τη νεκρή. Τά πήρα, χωρίς να τα κυττάω καθόλου... Δε μπορούσα ώστέσο να καταλάβω γιατί, από τότε και στο έξης, ο δόκτορας Κάρ- λο δε θέλησε πιά να του πάω άλλα πτώματα.

Άφού άπάντησε σε μερικές άλ- λες έρωτήσεις, ο νεκροθάφης κά- θησε πάλι στη θέσι του. Κι' άρ- χισε η άπολογία του Κάρλο.

Αυτός διηγήθηκε όσα είχαν συμ- βή απ' τη μέρα που είχε πιάσει

τη νεκρή. Τά πήρα, χωρίς να τα κυττάω καθόλου... Δε μπορούσα ώστέσο να καταλάβω γιατί, από τότε και στο έξης, ο δόκτορας Κάρ- λο δε θέλησε πιά να του πάω άλλα πτώματα.

Άφού άπάντησε σε μερικές άλ- λες έρωτήσεις, ο νεκροθάφης κά- θησε πάλι στη θέσι του. Κι' άρ- χισε η άπολογία του Κάρλο.

Αυτός διηγήθηκε όσα είχαν συμ- βή απ' τη μέρα που είχε πιάσει

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

κατόπιν Άμερικανοί πολίται). Ά- κολουθούν η Μεγάλη Βρετανία με 50 βραβεία, η Γερμανία με 49, η Γαλλία με 34, η Σουηδία με 15, η Έλβετία με 12, η Ολλανδία με 10, η Αυστρία, η Δανία κι' η Ιταλία με 9 η καθεμία, η Ρωσία με 7 και το Βέλγιο με 6. Από τους βραβευθέν- τες μόνο η Μαρία Κιουρί βραβεύθη- κε δύο φορές: το 1903 μαζί με το σύζυγό της Πιότρ Κιουρί για τη φυ- σική και το 1911 μόνη της για τη χημεία.

Γαμήλιο ταξίδι μέσα
σ' ένα τσούμι

Στο Τουρίνο έγιναν τελευταία οι γάμοι ένος όδηγού τσούμ, του Ου- μπερτό Νόμπιλε. Μετά τη γαμήλιο τελετή, ένα τσούμ, καταστρόλιτο με άνηθ, παρέλασε τους νεόνυμφους κι' έπειτα από μία μεγάλη διαδρομή μέσα στην πόλι, τους όδήγησε στο μηχανοστάσιο, όπου οι συνάδελφοι του γαμπρού είχαν έτοιμάσει ένα πλούσιο γεύμα.

Πρωτότυπος νυχτοφύλακας

Ένας Άμερικανός κοσμηματοπώ- λης έβαλε στο κατάστημά του έναν πρωτότυπο νυχτοφύλακα. Ο νυκτο- φύλακας αυτός είναι ένας φωσφορί- ζων σκελετός!...

Παιχνίδια...

Η Έλεν Μορέν κι' ο Ύβ Ρολάν είχαν παντρευτή στο Λιζιέ (Γαλλία) το 1920. Το 1925 χώρισαν. Καί τό- ρα, έπειτα από 35 χρόνια, ξαναπαν- τρεύτηκαν.

Τά θύματα της τηλεοράσεως

Η τηλεόρασι έχει προκαλέσει ως ήμερα πολλά δυστυχήματα. Ένα απ' αυτά συνέβη πρό ήμερών στην Άγγλεια. Ο μικρός Τζών Ρόμπερτς 9 χρόνων κι' η άδελφή του Ντόρο- θυ, ηλικίας 13 χρόνων, παρακολού- θουσαν στη συσκευή της τηλεορά- σεως, μία ταινία με κύριό μπόρ- ρου, που παλαίμαχος και μία σκηνή έ- παρρηγοσύνη. Αυτή η σκηνή έκαμε μεγάλη έντύπωση στο μικρό Τζών, που θέλησε να έξακριβώση πώς γλυ- ττούσε η θηλεία πάνω στο σκηνή.

Έπρεξε, λοιπόν, στην κουζίνα, βρή- κε ένα σκηνή, τώδεσε σ' ένα κορσι- κι' έφτιαξε μία θηλεία γύρω στο λαίμο του. Η άδελφή του τον άνα- ζήτησε άφούτορε, άλλ' ο μικρός Τζών δεν ζούσε πιά.

έπ' αούφωρο το Τζαμανρία να γδύνει τους νεκρούς. Μίλησε για το θυμό του, για την αγανάκτηση που τον είχε κυριέψει τότε, κι' ύστερα για τον πειρασμό που τον είχε δη- μιουργήσει η πρότασι εκείνου του άθλιου να τού προμηθεύσει πτώμα- τα για τις μελέτες του.

Περιέγραφε τη φτωχική φοιτητι- κή ζωή του, τις προσπάθειές του για να πάρη το δίπλωμά του, τις νύχτες που είχε περάσει άγρυπνος, μελετώντας την έπιστήμη εκείνη, που τόσο τον τραβούσε. Τη στε- νωχώρια του γιατί είχε άνακατήσει, για να κερδίση το ψωμί του, να δειχθί μία θέσι γιάτρούδου σ' ένα άγνωστο μέρος, μακριά απ' τους δικούς του. Την άπογοήτευσί του γιατί δεν είχε πιά τα μέσα να συνεχίση τις έρευνές του πάνω στις νευρικές παθήσεις και σε ό- ρισμένα άνεξήγητα φαινόμενά τους.

Βέβαια, είχε κάνει ένα βαρύτατο σφάλμα, με το να γίνη συνενόχος εκείνου του κτηνίου. Άλλ' η άγά- πη του για την έπιστήμη του κι' η συμπόνια για την άνθρωπότητα, που ύπόφερε, τον έλχαν κάνει να ξεχάση όλα τ' άλλα.

Μίλησε ύστερα για την πρόσ- κλησι της βαρώνης Κοσταντζή, που του ζήτησε να εξετάση την κόρη της. Ήξερε ήδη από τα κουτσου- πολλά του κόσμου, πώς ο βαρώνης είχε πεθάνει από την ίδια άρρώ- στεια, που δεν είχαν μπόρει να την εξηγήσουν οι γιάτροι.

Διηγήθηκε ότι, μόλις είδε την κοπελλίτσα, τον έκανε καταπληκτι- κή έντύπωση η τρομακτική άδυνα- μιά της και σκέφθηκε άμέσως πώς δεν της έμενε πολλή ζωή ακόμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Όδηνει ζυπόλητος το αεροπλάνο του

Στην έρεσπορική γραμμή Σάν Πάολο — Νέας Υόρκης όπηρετεί ά- πό κάμποσα χρόνια ο πιλότος Λορέν

τασ ντι Σάν Μικαέλε, παντρεμένος και πατέρας πέτε παιδιών. Τελευ- ταιά, λοιπόν, μία μάγισσα τού είπε ότι (θα πεθάνη με τα παπούτσια του. Από τότε, ο Βραζιλιανός πι- λότος, κάθε φορά που άνεβαίνει στο αεροπλάνο, για να έκτελέση την ό- πηρεσία του βγάζει τα παπούτσια του. Έτσι, είναι βέβαιος ότι δε θά πεθάνη από αεροπορικό δυστύχημα (έκτός αν η μάγισσα βγή ψευτά).

60 = 3 φορές τó 20

Οι Γερμανοί ορασιδηποκράται βρήκαν έναν χαριτωμένο τρόπο για έκφρασαν τα συγκατητήρια και τις εύχές τους στη σύζυγο του άρχηγού τους Έρικ Χόλμντεν, που γιόρ- τασε πριν από μερικές ήμερες τα έ- ξηνα χρόνια της. Το έπίσημο όρ- γανό τους έγραψε τα ακόλουθα: «Τις καλύτερες εύχές μας στην κυ- ρία Μάδορ Έρικ Όλμντεν, που γιόρτασε για τρίτη φορά τα είκοσι χρόνια της».

«Μουσικοί» δρόμοι

Στη συνουσία "Ινέσπορφο της Βιέννης, όλοι οι δρόμοι έχουν όνο- ματα από γνωστές όπερες του Βέρ- ντι: Άίντα, γκάσσε, Ερόνι, γκά- σσε, Ριγολέττο — γκάσσε κλπ. Όλοι αυτοί οι δρόμοι είναι κάθετος σε μία κεντρική λεωφόρο, που λέγεται Το- σκανί — γκάσσε.

0001

— Ποιά γεγονότα δηλαδή; ρώτησε ο Κάρονος.

— Αντί ν' απαντήσει, ο επιθεωρητής στράφηκε στους δυο άντρες που είχε φέρει μέσα στο γραφείο ο Γιάννης. «Ο ένας απ' αυτούς ονομάζεται Ρόζενκρανς τον ρώτησε».

— Είσαστε ο Νέλς Χάνσον, δασοφύλακας, υπεύθυνος της κατασκευαστικής της Καρπιντέρια;

— Μάλιστα, απάντησε εκείνος.

— Αναγνωρίζετε κανένα απ' τους παρόντες;

— Μάλιστα, κύριε επιθεωρητή. Τον κ. Κάρονον. Πέρασε τις δυο τελευταίες βδομάδες στην κατασκευή, μαζί με την κυρία του. Ο κανονισμός λέει να μη μείνουν κάπου βδομάδες πάνω από μια βδομάδα. Μά έγινε μια εξαίρεση γι' αυτούς, επειδή βρίσκονταν στο μηνα του μέλιτος.

— Αντιληφθήκατε τίποτα, αυτές τις δυο βδομάδες;

— Εγώ ο ίδιος, όχι. «Ο,τι έρω, τ' άκουσα από άλλους».

— Τι δηλαδή;

— Νά... μου είπαν πολλοί πως ο σύζυγος φαινόταν δύστροπος και ακοινώνητος. Μια γυναίκα μάλιστα μου διηγήθηκε πως της είχε φερθεί πρόστυχα και της είχε κλείσει στα μούτρα την πόρτα του τροχόσπιτου, μια μέρα που είχε πάει να καλέσει το αντρόγυνο σε μια οικογενειακή εκδρομή.

Ο Κάρονος μισοσκόληκε και ξαναπέρασε πάλι στο καθίσμα του.

— Μά, για το Θεό! φώναξε. Ήταν έγκλημα να θέλουμε να μάς άφισουν στην ήσυχία μας;

— Ευχαριστώ, είπε ο Ρόζενκρανς στο δασοφύλακα.

Στράφηκε ύστερα στο δεύτερο νεοφερμένο και πρόσθεσε:

— Έσείς λέγεσθε Ρόμπερτ Ντόντλεϊ;

— Μάλιστα.

— Έχετε πρατήριο βενζίνης στη Βεντούρα;

— Μάλιστα. Στη νότια συνοικία της πόλεως.

— Αναγνωρίζετε αυτό τον άνθρωπο; ρώτησε ο επιθεωρητής, δείχνοντας τον Κάρονον.

— Πολλή καλά, κύριε επιθεωρητή. Δεν ξέρω τ' όνομά του. «Η, μάλλον, το άγνοουσα ως τη στιγμή που διάβασα την υπόθεσή στην εφημερίδα σου. Σταμάτησε όμως χτες το βράδυ, στο πρατήριο μου, μαζί με τη γυναίκα του. Τους γέμισα το ρεζερβουάρ».

— Πώς φέρνονταν ο ένας στον άλλο;

— Τους άκουσα να λογομαχούν.

«Η γυναίκα έπεμπε να βγούνε απ' τη Βεντούρα απ' τον εθνικό δρόμο 101, άλλ' ο άντρας δε συμφωνούσε. Φοβόταν πως ήταν ακόμη φραγμένος ο δρόμος, μεταξύ Μάληπου και Σάντα Μόνικας, και πως θ' αναγκάζονταν να «κόψουν» μέσ' από το βουνό. «Έλεγε επίσης πως δεν έννοούσε να ριφokinδύνει, μ' όλη εκείνη τη βροχή και με το τροχόσπιτο δεμένο πίσω απ' το άμαξι του».

— Πώς τ' άκουσατε, δλ' αυτά;

— Γιατί μ' ανακατέφανε και μένα στη διαφορά τους. Με ρωτήσανε αν ήταν ανοιχτή η εθνική οδός 101.

— Λέτε, λοιπόν, ότι λογομαχούσανε;

— Μάλιστα, κύριε επιθεωρητή.

— Πώς; Σε φιλικό τόνο;

— Βέβαια, δεν ανταλλάζανε βρισιές και προστυχίες! Πάντως, μου φάνηκε πως είχαν μαλώσει για τα καλά. Κι' όταν ο άντρας με πληρώσε γι' α τη μπενζίνη, είπε ακόμα πως ήταν άργα, πως είχε κουραστεί, πως έπρεπε να πάει στη δουλειά του τ' άλλο πρωί, κι' ότι επομένως προτιμούσε τον εσωτερικό δρόμο. «Αν δε σ' άρεση, μπορείς να γυρίσεις με τα πόδια», είπε στη γυναίκα του.

ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ ο.ε. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 ΤΗΛ. 32183

ΕΙΔΗ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

- ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

«SCHARPF»

ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ

«ZENITH»

ΨΥΓΕΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ

«STANDARD»

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

TRANSISTORS

«LENCO»

ΗΛΕΚΤΡΟΦΩΝΑ

ΠΙΚ - ΔΚ

«EUROPHON»

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΡΑΔΙΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

«IDEAL»

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

OLSBURG

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ

ΚΟΥΖΙΝΑΙ

ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΕΣ

ΠΩΛΗΣΙΣ
ΛΙΑΝΙΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Ο Κάρονος είχε ξεχάσει τελείως αυτό το περιστατικό. «Έχασε την υπομονή του και φώναξε:

— Μά άστεινόμενα, διάβωλε! Κι' η Σάννον τώρε καλά... «Αν έπέμεινα, τόκανα γιατί δεν ήθελα να κινδυνέω να βρεθώ σ' ένα παλιόδρομο του βουνού, με το τροχόσπιτο!»

Ο Ρόζενκρανς έβγαλε απ' τη δικογραφία δυο μεγάλες φωτογραφίες, άφισε την μια απ' αυτές μπροστά στον Κάρονον και τον ώστησε:

— Τ' αναγνωρίζετε αυτό το μέρος, κύριε Κάρονον;

— Βέβαιως. Είναι η στροφή, όπου η εθνική οδός 101 άφινει την παραλία και διευθύνεται προς το εσωτερικό.

— Φαίνεται καθαρά... δεν είν' έτσι;

— Πραγματικά. Ο Ρόζενκρανς έβαλε μπροστά στον Κάρονον τη δεύτερη φωτογραφία.

— Μπορείτε τώρα να μου πείτε τι παριστάνει αυτή εδώ;

— Τη διασταύρωση, απ' όπου ακολουθήσαμε την εθνική οδό 118.

— Δε μπορούμε να πούμε πως μοιάζουν οι δυο αυτές στροφές. «Ετσι;

— Όχι.

— Κι' όμως, σύμφωνα με την κατάθεσή σας, η κ. Κάρονον νόμισε τη μια για την άλλη.

Ο Κάρονος, που άναρωτιότανε που ήθελε να καταλήξει ο επιθεωρητής, προσπάθησε να εξηγήση:

— Ήταν άργα. «Ήμαστε κουρασμένοι, έβρεχε. Η Σάννον είχε ζαλιστή... Μά, όπως είπα και στον επιθεωρητή Φίλιπς, μόλις στρίψαμε, κατάλαβα άμέσως πως είχαμε κάνει λάθος».

— Όστόσο εξακολουθήσατε να ταξιδεύετε σ' αυτό το δρόμο, άλλα 30 χιλιόμετρα, παρατήρησε ψυχρά ο Ρόζενκρανς. «Όπου συναντήσατε δηλαδή την πάροδο προς το Μούρπαρκ. «Εκεί, μ' όλο που, όπως μάς είπατε, δε σ' άρεσε καθόλου να γυρίσετε στα βουνά μ' ένα τροχόσπιτο, ακολουθήσατε έναν απ' τους πιο έρμητους και επικίνδυνους όρεινούς δρόμους της περιοχής».

— Πρώτον, δε φανταζόμουν πως ήταν τόσο άσχημος, εξήγησε ο Κάρονος. Δεύτερον, ξέρετε πως οι νεόπαντροι άντρες δεν έννοούνε να δείξουν στις γυναίκες τους πως φοβούνται οτιδήποτε. «Όταν η Σάννον, άφου συμβουλευθήκαμε το χάρτη, παρατήρησε πως θάταν άνόητο να γυρίσουμε πίσω τόσο δρόμο, ενώ θα μπορούσαμε με μια διαδρομή 10 χιλιόμετρων να ξαναβρούμε στην εθνική οδό 101, το δέχθηκα κι' εγώ».

— Έτσι δηλώσατε στον επιθεωρητή Φίλιπς... Μά άς μιλήσουμε τώρα γι' αυτήν τη φωτισμένη επιγραφή, που λέτε πως είδατε, και που έγραφε: «Προσοχή! Γέφυρα υπό έπισκευή».

— Ναι, την είδα.

— Κι' αν σ' άς πω πως δεν υπάρχει καμμία γέφυρα σ' αυτό το δρόμο;

— Δε θα μου φανή καθόλου παράξενο. Είχαν στήσει την επιγραφή οι δυο άλχητες, για να μ' άναγκάσουν ν' ακολουθήσω το μονοπάτι.

— Όποτε λοιπόν, άφισατε δίχως πολλή σκέψη τον άσφαλτοστρωμένο δρόμο για να χωθήτε σ' ένα στενό δρομάκι, όλο λάσπες... και καταλάβατε άμέσως πως ήταν παγίδα;

— Άμέσως.

Ο επιθεωρητής κοκκίνισε και φάλαξε:

— Θέλετε να σ' άς πω τί σκέπτομαι, Κάρονον; Ότι η κατάθεσή σας είναι ένα ψέμα, απ' την άρχή ως το τέλος! Κανείς άντρας - κι' ακόμα λιγότερο ένας που πολέμησε σαν πεζοναύτης και που εργάστηκε σε πετρελαιοπηγές - δε θ' άνεχότανε να κάθεται με σταυρωμένα χέρια και να βλέπει δυο κτηνή να κω-

ποποιούνε τη γυναίκα του! Κι' όπιο δειλός ακόμα θα προσπαθούσε να κάνει κάτι, να επέμβει, έστω και με τον κίνδυνο να τον μαχαιρώσουνε!

Έσκυψε προς τον Κάρονον και συνέχισε:

— Θέλετε να σ' άς πω τη γνώμη μου; Σκαρώσατε με το μυαλό σας όλο αυτό το παραμύθι! Οι δυο τέντυ - μπούς ήταν άνυπαρκτοι... Δυο βδομάδες μετά το γάμο σας, είχατε βαρεθή κι' όλες τη γυναίκα σας. Τη δολοφονήσατε λοιπόν, στο βουνό, και προσπαθήσατε ύστερα να φορτώσετε το έγκλημα σε δυο φανταστικούς νεαρούς.

Η αντίδραση του Κάρονον ήταν ενστικτική. Πριν προλάβουν να τον συγκρατήσουν ο Φίλιπς κι' ο Γιάννης, κατάφερε μια γροθιά στο πρόσωπο του Ρόζενκρανς, μ' όλη του τη δύναμη.

— Είσαστε τρελλός! ούρλιασε. Θεοπάλαδος! Δε σκότωσα ποτέ τη γυναίκα μου! Την άγαπάω! Κι' όσα είπα είναι η καθαρή αλήθεια!

Οι δυο άστυνομικοί κατάφεραν να τον ξανακαθίσουν δια της βίας στην καρέκλα του και στάθηκαν δίπλα του, για να έπέμβουν άμέσως αν τυχόν επαναλάμβανε την επίθεσή του.

Ο Ρόζενκρανς άνοιξε το στόμα του και πασπάτευσε την πονεμένη μασέλα του.

— Πολλή καλά, Κάρονον, είπε επιτέλους. «Ας παραδεχθούμε λοιπόν ότι υπήρξαν πραγματικά οι δυο άλχητες, που κακοποιήσαν με τη σειρά τη γυναίκα σας πάνω στο κρεβάτι του τροχόσπιτου. Σ' αυτή την περίπτωση, πως δε βρήκαμε εκεί μεσα κανένα ίχνος απ' ό,τι συνέβη; Αυτό βεβαιώνουν τουλάχιστον οι τεχνικοί μας στην έκθεσή τους: ότι δε βρήκαν άπολύτως τίποτα».

— Αδιόφορο για το τί λένε οι τεχνικοί σας! φώναξε ο Κάρονος. Έγώ που ήμουν μπροστά, έρω καλύτερα από κανένα τί έγινε».

— Και κάτι άλλο, συνέχισε ο Ρόζενκρανς. Το τροχόσπιτο είχε καθή στη λάσπη. Κι' όμως δε βρήκαμε καθόλου λασποφάνες πατημασιές στο πάτωμά του. Ούτε καν οι δικές σας... «Αλλ' ούτε και κανένα δακτυλικό άποτύπωμα υπήρχε πουθενά! Με παρακολουθείτε, Κάρονον; Ούτ' ένα δακτυλικό άποτύπωμα, έστω και δικό σας ή της γυναίκας σας».

— Θα σ' άς πω εγώ το λόγο: Γιατί, άφου δολοφονήσατε τη γυναίκα σας, και πριν τηλεφωνήσατε στην άστυνομία τάχα για να ζητήσετε βοήθεια, καθαρίσατε καλά το πάτωμα του τροχόσπιτου, σκουπίσατε τους τοίχους την πόρτα, την κουζίνα, το ψυγείο και το κρεβάτι μ' ένα λαβωμένο πανί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Έκλεχτοί Γάμοι

Είς τους τελείσαντας τους γάμους των Ίάκωβον Φασκιώτην και Ελένην Λιανέτη εύχόμεθα βίον εύτυχόν.

Οίκ)νεια Είρ. & Μαρ. Λιανέτη

Εκδόσεις

Οι εκδόσεις «Σίγμους» έκυκλοφόρησαν μια πολυτελή Άτζέντα το 1961, η οποία έκτος της συνήθους ύλης, που περιέχουν οι άτζέντες, περιλαμβάνει: τις ώρες είσοδου στα όπερα, θέατρα, στα μουσεία, στις θιάλιθες, την ήπλη κύματα των ραδιοφωνικών σταθμών, τις τιμές συναλλάγματος, τα ρεκόρ στίβου, την έκταση και τον πληθυσμό των διαφόρων κρατών, τα τηλεφωνικά και τηλεγραφικά τέλη έσωτερικού-έξωτερικού, τα θραβεία Νουβέλ, τα Όσκαρ κλπ., νύμφων πληροφώριες, που εοίκασι κανείς εύκολα σ' ένα άπρόσμετο εορτήριό στο τέλος της Άτζέντας.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΝΤΕ.Υ. ΚΗΝ

Μονομαχία

ΜΕ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΠΕΙΤΖ

Ένώ λοιπόν μιλούσα με το δόκτορα Πέιτζ, φτάσαμε στο Λέβυ ο σερίφης, ο Μπρήμ και τέσσερις ένοπλοι! «Αν δεν ήταν εκεί η Σάλλυ, πιστεύω πως θα με σκότωνε ο Ούάιτ. Όστόσο, παρ' όλη τη μανία του, φέρε-κε σαν ψυχρός και άμερόληπτος αντιπρόσωπος του νόμου. Άκουσε τις εξηγήσεις μου. Μίλησε με το γιατρό Πέιτζ...

— Έσύ φταίς! φώναξε η Μαίη στο Χάντλεϊ, με το πρόσωπο παρομορφανό απ' τον τρόμο.

— Έξακολ... με τα μάτια μου... στο Χάντλεϊ. Άναρωτιόμουν πως θ' αντιδρούσε... «Αν, πάνω στον άκνερισμό του, πατούσε ξαφνικά τη σκανδάλη;

Μά ήξερα πως ήταν κατά βάθος τίμιος άνθρωπος και πως τον είχε παρασύρει η Μαίη, με τη γοητεία της - ίσως κάποια μέρα που ήταν λίγο πιωμένος...

— Ο σερίφης κι' οι πέντε άλλοι μ' ακολουθούσαν ως εδώ και τ' άκουσαν όλα, έξω απ' το παράθυρο, πρόθεσας.

— Ψέματα! ούρλιασε η Μαίη. Ο σερίφης είναι στην άλλη άκρη της πόλεως. Μου τηλεφώνησε ένα λεπτό πριν έρθω...

— Σου τηλεφώνησε απ' το διπλανό σπίτι, τη δέικοψα. Έπρεπε να σ' άσασχολήση, για να μην άκούσης τους ανθρώπους του Ουάιτ που έπαίρναν θέσι κάτω απ' τα παράθυρα.

Η Μαίη έσπασε σε λυγμούς. — Έπρεπε να σ' άσκότωσα, όταν κρατούσα το πιστόλι! Ρόγγησε.

Ο Χάντλεϊ με κύτταξε σαν χαμένο.

— Καλά θα κάνετε να μπήτε πιά, σερίφη, είπα ήσυχα. Να προλάβετε το γιατρό, πριν κάνει κι' άλλο φόνο.

Η κυρία είσοδος κι' η πόρτα της υπαίτης άνοιξαν συγχρόνως.

— Άκούσθησαν βρειά βήματα.

— Όουκα, Φίλ, είπε ο σερίφης. Μην επιδάρνης τη θέσι σου.

— Δώστε μου το πιστόλι, γιατρέ, διάταξε ο Μπρήμ.

Ο Χάντλεϊ υπάκουσε. Η Μαίη, άρτισμένη σ' ένα ντιβάνι, είχε κρύψει το πρόσωπό της στα χέρια της. Ο σερίφης την άγγιξε στον ώμο.

— Πηγαίνετε να ντυθήτε, κυρία Μέισον, της σύστησε. Κι' έτοιμάστε μια βαλίτσα με ό,τι θα σ' άς χρειαστή.

Η Μαίη σηκώθηκε, σαν αυτόματα. Περνώνα μπροστά μου, μου πέταξε:

— Σε μισώ, Σάννον! Γιατί ξαναγύρισες στον «Έλφες»;

— Είναι μεγάλη ιστορία... άπάντησε κουνώντας το κεφάλι του.

— Θα μπορούσα να γίνω δική σου. Χί! Καί, μάί με μένα, όλη η περιουσία του Πάλλ. Ήμουν ελίκρινης, όταν σου το πρότεινα. Άλλά δε θέλησες...

Προχώρησε ύστερα άργα και βγήκε απ' το δωμάτιό. Την ακολουθούσε κι' ο γιατρός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΟ'

Εξημέρωσε. Η πόλις έσπνυσε σιγά - σιγά.

Ο σερίφης με είχε κλείσει όλη τη νύχτα σ' ένα καλλί, για λόγους άσφαλείας, όσπου να ξεμεθύσουν οι λοι και να μάθουν την αλήθεια για

το Χάντλεϊ και τη Μαίη.

Οι περαστικοί ρίχνουν μια ματιά στο παράθυρο του καλλιού μου. Φαίνονται άπογοητευμένοι. Όστόσο εξακολουθούν να μη με συμπιθαύνε. Είμαι πάντα γι' αυτούς ένας φοβιστάρης, που πήρε κακό δρόμο. Δεν έχουν όμως πιά λόγο να με λυσσάρουνε.

Η Σάλλυ δε φάνηκε, όπως περίμενα. Την είχα δει για τελευταία φορά στο μαγαζί του γέρο-Λέβυ. Τότε που με κυνηγούσαν τόσο λυσσασμένοι για να με λυσσάρουνε, ξεχνούσε πρόθυμα το κακό που της είχα κάνει, ξεχνούσε τη Μαίη, κι έπαιρνε το μέρος μου για να με βοηθήσει. Μά τώρα που δεν κινδύνεω, δεν ήθελε πιά να με ξέρη! Και δεν της έβριχνα άδικα. Θάταν μεγάλη άπαιτησί μου να με συχωρέση.

— Όταν μ' έλευθέρωσε, κατά τις 10, ο Μπρήμ μούφερε ένα σωρό τηλεγραφήματα. «Ένα απ' αυτά προέρχονταν απ' τον εισαγγελέα Τζ(ά)μπαρ, που μούδινε θερμά συγχρητηρία για την υπόθεσι Κόννορς. Τα άλλα ήταν από διάφορους γνωστούς μου δικαστές και δικηγόρους της Καλιφορνίας. Κι' όλα έφιναν να έννοηται ότι η Πολιτεία περίμενε μεγάλα πράγματα από μένα».

— Όταν μ' έλευθέρωσε, κατά τις 10, ο Μπρήμ μούφερε ένα σωρό τηλεγραφήματα. «Ένα απ' αυτά προέρχονταν απ' τον εισαγγελέα Τζ(ά)μπαρ, που μούδινε θερμά συγχρητηρία για την υπόθεσι Κόννορς. Τα άλλα ήταν από διάφορους γνωστούς μου δικαστές και δικηγόρους της Καλιφορνίας. Κι' όλα έφιναν να έννοηται ότι η Πολιτεία περίμενε μεγάλα πράγματα από μένα».

— Σ' άς άγαπάμε πολύ εκεί κάτω, μου είπε ο Μπρήμ, που τα είχε διαβάσει.

— Έτσι φαίνεται, άπάντησα.

Ο Μπρήμ ήξερε την αλήθεια: πως είχα πουλήσει και πως η καταστροφή του Κόννορς όφειλόταν καθαρά στην τύχη. Μά δεν έκανε κανένα σχόλιο για κάτι που δεν τον άφορούσε. Τον ρώτησα αν μπορούσα να φύγω. Μου άπάντησε πως ήμουν έλευθέρως, άλλ' ότι ο σερίφης ήθελε να μου μιλήση στο γραφείο του.

Ζήτησα να δώ το Χάς, πριν φύγω. Με πήγε στο καλλι του.

— Όταν με είδε, ο Χάς μάσησε μια βλαστήμια.

— Πες μου κάτι, Τζόννυ, τον παρακάλεσα. Τι ρόλο έπαιξε η Μαίη σ' αυτή την υπόθεσι. Ήταν δική της ή του Κόννορς ή ιδέα να πέση στην έγκαλιά μου;

— Τη βάλανε κοντά σου, για να μ' άφίσουμε να δης τη γυναίκα σου, μετά την επίσκεψή του Μπλαίρ.

— Ήταν άρτιστά, Τζόννυ.

Είχα τώρα λιγότερες τύψεις για τη Μαίη. Ήξερε τι την περίμενε, όταν συμφωνούσε με τον Κόννορς.

Βγήκα στο διάδρομο. Η Μαίη έκλαιγε, σ' ένα καλλί. Τη φύλαγε μια έσωμένη γυναίκα, καθισμένη μπροστά στην πόρτα. Στο γειτονικό καλλί, ο Χάντλεϊ έμενε με τα μάτια κερφαμένα στο κενό. Κανείς απ' τους δυο τους δε με κύτταζε, καθώς περνώνα.

Σ' ένα άλλο καλλί ήταν κλεισμένοι ο Τζίντνι και δυο άλλοι άγνωστοί μου. Ο Τζίντνι μ' έβρισε.

— Είναι μέλη της Κού-Κούξ-Κλάν, μου εξήγησε ο Μπρήμ. Ο σερίφης θα τοδε ποιποιήθη όπως τους άξίζει. Δε μάς άρεσουν εδώ κάτι τέτοια μούτρα!

Κατεβήκαμε στο γραφείο του σερίφη.

— Ά εσύ είσαι, είπε ο Ουάιτ, όταν μπήκα.

— Έσπρωξε προς το μέρος μου τα άτουικά μου πράγματα και το πορτοφόλι μου με τα λεφτά μου.

— Σήμερα, στις 2, γίνεται ανάκρισι για τον Κασσίντα, μου είπε. Μά ξεχάσης νάρθη, Χί... Θάνατι

φιά ἀπλή διατύπωση. Πήρα πληρο-
φορίες γι' αυτόν. Ήταν παλιότο-
μαρο. Σίγουρα βρίσκονταν σ' νόμι-
μο άμυνα όταν τον σκότωσαν. Το
δεσβαίνει άλλωστε κι' η γυναίκα
σου.

— Εὐχαριστῶ, σερίφη.
Θέλελα νά τόν ρωτήσω ἂν ἡ Σάλ-
λυ βρισκόταν ἀκόμα στό "Ελφερς,
ἢ ἀλλοῦς ἂν ἤξερε αὐτόν πού πη-
γε. "Αλλά δέν τολμοῦσα...

— "Αν ἤμουν στή θέση σου, θά-
φενγα πάλι γιά τή Δύσι, μού σύ-
ειπες.

Τόν ρώτησα ἂν αὐτό ἦταν δια-
ταγή.

— "Ας πούμε καλύτερα συμβου-
λή... ἀπάντησε. "Εδῶ ἀγαποῦσαν
πολύ τόν Πῶλ. Τό ἴδιο ὅμως καί τὸ
Φιλ καί τή Μαίρη. "Η ὑπόθεσις αὐτή
θὰ στενοχωρήσει ὅλο τὸν κόσμο, κι'
ἡ παρουσία σου θάκανε πιο περί-
πλοκα τὰ πράγματα...

— Καταλαβαίνω, ἀπάντησα.
Βγῖκα ἀπ' τὸ γραφεῖο. Θάφεν-
γα γιά τὸ Λὸς "Αντζελες. Τὸ ἤθε-
λα ἀλλοῦστε κι' ἐγώ, γιά νά ἐξηγή-
σω ὅλη τὴν ἱστορία στὸν εἰσαγγε-
λέα. Αὐτὸς θ' ἀποφασίζε ἀν ἐπρε-
πε ἢ ὄχι νά φανερώσει σὲ δίκους τὴν
ἀλήθεια.

Πηγαίνοντας νά πάρω τ' αὐτοκί-
νητό μου, διαπιστώσα πὺς εἶχε δι-
κη ὁ σερίφης. Μολονεὶ ἔβρανε τί-
ρα πὺς δὲ σκότωσα ἐγὼ τὸν Πῶλ,
οἱ κάτοικοι τοῦ "Ελφερς δὲ μὲ θέ-
λανε πιά. "Ημουν ἑνὸς γιά τὴν πό-
λιν ὅπου γεννήθηκα.

"Η Σάλλυ θάχε ἐναφοῦνι γιά τὸ
Λὸς "Αντζελες. Δὲν ὑπῆρχε στή ζωή
της ὁ Σόννυ Μπλαϊρ, ὑπῆρχε ὅμως
στή δική μου τὴ Μαίρη. "Ισως νά μὲ
συγχωροῦσε μὲ τὸν καιρό...

Τὸ παλιὸ σπῆτι μου φαίνεται ἐγ-
καταλειμμένο όταν ἐπιστρέφω ἐκεῖ
μὲ τ' αὐτοκίνητο. Πόρτες καί πα-
ράθυρα δὲν κλείνανε καλά. Τὰ ἀ-
γριόχορτα εἶχαν πνίξει τὴν αὐλή.

Πῶς εἶχα νοσταλγηθεῖ ἕνα τέτοιο
μέρος. Μετὰ τὴν ἀνάκρισι γιά τὸ
φόντο τοῦ Κασσίντα, θάφενγα ἀμέ-
σως γιά τὸ Λὸς "Αντζελες.

"Επρεπε νά δοῦ τὴ Σάλλυ, νά τὴς
μιλήσω. Ήταν γυναίκα μου. Καί
τὴν ἀγαποῦσα!

"Ανέβηκα τὴν ἐξωτερικὴ ἐξελίξη
σκάλα καί μπήκα σὸ σπῆτι.

— Θάρβης καμιά φορά; ἀκού-
στηκε πιά φωνὴ ἀπ' τὴν κουζίνα.
Βαρέθηκα πιά νά ζεσταίνω καί νά
ζεστασάινω τὸ φαί!

"Ήταν ἡ Σάλλυ... "Η ἔδλεπα ὁ-
νειρο... Δὲν τόλμησα νά μιλήσω.

"Η γυναίκα μου πρόβαλε σὸ κα-
τώφλι τῆς κοκκίνιας. Τὰ μάγουλά
της ἦταν κόκκινα ἀπ' τὴν ζέστη τῆς
φωτιάς. Εἶχε ἀνασπασμένα τὰ μα-
νίκια τῆς ρόμπας τῆς κι' ἡ μυτί-
σκα της ἦταν ἀλευρωμένη...

Τῆς ἀγγίζω τὸ μπράσσο, γιά νά
δεσβαίνω πὺς ὑπῆρχε πραγματικά.
— Νόμιζα πὺς εἶχες φύγει... τῆς
εἶπα.

— Τὸ σκέφθηκα, εἶν' ἡ ἀλήθεια.
"Εβγάλα μάλιστα καί εἰσιτήριο γιά
τὸ λεωφορεῖο τῆς "Ατλάντα καί τὴ
λεωφόρο στὸ ἀεροδρόμιο νά μὲ
κρατήσουν μιά θέσι... Μὰ ἐπειτα
σκέφθηκα πὺς δὲν ἦταν πρακτικὴ
λύσι! Γιατί θὰ μ' ἀκολουθοῦσε, θὰ
μ' εὐρίσκει... καί τότε θὰ σὲ συγ-
χωροῦσα!

"Εδωλα τὰ δυνάτά μου γιά νά μὴ
τὴν ἀρπάξω στήν ἀγκαλιά μου.

— Λοιπόν; ράτση.

Κακκίνισε ἐλαφρὰ καί συνέχισε:

— Λοιπόν, ἀφοῦ ξέσπασα τὸ συ-
μβολαίό μου μὲ τὴν ἑταιρεία καί δὲν
εἶμαι πιά ἠθοποιός, δὲν ὑπάρχει
πλέον τίποτα πὺν νά μὲ ἐμποδι-
ζῇ... νά κάνουμε παιδιὰ! Τί λὲς
καί σύ;

"Επρεσε στήν ἀγκαλιά μου. Τὸ
φρέσκο καί σφιχτὸ κορμί τῆς σφί-
χτηκε πᾶνω σὸ δικό μου. Τὴ φίλη-
σα στὰ μάτια, στὰ μάγουλα, στὰ
χείλη. "Υστερα τὴ σήκωσα στὰ χέ-
ρια μου καί τὴν πήγα θριαμβευτῶ-
σά στήν ἄλλη κάμαρα...

Τὸ φαί εἶχε ἀρχίσει νά καίγεται,
στὴ φωτιά. Μὰ πὺς ἐνδιαφερόταν
πιά γι' αὐτό...

ΤΕΛΟΣ

Αντικα

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Όσα παραλείπει τὸ ἀ-
θλητικὸ ρεπερτάζ τῶν
ἐφημερίδων

ΜΕΤΑ τὸ Μίση Σεφανάκο, τὸν
ἀντερ ὑπᾶκ τοῦ "Ολυμπιακοῦ,
πού ἀπὸ στάτο τοῦ ποδοσφαίρου ἐνί-
νε στάτο τοῦ σινεμά, πληροφοροῦμε-
θα ὅτι καί ἕναν ἄλλον ἀθλητὴ πρῶ-
το μεγέθους κερδίζει ὁ ἑλληνικὸς
κινηματογράφος.

— "Ο ὁποῖος ὅμως δὲ γίνεται
«ἐν-πρεμιέ», ἀλλὰ σκηνοθετεῖ.

— Πρόκειται γιά τὸ θαυμασιὸν ἄλ-
την τοῦ ἀπλοῦ καὶ θαλασσινοῦ
Δῆμο Μανγκλάρας, πού τόσες νίκες
ἐξάσισε στὴ χώρα μας, κατὰ τὰ τε-
λευταία δύο χρόνια.

— "Ο Δῆμ. Μανγκλάρας ἐνὶ ἐγ-
γραφή ἀπὸ δίκηνον στὴ Σχολή Θε-
άτου καὶ Σκηνοθεσίας Πέλλου Κα-
τσῆλη, σκίπτεται δὲ μετὰ τὸ τέλος
τῶν σπουδῶν του νά μεταβῇ στὸ ἐ-
ξωτερικόν, γιά νά παρακολουθήσῃ ἐκ
τοῦ σινεμάς «ἐν-πρεμιέ» ταινιῶν
μεγάλου κλάσους.

— Καί σ' ἀντάμεν, λοιπόν.

★ Ἡ βουλὴ ἀλλὰ καί τὸσον
ἀτυχή ἀπὸ τὸ «Δικεφάλου» "Αε-
τοῦ ἀποκαί αὐτὸς τίς μέρες ἕνα
καίουργιο ἀστέρι τοῦ ποδοσφαίρου,
πού θὰ ἀναζητοῦνται μὲ νύκτα αἰῶ-
νὰ τὸ συμπαθὲς σωματεῖο. Λέγεται δὲ
ὅτι σὸ πρόσφατό του ἡ ΑΕΚ θὰ
ἐκασθεῖ ἕνα παιδιὸν ὀνόματι πού δό-
ξασι τὴν τάξει τῆς.

— "Ο νέος αὐτὸς παίκτης, εἶναι ὁ
17ετής γιουὸς τοῦ προπονητοῦ τῆς
"Εθνικῆς καὶ ὁμάδος κ. Τζούφους
Τζαννῆ, ὁ Μανώλης Τζαννῆς.

— "Ο νεαρὸς Μανώλης ποσοῦν-
θηκε ποντῆς σὸ γῆπεδο τῆς Ν. Φι-
λαδέλφειας στὴ θέση τοῦ δεξιοῦ «ἐξ-
τρέμ», ὁ ἐντυπώσεως δὲ πρὸ ἀπο-
στοῦ παρεμβρέντες ὑπῆρξαν ἀοι-
σες.

★ Ἀποσπῶντοί περᾶσαν τίς ἡ-
μέρες τῶν ἑορτῶν οἱ ποδοσφαιριστὲς
τοῦ Πανιώνιου.

— Αἰτία... ἡ ἐπανάστασι τοῦ Ράς
"Ιωρρο κατὰ τὸν Χαϊλὲ Σελᾶς.

— "Η ἐπανάστασι αὐτὴ ἦταν ἀ-
φορμὴ νά μὴ πραγματοποιηθῇ τὸ
κατ' ἔτος καθιερωμένον ταξίδι τοῦ
Πανιώνιου στὴν "Αθῶναια, ὅπου ἡ
ἀμπαθὴς ὁμάς τῆς Ν. Σιδωνίης με-
τέβαινε τίς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν γιά
νὰ δώσῃ φιλικὸν ἀγῶνα μὲ αἰ-
θιοπικὲς ἀνδρες.

★ Μεγάλος... πρὸς τὸν δευτέρου
ποσοῦν τῆς "Απόλλωνος καί πα-
λαιὸς παίκτης τῆς "Ελαφρᾶς Ταξί-
σωνίας Μιχαὴλ Στάσος.

— Κατὰ τὴν τελευταία μετὰ τῆς
τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος τοῦ "Α-
πόλλωνος σὸ πλινον, ὅπου δόθηκε
ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς ἐντοπίας ὁμάδος τοῦ
Παναγιωταίου, ὁ συμπαθὲς Μιχα-
λῆς, κατὰ τὸ βεῖπνο πού παρατέ-
θηκε μετὰ τὸ μάτς, κατεβρόχθσε

Ὁ Γράφας τοῦ "Εθνικοῦ, πού
θὰ τὸν κερδίσῃ ἀπὸ τὸ γῆπε-
δο, ἡ... ἐξέδρα.

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ἀλληλογραφία ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ διαγωνισμοῦ

ΕΥΔΟΞΙΑ ΚΑΠΟΓΙΑΝΝΗ, "Αθη-
ναί: Λάδεκε τὴν ὁλόσωμη φωτογρα-
φία σας καί τὴν τοποθετήσαμε κον-
τὰ στὴν πρώτη. Συμπληρώνεται ἔ-
τσι κατὰ τὸν τρόπον ἀπολύτως ἱκανο-
ποιητικὸ ἡ συμμετοχὴ σας σὸ δια-
γωνισμό.

ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ, Θεσσαλο-
νική: Πολὺ καλὴ καί οἱ τρεῖς φωτο-
γραφίες σας. Συμπληρώνεται ἔτσι
θαυμάσια ἡ συμμετοχὴ σας σὸ δια-
γωνισμό. Μία ἀπὸ τίς τρεῖς δημο-
σιεύομε: σὸ σημερινὸ τεῦχος μας,
στὴ σελίδα τοῦ Διαγωνισμοῦ.

ΜΑΡΙΚΑ ΣΤΑΥΡΙΝΟΥ, Ν. Κό-
σμιον—"Αθῶν: Λάδεκε τὸ γράμμα
καί τίς φωτογραφίες σας. Εἶναι κα-
τάλληλες καί ἡ μία ἀπ' αὐτὲς δημο-
σιεύεται σήμερον στὴ σελίδα τοῦ
Διαγωνισμοῦ.

ΜΙΝΑ ΜΥΡΣΙΝΗ, Καβάλα: Θὰ
δημοσιεύσω ἐνυφρίτως τὴ φωτο-
γραφία σας, ἂν μὲς εἴχατε στείλει
μιά (κ' ἄλλο ἡ μπουστό). πὺν θεω-
ρεῖται ἀπαραίτητη γιά νά συμπληρω-
θῇ ἡ συμμετοχὴ σὸ Διαγωνισμό.

ΕΒΕΛ—ΤΖΟΥΛΙΑ ΚΟΝΤΟΛΕΟΝ-
ΤΟΣ, Μπαλνίον—"Αγγλία: Λάδεκε
τὸ γράμμα καί τίς φωτογραφίες, πὺν
περιεχέ. "Όπως τονίσουμε ὅμως στὴν
ἀρχὴ τοῦ Διαγωνισμοῦ μας, αὐτὸς
ἀπορᾶ μόνο τίς "Ελληνίδες καί τὸς
"Ελλήνες τοῦ ἐσωτερικοῦ.

ΡΟΖ ΛΙΖΟΝ, Κερδίτσα: Καλὴ ἡ
φωτογραφία πὺν περιεχέ τὸ γράμ-
μα σας. Γιατί ὅμως δὲ μὲς στείλε-
τε καί μιά ὁλόσωμη; Προκειμένου νά
κληθῇ γιά γύρισμα στὴν "Αθήνα,
θὰ εἰδοποιήσῃτε ἀπὸ σχετικὴ δημο-
σίευσι στὴν κινήματογραφικὴ σελίδα
τοῦ περιοδικοῦ μας ἢ μὲ γράμμα,
πού θὰ σταλῇ στὴ διεύθυνσι πὺν ἔ-
βριτε. Τὸ πιθανώτερον πάντως εἶναι,
ὅπως ἀποφασίσῃτε νά γνῇ μὲ τὸς
ἀναγκασμένους μας τῶν ἐπισκεψιῶν, νά
ἐρθετε σὲ πρὸς τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸς ἀν-
θρώπους τοῦ κινήματογράφου, ὅταν
κάποιον κινήματογραφικὸν συμ-
ργεῖο θὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν σας.

ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΓΟΥΕΤΣΙΔΗΝ,
Νέα "Ορεστιάδα, ΑΛΜΕΤ (Α. Π.)
Καλαμάτα, ΣΑΒΒΑΝ ΚΥΡΙΑΚΙ-
ΔΗΝ, "Αθήναι, ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΕΛΝ-
ΘΟΠΟΥΛΟΥ, Θεσσαλονίκη, ΕΜΜΑ-
ΝΟΥΛΑ ΤΖΑΝΗΝ "Ησάκλειον Κρή-
της, ΒΑΣΙΛΙΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ,
Νέα "Ιωνία "Αθῶν, ΛΩΡΕΝΣ Ο-
ΛΙΒΙΕ (Λάσκαρον Μ.) Κατερίνη,
ΚΩΣΤΑΝ ΚΑΚΚΑΒΑΝ (Μινᾶλιν Λ.)
Θεσσαλονίκη, ΧΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΝ
ΠΑΝΤΟΤΣΙΝΗ, Λάρισα, ΑΠΟΣΤΟ-
ΛΟΝ ΠΕΛΕΚΙΔΗΝ, "Αλμυρῶν Μα-
γνησίας, ΓΕΡΑΚΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙ-
ΤΗΣ (Πελεθόδιον Ζ.) Κερδίτσα,
ΗΛΙΑΝ ΠΕΛΕΙΔΗΝ, Παναόρεια Θε-
σσαλονίκης, ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΠΟΥΡΝΑ-
ΡΑΝ, Θεσσαλονίκη, ΤΖΕΜΣ ΝΤΗΝ,
(Κορίνθον Στ.) Πειραιά, ΣΠΥΡΟΝ
ΑΓΑΘΑΓΕΛΙΔΗΝ, Κιλκίς, ΖΑΠΕΡ
ΝΤΟΥΣΣΕΚ (Ο. Ζ.) Θεσσαλονίκη,
ΤΖΕΡΡΥ ΛΟΥΓΙΣ (Μισαὴλ Μπ.)
Νεμέα, ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΜΑΥΡΟΜΑΤ-
ΤΗΝ, Λάρισα, ΚΑΤΕΡΙΝΗ ΣΑΡΑΖ
(Φίλιππον Κ.) "Ησάκλειον Κρήτης,
ΜΙΛΤΙΑΔΗΝ ΤΕΛΙΟΝ, Σοφάδες,
ΚΩΝΣ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Νέα
"Ελᾶτσα, "Αθῶν, ΜΗΤΡ. ΔΗΜΗ-
ΤΡΙΑΔΗΝ, Λευκωσίαν, Κόσμιον (πο-
σοῦν) καί τὸν "Αθῶν καί
ΔΗΜ.ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΝ (Πελοπόννη-
σος) Πάτρας: Λάδεκε τὰ φρονήματα καί
τίς φωτογραφίες πὺν ἐσσεύεστε σ'
αὐτὰ. "Εκρίθησαν κατάλληλες καί
τοποθετήθηκαν σὸ ἀντίστηνον "Αλμ-
πουν τῶν ὑποψηφίων "Αστέρων.

★ "Ο δισυγὴς κυνηγὸς τοῦ "Εθ-
νικοῦ Γράφας ὅπως ψηφίζεται, σὺν
τοῦα θὰ τεθῇ... στὴν ἐξέδρα ἀπὸ
τὸν ποσοῦν τῆς ὁμάδος.

— "Ο λόγος εἶναι ὅτι ὁ Γράφας...
γράφει στὰ παλὰ τὸν ὑποδίσματα
τὸν ἀλλογόν του καί δὲν πολυκοιτᾷ-
ζεται κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἀγῶ-
νων. ἂν ὁ "Εθνικός θὰ νικήσῃ ἢ θὰ
ἡττηθῇ.

★ "Εἶσι ἐλλείπει δὲ ἡ τιμωρία
τοῦ λαμπροῦ φέρον θὰ συνετίθῃ, ἂν
δὲν τὸν ἴδιο, τοῦλάχιστον τὸς συμ-
παίκτης του, οἱ ὁποῖοι κολήσαν τὴν
ἴδια ἀσθένεια: ἀθεοφύλατοι... γροῦ-
νται.

★ "Ιδοῦ καί μιά πρωτότυπη στα-
τιστικὴ δυνάμειον ποδοσφαιριστῶν.
Τὴν ἐπενόησε γνωστὸς νουμορλόγος
συγχωρεῖς πὺν τυγαίνει νά εἶναι
καί σανατικός οὐλαθλος.

— Λέει, λοιπόν, ὁ συγχωρεῖς
μας ὅτι οἱ ποδοσφαιριστὲς εἶναι λό-
γῳ δυνάμειον... ψάρι, λαχανικά,
φονικά ὅλα καί... κλισματολογικὲς
μεταβολές. "Ορίστε καί τὰ ἐπιχει-
ρηματὰ του:

— Ψάρι: Πέτροφας ("Εθ-
νικός), Γαρίβης ("Αργαυάτου), Μα-
ριδόκης (Παναγική), Λαχανί-
κι: Σκόδαρος ("Απόλλωνος), Κρεμ-
νίδας (Φωστήρος), Φονικά ὁ
πλ. α': Σπαθοῦλας (Παναγιωταί-
ου) καί Τσεκούρας, Κλιματῶ-
λογικά μεταβολὰι: Δο-
σος ("Ολυμπιακοῦ), Νιφιδόπουλος
("Απόλλωνος Καλαμαριάς), Χιονί-
δης (Παναθηναϊκοῦ) καί Ψῶχος
("Ολυμπιακοῦ).

— "Εκτὸς ἀπ' αὐτοὺς ὑπάρχει καί
σαρῆς ἄλλων ποδοσφαιριστῶν πὺν
κατατάσσονται σὲ ἄλλες ποσόνες
συναυτοαλές. "Αλλὰ περὶ αὐτῶν ἄλ-
λοτε.

— Ψάρι α': Πέτροφας ("Εθ-
νικός), Γαρίβης ("Αργαυάτου), Μα-
ριδόκης (Παναγική), Λαχανί-
κι: Σκόδαρος ("Απόλλωνος), Κρεμ-
νίδας (Φωστήρος), Φονικά ὁ
πλ. α': Σπαθοῦλας (Παναγιωταί-
ου) καί Τσεκούρας, Κλιματῶ-
λογικά μεταβολὰι: Δο-
σος ("Ολυμπιακοῦ), Νιφιδόπουλος
("Απόλλωνος Καλαμαριάς), Χιονί-
δης (Παναθηναϊκοῦ) καί Ψῶχος
("Ολυμπιακοῦ).

— "Εκτὸς ἀπ' αὐτοὺς ὑπάρχει καί
σαρῆς ἄλλων ποδοσφαιριστῶν πὺν
κατατάσσονται σὲ ἄλλες ποσόνες
συναυτοαλές. "Αλλὰ περὶ αὐτῶν ἄλ-
λοτε.

— Ψάρι α': Πέτροφας ("Εθ-
νικός), Γαρίβης ("Αργαυάτου), Μα-
ριδόκης (Παναγική), Λαχανί-
κι: Σκόδαρος ("Απόλλωνος), Κρεμ-
νίδας (Φωστήρος), Φονικά ὁ
πλ. α': Σπαθοῦλας (Παναγιωταί-
ου) καί Τσεκούρας, Κλιματῶ-
λογικά μεταβολὰι: Δο-
σος ("Ολυμπιακοῦ), Νιφιδόπουλος
("Απόλλωνος Καλαμαριάς), Χιονί-
δης (Παναθηναϊκοῦ) καί Ψῶχος
("Ολυμπιακοῦ).

— "Εκτὸς ἀπ' αὐτοὺς ὑπάρχει καί
σαρῆς ἄλλων ποδοσφαιριστῶν πὺν
κατατάσσονται σὲ ἄλλες ποσόνες
συναυτοαλές. "Αλλὰ περὶ αὐτῶν ἄλ-
λοτε.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΉΤΑΝ ἕνα σκοτεινὸ βράδυ. Μία γυ-
ναίκα στεκόταν στὴν ὄχθη τοῦ
ποταμοῦ. Κύτταζε μ' ἀπελπίσσι τὸ
νερὸ πὺν κυλοῦσε.

Κρατοῦσε ἕνα μαρὸ. Κάποιος στι-
γμὴ τὸ παῖδι σάλεψε. Κι' ἡ γυναι-
κα ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς, τὸσφίς
πᾶνω σὸ στήθος τῆς κι' ἀναλύθηκε
σὲ λυγμούς...

Ξαφνικά, ἄκουσε σιγανὰ βήματα
κοντὰ πρὸς. Ἀναστήκωσεν τὰ μάτια
τῆς κι' εἶδε δίπλα τῆς ἕναν ἄντρα.
Κυττάχθηκαν κάμποσὴ ὥρα, ἀσσι-
σμένοι κι' οἱ δύο. Τέλος, ὁ ἄντρας
μίλησε πρῶτος:

— Τί θέλεις ἐδῶ τόσο ἀργά; Για-
τί δὲν πηγαίνεις σὸ σπῆτι σου;

"Η γυναικα δὲν ἀπάντησε. "Ο ἄν-
τρας πλησίασε περισσότερο κι' ἔσκυ-
ψε πᾶνω τῆς.

— Τί «ἴν» αὐτὸ πὺν κρατᾷ; "Ενα
μαρὸ... Χμ! Μὴ μὲ φοβάσαι! Μπο-
ρεῖ νᾶσαι ὅσο ὁμορφὴ θέλεις. "Εγὼ
ἀδισφορῶ τελείως γι' αὐτό. Σὰς
μπούχτισα, ἐσὰς τίς γυναίκες!

Κατέβηκε τίς πέτρινες σκάλες τῆς
ὄχθης τοῦ ποταμοῦ κι' ἔσκυψε πᾶνω
ἀπ' τὸ νερὸ.

— Μίλησες καί σὺ μ' αὐτὸ ἐδῶ;
εἶπε μ' ἕνα βραχνὸ γέλιο. Καί τί
σοῦ ἀπάντησε... "Η μήπως δὲ συ-
ννοήθηκατε; Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐκλα-
γες πρῖν; "Ακούσε μὲ! Πήγαυνε καλ-
λίτερα σπῆτι σου. Θὰ εὲς περιμένου-
με μ' ἀγωνία οἱ δικοί σου.

"Η γυναικα ἔδωλε πάλι τὰ κλά-
ματα.

Δὲ σὲ περιμένει λοιπὸν κανεὶς;
πρόσθεσε ὁ ἄντρας μὲ τρεμουλιαστὴ

φωνή. "Η μήπως σὲ διώχνει σάν πα-
λῶς κυλῶν; "Απλοῦ, μπορεῖ ν' ὀ-
ρεῖται καί μ' ἀγένησια, δὲ λέω...
μὰ εἶναι προτιμώτερος χίλις γρά-
θεις καί κλωστής ἀπ' αὐτὴ τὴν εὐ-
γένεια! Νά, ἐμένα πὺν μὲ βλέπεις,
μὰ διώχνει μὲ γέλια, μὲ μουσική!
"Ήταν μὲ ὑπερβολὴ σκημὴ!

Πνίγθηκε ἀπὸ ἕνα βραχνὸν, δυνάτο
γέλιο καί σάπασε. "Η γυναικα ἔλα-
κολουθοῦσε νά μένῃ βουθῇ. Μονάχα
οἱ σκέψεις τοῦς διασταυρώνονταν,
πᾶνω ἀπ' τὸ μαρὸ νερὸ...

— "Εχεις ἄντρα; τὴ ρώτησε ξαφνι-
κά ἐκεῖνος.

— Ναι, μουρμούρισε ἡ γυναικα.
Εἶν' ἀρρωστος, ἐδῶ καί χρόνια. Μία
καταρραμένη ἀρρωστία τὸν τρώει
σάν τὸ σπῆτι. Εἶν' ἀνίκανος νά
δουλέψῃ... Θὰ μπορούσε νά πᾶν νά
χρῆσι μὲ τὸς δικούς του, πὺν εἶναι
πλοῦσι. Μὰ δὲν μπορεῖ νά μὲ πᾶρῃ
μαζί του... καί δὲν κάνει χωρὶς ἐ-
μένα! "Υποφέρω τρεῖς-τέσσερις ἡ-
μέρες νά βαστάξω πιά αὐτὴ ἡ κατά-
στασι. Πρέπει... πρέπει νά λείψω ἐ-
γὼ ἀπ' τὴ μέση!

— Καμένη γυναικα! εἶπε ὁ ἄν-
θρωπος μὲ συμπαθὴ. Πόσο ὑποφέ-
ρεις!

— Κι' ἀκόμη πῶ πολλὸ ὑποφέρει
ὁ καλὸς μου, ὁ ἀκριβὸς μου ὁ ἄν-
τρας.

— Γιατί εἶναι ἀκριβός; Γιατί κα-
λός; Τί σοῦδωσε; Στερήσεις, δι-
στυχία καί μιζέρια. Καί νά τώρα
μὲ σὲ σπρώχνει σ' αὐτὸ τὸ μαρὸ,
τὸ βρώμιον νερὸ!

— Μὴν τὸν σπρώχνετε! διαμαρ-
τήθηκε ἡ γυναικα. Δὲν τὸν ζέρετε!
— Τέχα θὰ σὲ ὑπερασπιζάταν αὐ-
τός, ὅπως τὸν ὑπερασπιζέται ἐσὺ
τώρα;

— "Ο, καί! ἀπάντησε ἡ γυναικα,
καί τὸ πρόσφατό τῆς ἐλαψίψε.
Σώπασαν πάλι κι' οἱ δύο. "Ο ἄν-
τρας ἐσφίγη τίς γραφίδες τὸν πᾶνω
σὸ μέτωπό του. Σφαιρικά ἐμπέει
μὰ γοερὴ κραυγὴ κι' ἄρχισε νά μι-
λᾷ σὲ κάποιο ἀόρατο πλάσμα, σὲ
μιά γυναικα:

— Τ' ἀκούς; Τ' ἀκούς, ἐσὺ πὺν
εἶσαι ἐλαψιμένη σὲ νταντελίσια
μαεστρία σου, τυλιγμένη μὲ μετα-
ξωτὰ φορέματα; Τ' ἀκούς; "Εσένα
δὲ σοῦ φτάνει αὐτὸ πὺν σοῦ προ-
σφέρω ἀπ' τὸ χρυσὸ βραχιὸ τῆς ἀγᾶ-
της μου. Θες ὁλόενα περισσότερα
καί μὲ διαχέινω γιὰ χάρι τοῦ πᾶ-
ντοῦ σου. "Αδίστατη, πρόστυχη! Κι'
ὅμως... κι' ὅμως, ἐνὸ τὸ ξέρο,

"Η γυναικα ἐσφίξε τὸ παῖδι σὸ στήθος τῆς κι' ἀναλύθηκε σὲ
λυγμούς...

— "Εκεῖ νά πάτε, νά φιλήσετε τὸ
δικὸ τῆς χερί! φώναξε. Σίγουρα
θὰ σὲς περιμένῃ...

— "Οχι, δὲ μὲ περιμένει! "Αν πᾶ-
γαυνη, ἴσως τὴν εὕρσκα στὴν ἀγ-
καλιά τοῦ ἄλλου... καί θὰ τὴ σκο-
τώνα τότε! Γι' αὐτὸ φοβάμαι, γι'
αὐτὸ ἀποφεύγω νά πᾶ!

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

ΜΙΑ φορά κι 'έσαν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς, που είχε έντεκα γιους και μία κόρη, τη Μυρτούλα.

Τα βασιλόπουλα, όσο ήταν μικρά, πήγαιναν στο σχολείο με παρασκήνια στο στήθος και σπαθάκι στη μέση κι' έγραφον σε πλάκι γράμμες με διαμαντίνια κομμάτια. Ήταν πριγκίπισσα στην τάξη. Το ίδιο ήταν κι' η Μυρτούλα. Καλή και πονετική, καλούσε τα κορίτσια του λαού στο παλάτι κι' έπαιζε μ' εκείνα.

Τα βασιλόπουλα, όσο σ'α παιδικά τους χρόνια ήσαν ευτυχισμένα, τόσο δυστυχισμένα έγιναν όταν μεγάλωσαν. Γιατί πέθανε η μητέρα τους κι' ο βασιλιάς πήρε άλλη γυναίκα, που ήταν σκληρή στρίγγλα. Απ' την αρχή, αυτή έδειξε μεγάλη αβίαση και ζήλεια για τα παιδιά του βασιλιά. Κι' ενώ πρώτα έτρωγαν απ' όλα τα καλά, η μητριά τους έδινε τσιγάρο καύο, θέλοντας έτσι να τα κάνει να πιστεύουν ότι η άμμος ήταν τσιγάρο.

Τη δεύτερη κιόλας εβδομάδα έδειξε απ' το παλάτι τη Μυρτούλα. Την έστειλε να καθίσει στο σπύτι του βασιλόπουλου που βρισκόταν μακριά μέσα στο δάσος. Ύστερα άνοιξε να κακολογή τη βασιλόπουλα. Έτσι που ο βασιλιάς έπαψε να ενδιαφέρεται γι' αυτή.

— Να φύγετε από δω και να πάτε να βοήτε μάνα σας το παλτάκι! τούς έλεγε η μητριά τους.

Τα βασιλόπουλα, θαρραλεμένα παρακαλούσαν το Θεό να τα σώσει από την κακία της.

Και μία μέρα μεταμορφωμένα σε άσπρους κύκνους, πέταξαν έξω απ' το παλάτι κι' έφυγαν για μέρος μακρινό.

Περνώντας απ' το σπύτι του βασιλόπουλου, τέντωσαν τους λαιμούς τους, κι' έκαναν μερικούς γύρους τινάζοντας τα φτερά τους, μα κανένας δεν είδε το πέρασμά τους.

Η Μυρτούλα ήταν κλεισμένη στην κουζίνα και καταγινώτταν στο ράμμο, τρυπώντας με τη θελόνα της πράσινα φύλλα.

Όταν πιά έγινε δεκαπέντε χρονών, αναγνώρισε στο παλάτι. Ήταν τόσο δύσμορη, που ή ζήλεια θείας της μητριάς της. Και μία μέρα, που πήγε στο λουτρό, πήρε τρία βασιλόπουλα, τα έβαλε στη γάχη και πέταξε στο πρώτο: «Όταν μπει στο λουτρό η Μυρτούλα, κάλυψε στο κεφάλι της, για να γίνει αόρατη σαν καπνός». Στο δεύτερο είπε: «Να καθίσεις στο μέτωπό της, για να γίνει τέρας σαν καπνός». Και στο τρίτο είπε: «Φύλαξε στην καρδιά της και κάνε τη ζωή της γεμάτη πόντο να πόνους». Έπειτα πήρε τα βασιλόπουλα, τα πέταξε στο νερό κι' εκείνο πήρε γρήγορα πρόσιο.

Σε λίγο μπήκε κι' η Μυρτούλα στο λουτρό. Τα βασιλόπουλα πήγαν και κάθισαν πάνω της. Κι' όταν έβγαλε έξω απ' το νερό, η Μυρτούλα είδε στο κεφάλι της, στο μέτωπό της και πάνω στην καρδιά της κολλημένα τρία τριαντάφυλλα, που της χάριζαν καλοσύνη, δύναμη και υπομονή.

Η μητριά έγινε τότε θηρίο. Κι' από την κακία της πήρε γυμνός κορμίδιο και την έβαλε από πάνω ως κάτω.

Όταν η Μυρτούλα παρουσιάστηκε στον πατέρα της, εκείνος είπε ότι έτσι μαυρί, δε μπορούσε νάταν ή κόρη του και την έβρισε.

Η Μυρτούλα έκλαιγε πικρά κι' άνοος της έτρεξε στ' αδελφία της.

Το ίδιο θράδυ έφυγε απ' το παλάτι. Περπάτησε ώσπου στην έρημο και στο σκοτάδι, έχοντας για βοηθό το πράσινο φως των πυρολαμπιδών. Και κατάκοπη πιά έφτασε στο γορτάκι κι' αποκοιμήθηκε. Τό πρωί, σκύβοντας για να πλυθεί στα νερά της πηγής, τρύπαζε όταν είδε πόσο ήταν μαύρη. Αλλά μόλις έπλυνε το πρόσωπό της, έγινε ακόμη ωραιότερη από πριν.

Και πήρε ένα το δρόμο της. Εκεί που πήγαινε συνάντησε μία γριά.

— Καλή μου κυρούλα, μήπως είδες πούθενά έντεκα καβαλλάρηδες; τη ρώτησε.

— Όχι, παιδί μου, μονάχα γτες είδα έντεκα κύκνους να κοιμούνται στην άκροπταμιά. Εκεί είδε φτερά κύκνων. Τα πήρε μαζί της και κρύφτηκε στους γύφους θάνατος.

Όταν ο ήλιος έβαινε να γείνη στη δύση του, είδε τους έντεκα κύκνους να τινάζουν τις δόαστες φτερούγες τους, και να παίζουν μεσημέρι ανθρώπινη. Στα πρόσωπά τους αναγνώρισε τ' αδελφία της. Βγήκε τότε απ' την κορυφή και τρέχοντας έπεσε στην αγκαλιά τους. Της διηγήθηκαν τις περιπέτειές τους. Γέλασαν κι' έκαναν μαζί. Τρύπας τους έπαινε σαν μισούσαν για τη μητριά.

— Έμεις, είπε ο μεγάλος αδελφός όταν θανάτω ο ήλιος γινόμαστε κύκνοι κι' όταν δύει γινόμαστε άνθρωποι. Μακριά από δω είναι ένας ξεροθάλασος, όπου περνάει τις νύχτες μας. Καίμια, φράζα πέταξε πάνω απ' το παλάτι που γεννηθήκαμε κι' απ' το καμ.

Η Μυρτούλα, όταν είδε πόσο ψηλά βρισκόταν, νόμισε πως όνειρευόταν...

παρκαδό της έκκλησίας που είναι θαμμένη η μητέρα μας...

Πάστε με και μένα να τα δώ! φώναξε η Μυρτούλα.

— Άδριο θά φύγοιμε από δω, είπε ο αδελφός. Οι φτερούγες όλων μας έννοιμένες θα μπορούν να σε κρατήσουν!

Και τα πρώτ οι κύκνοι ξεκίνησαν κρατώντας με προσήνη κοιμισμένη την αδελφή τους. Η Μυρτούλα έδινε σε λίγο. Όταν είδε πόσο ψηλά βρισκόταν, νόμισε πως όνειρευόταν. Έτσι πέρασε η μέρα τους πετώντας. Και λίγο πριν δύση ο ήλιος έπεσαν στον ξεροθάλασο και στάθηκαν μπροστά σε μία σπηλιά.

— Έδω θά ξεκορμαστούμε απόψε, είπε ο αδελφός, και αύριο θά πετάξουμε κατά την πατρίδα μας.

Τη νύχτα εκείνη η Μυρτούλα είδε στον ύπνο της την ίδια εκείνη γριά, που της είχε μιλήσει για τους κύκνους, και την παρακάλεσε μήπως έλκει καλόν τρόπο που να αποζηνιάσει τ' αδελφία της. Κι' η γριά της αποκρίθηκε: «Αν έλκει θέλεις, δώ ναμ και υπομονή μάλασε τσικνίδες, που είναι άθνηες έξω απ' τη σπηλιά σου και σ'α κοιμητήρια, κάσε τις γλώσσες ίνες τους νήμα, κι' άνοιξε να βάλεις έντεκα γιτώνες. Μόλις τούς τελειώσεις, πέσε τους πάνω στους κύκνους γιά να σωθούν. Πρόσεξε, όμως, γιατί από την ώρα που θ' άνοιξης να βάλινε μέχρι που θά τελειώσεις, δεν πρέπει να μιλήσεις. Η ζωή των αδελφών σου κρέμεται από τη γλώσσα σου!»

Είχε πιά ξημέρωσε, όταν η Μυρτούλα ξύπνησε.

— Δεν ελγα, δυστυχώς, άσχετά γοήματα!

Οι κύκνοι έλειπαν. Άρχισε τότε να μισού τσικνίδες. Μία αυτές τσιμπούσαν κι' έκαναν τα γέλια της να φλογίζονται. Χωρίς όμως να παραπονεθί έτοιμασε το νήμα κι' άνοιξε να βάλει.

Μία μέρα η Μυρτούλα άκουσε σαλπίσματα και γαργαλάτα σκυλιών. Πετάνηκε έξω και είδε να πλησιάζουν μερικοί κυνηγοί έχοντας επί κεφαλής το βασιλιά, της γάρας.

Πώς βίσκεσαι έδω, ώραία μου κοπέλα; τη ρώτησε ο βασιλιάς.

— Έλα μαζί μου, της έδειξε. Έδω στην έρημιά θά σε σώσω τα θηρία.

Μία δεν έβγαζε η Μυρτούλα.

— Άντα καμιά μάνισσα! είπε ο ακόλουθος δείχνοντας στο βασιλιά το νήμα και τους γιτώνες.

— Αν είσαι τόσο καλή, όσο είσαι κι' ώραία, θά σε ντύσω στα δόναυσα, θά σου φορέσω στέμμα και θά σε κάνω γυναίκα μου! της είπε πάλι ο βασιλιάς.

Και λέγοντας αυτά, την ανέβασε στ' άλογό του και την όδηγησε στο παλάτι.

— Έδω, της είπε, υποστεί να είσαι ήρωη. Θά θυμάσαι την πρώτη σου ζωή και θά κάνεις ό,τι έκανες και στη σπηλιά.

Η Μυρτούλα σ'α λόγια αυτά, άπαντοσε μονάχα με κινήσεις του κεφαλιού. Δούλευε κλεισιμένη την κάμαρά της. Βρισκόταν στο δέκατο γιτόνα και θάζονταν να τελειώσει. Είχε όμως πώς της έλειπε νήμα.

Τη νύχτα, λοιπόν, έφυγε απ' το παλάτι, για να πάει να βρει κι' άλλες τσικνίδες, το παλάτι, για να κοιμηθεί κι' άφοι σ'αράς άρκετες, γύρισε. Μα τ' άφουσε έξω από την ώρα. Η Μυρτούλα όμως δε μπόρεσε. Κι' εκείνος έτρεξε στο βασιλιά να του πη το μυστικό.

— Είναι μάνισσα! Είναι μάνισσα για να γυρίσει στο κοιμητήρι! Να την ρίξουμε στη φωτιά!

Ο βασιλιάς, που είχε αναπείσει τη Μυρτούλα, δεν τον πίστεψε. Και για να βεβαιωθεί άποφάσε να την παραφύλαξει.

Το άλλο όμως θράδυ η Μυρτούλα είχε άνοιξει τον ένδεκατο γιτόνα. Λίγο έλειπε ακόμα για να τον άποτελειώσει. Και τη νύχτα ξεκίνησε για το κοιμητήρι, όταν έσφαικα είδε το βασιλιά με τον ακόλουθό του.

Η Μυρτούλα και πάλι δεν έβγαζε λέξη απ' το στόμα της.

Κι' ο βασιλιάς θυμωμένος πρόσταξε να τη φέρουν στο παλάτι και την άλλη μέρα να την κάψουν.

Τη νύχτα η Μυρτούλα άκουσε θόρυβο στο παράθυρό της. Άνοιξε σιγά-σιγά κι' άντικρυς το μικρό αλλά δεν το φάνεσε ότι η νύχτα εκείνη ήταν η τελευταία της ζωής της. Τον παρακάλεσε να πάει να πη και τ' άλλα αδελφία να την πάρουν, γιατί στενοχωριόταν στο παλάτι.

Τό πρωί, λοιπόν, πνίν άκούη έξημέρωση, ο λαός έτρεξε στην πλατεία για να δει το κάψιμο της μάνισσας. Είδαν τότε ένα παλιό άμάρι που το δούλευσε ο αλκός. Πάνω σ' αυτό καθόταν η Μυρτούλα, κρατώντας τους δέκα γιτώνες και τον ένδεκατο μιστελειώμενο.

— Πάστε με μάνια από τα γέλια της και κάνετε τα γέλια κομμάτια! φώναξε ο κύκνος.

Με τις φωνές αυτές ο βασιλιάς έξυπνησε. Θυμήθηκε τότε πως ήταν η ώρα που θά έκαναν την το πρόσταγμα.

Τη στιγμή εκείνη είδε να γυροφέρνουν το παλάτι έντεκα κύκνοι.

— Δώστε το πρόσταγμα, πολυγρονιμένε! φώναξε ο ακόλουθος.

Οι κύκνοι δώ και κατέβαιναν με δουή, που έκαναν το βασιλιά να τρομάξει.

Μόλις όμως πλησιάσαν στο άμάρι, η Μυρτούλα πέταξε γρήγορα πάνω τους τους γιτώνες. Αιέσας ο έντεκα κύκνοι μεταμορφώθηκαν σε έντεκα ώραία βασιλόπουλα!

— Τώρα μπορώ να μιλήσω! φώναξε η Μυρτούλα. Δεν είμαι μάνισσα! Ό,τι έκανα ήταν για την άγάπη των αδελφών μου!

Κι' ενώ η Μυρτούλα κουρασμένη από τις φροντίδες έπεσε στην αγκαλιά του μεγάλου αδελφού της, εκείνος διηγήθηκε την ιστορία τους στο βασιλιά.

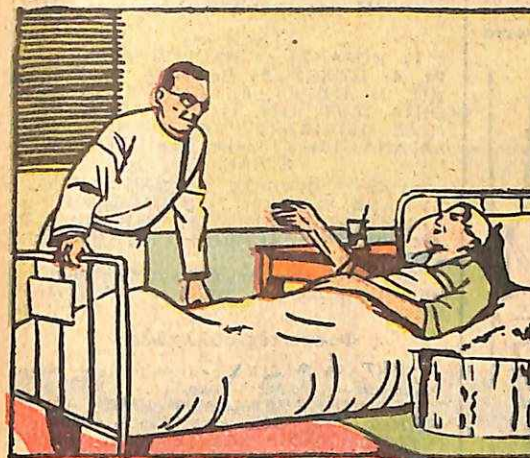
Από τις ρίκες και τα κλάδια που είχαν ρίξει στον τόπο, που θά έκαναν, τη Μυρτούλα, έσηήσθη μία τριανταφυλλιά, στην κορυφή της ήταν άθιστος, να έλκε δόσσοπο τριαντάφυλλο. Ο βασιλιάς έσκυψε, το πήρε και το κάφωσε στο στήθος της Μυρτούλας.

Την άλλη μέρα οι καυπάδες άνοιξαν να σηκώσουν. Ο βασιλιάς όδηγησε τη Μυρτούλα στην έκκλησία, όπου την παντρεύτηκε κι' έζησαν καλά κι' έμεις καλύπτεται.

Η μητριά, όταν έλαβε το γάμο της, πέρασε απ' το κακό της. Και τα έντεκα βασιλόπουλα γυμνάσαν κοντά κοντά στο γέρο πατέρα τους κι' έζησαν κι' αυτά χαρούμενα κι' εύτυχισμένα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ανέματα στο Μιλάνο

Η ιστορία αυτή μοιάζει με παραμύθι, κι' όμως, είναι αληθινή. Στο Μιλάνο ζούσε πριν από λίγα χρόνια ο άδελφός Νικόκι που σ' όλη του τη ζωή έδειξε μία άπέραντη καλωσύνη για τα δυστυχισμένα παιδιά κι' αυτό και τον άποκαλούσαν «Άγγελος των παιδιών». Μία μέρα όμως οι Μιλανέζοι έμαθαν πως ο άδελφός πέθανε από μία άθεράπευτη άρρώστεια.

Μα και η τελευταία άκούη σκέψη του άδελφού Νικόκι ήταν για τα παιδιά. Κάλεσε κοντά του ένα έξοκιστο οφθαλμίατρο και του είπε: — Θέλω να δώσω τα μάτια μου σε δυο τυφλά παιδιά για να μπορέσουν να βλέπουν έστω και από το ένα μάτι... Έτσι το νοσοκομείο εισέπραξε άμέσως δυο ορφανές να έχουν τα τυφλά παιδιά τους έτοιμα για την επέμβαση.

Η τύχη είχε ευνοήσει την Άνταμιλε Μπατιστέλλο, μία ώραία κοπέλα 18 χρονών, που είχε χάσει το φως της λίγο μετά τη γέννησή της και το Σιλβίο Καλονγκράνε (12 χρονών), που είχε τυφλωθεί δυο χρόνια πριν. Η μεταμόσχευση έγινε την 1η Μαρτίου 1956, μία ώρα μετά το θάνατο του άδελφού Νικόκι, από τον διάσημο καθηγητή Τσέζαρε Γκαλεάτσι.

Ο καθηγητής ήταν ίκανοποιημένος από την επέμβαση. Περίμενε όμως με άγνια να περάσουν οι δέκα μέρες, για να βγάλει τους επιδέσμους και να δει αν ο οργανισμός είχε δεχτεί τη μεταμόσχευση. Όταν ήρθε η στιγμή αυτή όλοι ήσαν μπροστά, κρατούσαν την άναπνοή τους.

— Πόσο δακτυλά βλεπεις, Άνταμιλε; — Δε βλέπω καθαρά, αλλά ναιζω δυό!

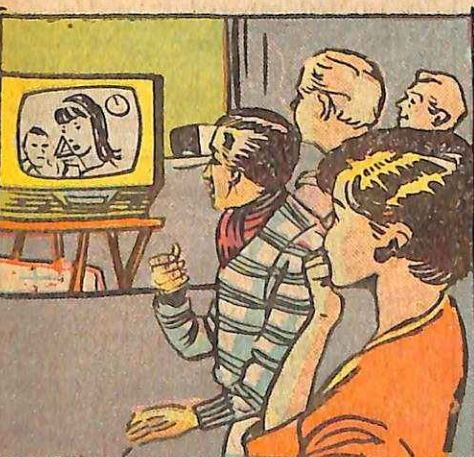
Σιγά-σιγά όλα ξεκαθάρισαν και η Άνταμιλε, βλέποντας μία γυναίκα να κλαίει από τη χαρά της, την άγκάλιασε φωνάζοντας: — Μαμάκι μου!... Είσαι πιο όμορφη απ' ό,τι σε φανταζόμουν... Βλέπω! Τι ευτυχία! Μόλις η Άνταμιλε βγήκε από το νοσοκομείο πήγε στον τάφο του Νικόκι με λουλούδια.

— Ευχαριστώ, ψύχραιμο. Μου χάριστε κάτι πιο ακριβό κι' από τη ζωή.

Η Άνταμιλε άρχισε να πηγαίνει σχολείο και λάτρευε πάντα τη μουσική, που ήταν η μοναδική συντροφιά της, όταν ζούσε μέσα στο σκοτάδι. Μία μέρα συνάντησε τον Μίκυ Μποντζιόρνο, που όργανωνε κάθε βδομάδα ένα διαγωνισμό στην τηλεόραση.

— Δεσποινίς Μπατιστέλλο, θέλετε να πάρετε μέρος στο άγωνισμό; της πρότεινε εκείνος. Έσώ πως αναπύρασε τη μουσική...

...Θά περιοριστώ, λοιπόν, σε σχετικές έρωτήσεις... Η Άνταμιλε δέχτηκε και στις 3 Ιουλίου 1958 παρουσιάστηκε στην τηλεόραση, για να άπαντήσει σε μία σειρά από ερωτήματα, που θά της έπείρεσαν να κερδίσει 5 εκατομμύρια λίρες. Η Άνταμιλε θοάμθευσε κι' όταν την ρώτησαν τι θά τα έκανε τα χρήματα, άπάντησε αθόρυχα:

— Θά τα δώσω στο ίδρυμα που άσπρε ο άδελφός Νόκι, θέλοντας να βοηθήσει τα δυστυχισμένα παιδιά και μετά το θάνατό του. Θά ήθελα πολύ να πάω στο Παρίσι, ο άδελφός όμως μου έδωσε κάτι που τίποτα δεν άναπληρώνει... Νομίζω, λοιπόν, πως τα χρήματα αυτά είναι δικά του... έμεινε στον άδελφό να κάνει ένα άκόμη μικρό θαύμα... και το έκανε.

Την ώρα εκείνη έτυχε να παρακολουθήσει την έκπνοη ένας πλούσιος Ιταλός, που έπρεπε να πάει για το Παρίσι μαζί με τη γυναίκα του. Κι' οι δυο, λοιπόν, πρότειναν στην Άνταμιλε να την πάρουν μαζί τους κι' έτσι η κοπέλα άχι μόνο έπισκέφθηκε την πόλη των όνέων της, αλλά και ντύθηκε κομψά ετούτ το άπριλ ένοους οίκους μόδας της γαλλικής πρωτεύουσας.

Για την περίοδο 5-11 Ιανουαρίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Συναίρεση σας είναι ν' αναγνωρίσετε τα οφέλητά σας και να φροντίσετε να τα διασώσετε. ★ Μόνο με θέληση και επιμονή θα υπερπηδήσετε τις δυσχέρειες, που παρουσιάζονται ή θα παρουσιαστούν.	★ Η λεπτότητα των τρόπων σας βοηθεί να επιτύχετε με ευκολία την κατάκτηση που επιδιώκετε και να κερδίσετε νέες συμπάθειες. ★ Για τους συζύγους τα μέλη εξοφλούνται και άνοιξη μια περίοδος ήρεμη και ευτυχισμένη.	★ Αδιαθεσία που οφείλεται μάλλον σε υπερκόπωση ή υπερένταση. ★ Πρέπει πάντως να προσέξετε τα νεφρά σας και ν' αποφύγετε ό,τι μπορεί να τα ερεθίσει ή να τα περάσει. ★ Μη παραμελήτε τα δόντια σας. ★ Τυχερό το 3.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Αποφύγετε τα τυχερά παιχνίδια, γιατί διαφορετικά θ' αψηχθούν οι ανωμαλίες που παρουσιάζονται στον οικονομικό τομέα. ★ Κρατήστε μυστικά τα σχέδιά σας, άλλως τα καταδικάζετε σε βεβαία αποτυχία.	★ Τα άστρα δημιουργούν νέους κινδύνους ταξενήσεων και προκαλούν μία αβήρη της ευλοχίας και της νεοεισκόπησης, που γεροτερεί την κατάσταση. ★ Προσρρή, θα μετανοήσετε πικρά αν υποκύψετε σε πειρασμό.	★ Τα άστρα επηρεάζουν δυσμενώς την υγεία και σας κάνουν να νοιώσετε μία γενική κατάρτιση. ★ Έχετε ανάγκη α. να ανάψαι και από αβήρη των όρων ύπνου. ★ Αποφύγετε τα οινόπνευμα και μετριάστε το κάπνισμα.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Μη γάσετε καμιά ευκαιρία να έρθετε σ' επαφή με ξένη γλώσσα. Μία συνεννόηση με επιχείρηση ή γραφείο του εξωτερικού θα σας εξασφαλίσει μεγάλα κέρδη στο προσεχές μέλλον. ★ Τα άστρα ευνοούν τις προσπάθειες.	★ Η αισθηματική ζωή διέρχεται από μία ευνόηστη καμψη και σας επιφυλάσσει γοητευτικές στιγμές και πολλές εκπλήξεις. ★ Ένα φέτος θα πάση μία αποδοτική τροπή. ★ Σε μία μετακίνηση θα κάνετε ευχάριστη γνωριμία.	★ Η υγεία δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Προσέξτε μόνο το φαγητό σας, ιδίως τα φάρδια, γιατί μία κακή πέψη θα προκαλούσε αβήρη. ★ Λιγη πρωινή νουμιαστική και περίπατοι στην έξοχή θα ωφελούν πολύ.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Μη αφήστε να σας παρουσιώσουν με δελεαστικές υποσχέσεις σε μία περιπέτεια, που θα σας έκανε να παραμελήσετε τη σημαντική εργασία σας. Θα μετανοήσετε πικρά. ★ Μη κυνηγάτε ποτέ δύο λαγούς συνγχόνως.	★ Θα δείτε τις ημέρες αυτές μία κατανόηση, που θα εξυπηρετήσει τις αισθηματικές σας ανάγκες. ★ Ένας γοητευτικός θα έλθει προσωπικό γοητευτικό και θα σας βοηθήσει να επιτύχετε καλύτερα αγαπημένο πρόσωπο.	★ Προσέξτε πολύ κατά το βάδισμα. Ένας τραυματισμός με σοβαρές συνέπειες απειλεί τα άκρα και ιδιαίτερα τα πόδια σας. ★ Τα άστρα σας αβήρη σε μία επικίνδυνη για την υγεία σας λειτουργία. ★ Τυχερό το 9.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Περίοδος, ιδιαίτερα ευνοϊκή για τους συνγραφείς και τους πνευματικά εργαζομένους. Μία εξαιρετικά νόνη φαντασία θα τους επιτρέψει να σημειώσουν μεγάλες επιτυχίες. ★ Η τύχη θα ευνοήσει και τως πάσης φύσεως ερευνητές.	★ Τα άστρα αβήρουν την αίσθησή και σας κάνουν πιο ένθουσιωδη από συνήθος. Οι γυναίκες όμως πρέπει να προσέχουν πολύ και ιδιαίτερα ν' αποφύγουν τις γραπτές δηλοχίες, για τις οποίες σύντομα θα μετανοήσουν.	★ Προσρρή στην τροφή σας, ιδίως αν συνθίξετε να γευματίζετε σε εστιατορία ή τράτε ταράκια κοινοβιασμένα. Υπάρχει κίνδυνος τροφικής δηλητηρίασης. ★ Οι πόνοι στην πλάτη θα περάσουν με γυμναστική ή με μασάζ.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Μία ανέλπιστη βοήθεια θα σας θάλει στην κατάλληλη στιγμή από δύο γυναικείες. Μη ελπίσετε πάντως πως αυτό θα επαγγελθεί και στο μέλλον. ★ Μη παρασυρθείτε σε διασκέδασεις, που θα διαταράξουν το οικονομικό σας ισοζύγιο.	★ Τα άστρα υποσηθύν την έλπιση των αισθηματικών προβλημάτων και εξομαλύνονται έτσι οι σχέσεις με το άλλο φύλο. ★ Αγαπημένο πρόσωπο θα σας εξασφαλίσει ένα Σαββατοκύριακο, που θα σας άφηση πολύ ευχάριστες αναμνήσεις.	★ Μη γάστε καμιά ευκαιρία να βρεθείτε στην έξοχή και να αναμειχθείτε με θαυράν άερα. Παραμεινετε σ' ένα περιβάλλον, που επιτρέπει στα νεύρα σας να ηρεμήσουν, ύστερα από την υπερένταση που προκαλέσαν οι γιορτές.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Αισθηματικά προβλήματα θα σας αποροφάσουν ολοκληρωτικά και θα σας κάνουν να παραμελήσετε την εργασία σας. ★ Φροντίστε ν' αποφύγετε αυτόν τον κίνδυνο, γιατί θα σας κάνει να γάστε πολλά γρήματα και σπουδαίες ευκαιρίες.	★ Ό ρωμαντικές χαρακτήρας σας κινδυνεύει να σας παρασύρει σε μία πεσιπέτεια που σας επιφυλάσσει πολλές στενοχωρίες και ελάνθιστες γαρές. ★ Επιπλέον, στέφει πρόσωπα, άνδρα εμπιστοσύνης και υποψιάστετε κάποιο άλλο άδικο.	★ Αν οι αδιαθεσίες παρατείνονται, ιδίως για τους ηλικιωμένους, κάνετε διάφορες αναλύσεις, που θα σας επιτρέψουν να εντοπίσετε τα αίτια. ★ Για τις γυναίκες ανωμαλίες στο ορμονογεννητικό σύστημα και ελάνθη επιδιδόνη.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Η τύχη είναι με το μέρος σας και γιναίτε άνεμος σε διάφορες δυσχέρειες, γωός καν να τις αντίληφθετε, σαν να σας δόνην κάποιο ευγεντικό γέρι. ★ Τις οικονομικές δυσχέρειες εξουδετερώνουν απόδελπτα και σημαντικά έσοδα.	★ Όσοι σνεβιάζουν ν' παντρευτούν, δέ θα υποσώσαν να βρουν πιο ευνοϊκή περίοδο. ★ Οι έρωταμένοι θα δοκιμάσουν μία εποχονόηση, που θα πληγώσει την καρδιά τους. Γόγορα όμως μία μεγάλη γαρά θα έπυλωση την πληγή.	★ Πόνοι στις αρθρώσεις, που οφείλονται στην άκνησία και στην υπέρταση, τω γρήν άλταος. ★ Κατά τα άλλα η υγεία παραμένει καλή, γιατί τα άστρα βοηθούν τον οργανισμό ν' αντίδραση κατά των διαφόρων κινδύνων.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Αφήστε τα προαισθήματά σας να σας δονήσουν. Μη αναλαμβάνετε μία υπόθεση, αν αισθάνεστε έστω και τόν παραικρότερο διαταγμό. ★ Εναποθηκεύετε θυμωεις, για να τις χρησιμοποιήσετε μόλις περάσουν οι δυσχέρειες.	★ Τα άστρα δημιουργούν ευνοϊκές συνθήκες τόσο για τους εργαζομένους όσο και για τους παντρεμένους. ★ Θά λάβετε γράμμα, που θα παίξη εξαιρετικά σημαντικό ρόλο. ★ Ευχάριστες βραδιές κοντά σ' αγαπημένο πρόσωπο.	★ Παρακολουθήστε το θάρος σας και φροντίστε να το διατηρήσετε σταθερό. Τόσο η αβήρη του όσο και η μειωρία του θα ήσαν επιβλαμεις για τον οργανισμό σας. ★ Αποφύγετε μία θλάπτε το σπύτι σας. ★ Τυχερό το 1.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Οργανώστε την εργασία σας πάνω σε γαρές βάσεις και μπορείτε τότε να είστε βέβαιος πως η τύχη θα είναι με το μέρος σας. ★ Μία επιτυχία θα σας βοηθήσει να βελτιώσετε την επαγγελματική σας θέσι και τις αποδοχές σας.	★ Τα άστρα ευνοούν τις νέες γνωριμίες και σας εξασφαλίζουν πολλές ευκαιρίες εκπλήξεας. ★ Καί στους παντρεμένους όμως δίνουν την ευκαιρία να δοκιμάσουν μεγάλες γαρές οικογενειακής φύσεως. ★ Γράμμα πολύ ευάριστο.	★ Προσέξτε το στομάχι σας και φροντίστε να γευματίζετε στις ίδιες πάντοτε ώρες. Το θράδυ αποφύγετε τα εσρά φαγητά και άφινετε να περάση μία τουλάχιστον ώρα πριν πέσετε να κοιμηθείτε. ★ Τυχερό το 8.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Παραστήστε τις διανοητικές σας, που σας κάνουν να γάστε πολύτιμο νόνη και αναπτύξετε μία δημιουργική δραστηριότητα. Μάθετε όμως να κάνετε υπομονή και να περιμένετε την κατάλληλη ευκαιρία. ★ Η φλυαρία θλάπτει.	★ Η Αφροδίτη σας εξασφαλίζει με νέλες γαρές αισθηματικές ελπίδες. Προσέξτε τα λόγια σας γιατί υπάρχει κίνδυνος να πληγώστε αγαπημένο πρόσωπο αποκαλύπτοντάς του κάτι, που α. γνοόσε. ★ Φίλος θα σας βοηθήσει.	★ Κάνετε κάθε πρωί λην γυμναστική υποστά σ' ένα ανοιχτό χώρο και φροντίστε με αναπνευστικές ίδιες ασκήσεις να καθαρίσετε τους πνευμόνες σας. ★ Αποφύγετε τα ταξίδια και τα τυχερά παιχνίδια κατά το Σαββατοκύριακο.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Αποφύγετε κάθε περιττό έξοδο και φροντίστε να κάνετε οικονομία, γιατί θα σας νοσησώσουν σύντομα πολλά νοήματα. Ιονυρό πρόσωπο θα προσδιοποιηθεί να σας βοηθήσει και να σας θάλει από δύσκολη θέσι.	★ Κάποιο περιστατικό θα προκαλέσει ανωμαλίες στις σχέσεις σας με το άλλο φύλο. Αποφύγετε πάντως τις αλλαγές, γιατί τα πράγματα δέ θα εξελισθούν όπως το επιθυμείτε. ★ Υπερβολική ελκρινεία μπορεί να σας θλάψη.	★ Εξασφαλίστε στον οργανισμό σας μία ζωή ήρεμη, απλάκαμένη από ελάνθες συγκινήσεις, νευροκότητα και υπέρταση. ★ Περιορίστε στην έξοχή λην νουμιαστική κάθε πρωί θα σας βοηθήσουν να διατηρήσετε τη φόμα σας.

Οί έξη τρόποι της αποτρίχωσης

Οι περιττές τρίχες, στο πρόσωπο ή σε διάφορα μέρη του σώματος, αποτελούν ένα βαρυσανιστικό πρόβλημα για πολλές γυναίκες. Η υπερτρίχωση αυτή μπορεί να οφείλεται σε διάφορες αιτίες. Σε πολλές περιπτώσεις είναι αποτέλεσμα ανωμαλίας στη λειτουργία ωρισμένων αδένων. Άλλοτε είναι κληρονομική, από τη μητέρα ή τη γιαγιά. Άλλοτε πάλι προέρχεται από υπερβολικές δόσεις ανσενικών ορμονών που χορηγήθηκαν για θεραπευτικούς λόγους, π.χ. σε καρκίνους του σπύτους ή σε έμμηνοραγίες (αίμορραγίες των εμμήνων).

Οι γυναίκες των μεσαγειακών φυλών έχουν γενικά περισσότερες τρίχες από τις βόρειες—ένώ συγχρόνως είναι και πιο μελαχροινές, γιατί το δέρμα τους περιέχει πιο πολλή χρωστική ουσία (μελανίνη).

Όταν μία γυναίκα παρουσιάσει υπερτρίχωση, δεν είναι απαραίτητος κανόνας να έχει συγχρόνως και άλλα ανσενικά χαρακτηριστικά. Γιατί οι ορμονικές διαταραχές της δεν επηρεάζουν πάντοτε και τους γεννητικούς αδένες. Μπορεί λοιπόν να μην ύστερη καθόλου σε θηλυκότητα από τις άλλες ομοφύλους της. Ωστόσο, τις περισσότερες φορές, η γυναίκα με τις πολλές τρίχες στο πρόσωπο και στο σώμα πλησιάζει πολύ προς τον άντρα στη φωνή, στη σιλουέτα, στους τρόπους και στα συναισθήματα. Είναι δηλαδή ο τύπος της λεγομένης «άντρογυναίκας».

Ο ένδοκρινολόγος γιατρός είναι ο μόνος αρμόδιος ν' αποφανθεί αν η υπερτρίχωση οφείλεται σε ανώμαλη λειτουργία ενός αδένος. Αφού βεβαιωθεί ν' αυτό με εργαστηριακές εξετάσεις, ακτινοσκοπήσεις κλπ., θα συστήσει

Αποτρίχωση με χημικό αποτρίχωτικό

6^ε Θεριττές Τρίχες

ορμονοθεραπεία ή έγκληρση. Πολλές φορές, η χειρουργική αφαίρεση ενός όγκου των επινεφριδίων ή άλλων αδένων κάνει να εξαφανισθούν αυτόματα οι περιττές τρίχες.

Όταν όμως η υπερτρίχωση είναι κληρονομική ή φυλετικής προελεύσεως—όπως συμβαίνει άλλωστε στις περισσότερες περιπτώσεις—ο γιατρός δέ μπορεί να κάνει τίποτα.

Δεν άπομένει τότε παρά η αποτρίχωση, με μία από τις έξης μεθόδους: 1) Μάδεμα με το τσιμπιδάκι, 2) ξύρισμα, 3) τρίψιμο με αποτρίχωτικά και 6) ηλεκτρόλυσις.

Ας εξετάσουμε καθεμιά απ' αυτές τις μεθόδους χωριστά.

1) Πριν μάδεψετε τις περιττές τρίχες με το τσιμπιδάκι, είναι φρόνημο ν' απομυλάνετε το μέρος εκείνο με μία οινόπνευματώδη αντισηπτική διάλυση, για ν' αποφύγετε κάθε μόλυνση. Περνάτε έπίσης το τσιμπιδάκι με την ίδια διάλυση ή με σκέτο οινόπνευμα. Μετά το μάδεμα δέ, μεταχειρίζεστε για τόν ίδιο λόγο μία αντισηπτική αλοιφή, π. χ. με «βακτρι-στίνη».

2) Υπάρχει η παλιά και δυνατά ριζαμένη προκατάληψη ότι με το ξύρισμα οι τρίχες μεγαλώνουν πιο γρήγορα και γίνονται πυκνότερες και σκληρότερες. Τα πειράματα όμως που έγιναν με προσοχή και σύστημα, δεν άπδειξαν τίποτα τέτοιο.

Όταν ξυρίζετε το τριχωτό μέρος, προσέξτε πολύ να μην κοπύτε και να μη γάρατε καθόλου το δέρμα σας, γιατί η μικρή αυτή πληγή μπορεί να μολυνθεί. Υπάρχουν μάλιστα περιπτώσεις που ένας τέτοιος ασήμαντος τραυματισμός προκαλέσει σήψηαιμία (δηλητηρίαση του αίματος).

Τις περισσότερες δυσκολίες στο ξύρισμα παρουσιάζουν οι μαχαρίες, εξ αίτιας του σχήματος που έχουν.

3) Το τρίψιμο με την ελαφρόπετρα κάνει να φθείρονται και να σπάζουν οι τρίχες, συνήθως πάνω απ' την επιφάνεια του δέρματος. Όταν όμως επαναλαμβάνεται πολύ συχνά, μπορεί να προκαλέσει εξάνθημα, σκούρο χρωματισμό του δέρματος και ανωμαλίες στη φυσιολογική λειτουργία της ανανέωσης του.

4) Η αποτρίχωση με κέρι είναι κάπως δ-

δυνηρή, αλλά εύκολη και αποτελεσματική. Λυώνετε μία ποσότητα κεριού, κι' όταν κομώσι κάπως, τόσο ώστε να τ' άνεχεται το δέρμα σας, το βάτετε πάνω στο μέρος που θέλετε να αποτρίχώσετε. Από πάνω εφαρμόζετε μία φαρμακεία λουρίδα τουλπάνι, φροντίζοντας ώστε να κολληθεί στο κέρι όταν αυτό πήξει τελείως. Αφίνετε να περάσουν 20 λεπτά περίπου. Ύστερα τραβάτε το τουλπάνι και το κέρι μαζί, με μία δυνατή κι' απότομη κίνηση, προς την κατεύθυνση που φυτρώνουν οι τρίχες. Ξεκλώνοντας απ' το δέρμα, το κέρι παίρνει μαζί του και όλες τις τρίχες.

Παρατηρήθηκε ωστόσο ότι η συχνή χρησιμοποίηση αυτής της μεθόδου κάνει κάποτε πιο χοντρές και κοντές τις τρίχες που ξαναφυτρώνουν.

5) Τα νέα χημικά αποτρίχωτικά αποτελούνται συνήθως από θερογλυκολικών ανσθενίων, ανακατεμένο με μία κατάλληλη κρέμα. Αφού πλύνετε και σκουπίσετε καλά το μέρος

Το τρίψιμο μ' ελαφρόπετρα για την αποτρίχωση των ποδιών

που θέλετε ν' αποτρίχώσετε, το αλείψετε με το φάρμακο και αφήνετε να επιδράσει επί 10—30 λεπτά, ανάλογως της οδηγίας χρήσεως. Ύστερα ξεπλένετε το δέρμα με χλιαρή σαπουνάδα και αλείψετε με λίγη κολντοκρέμ, για να λιγοστέψη ο ερεθισμός που προκαλεί συνήθως το αποτρίχωτικό.

6) Το σπουδαίο πλεονέκτημα της ηλεκτρολύσεως είναι η γόγωση και μόνιμη αφαίρεση των περιττών τριχών με ελαχίστη βλάβη του δέρματος. Πρέπει όμως απαραίτητα να γίνεται από ειδικό δερματολόγο.

Τα μειονεκτήματά της είναι ότι το ηλεκτρικό ρεύμα φέρνει πόνο μπαίνοντας στο δέρμα, ότι απαιτεί επαναλαμβανόμενες επισκέψεις στο δερματολόγο κι' ότι απαιτείται κοστήζει περισσότερο από κάθε άλλη μέθοδο αποτρίχωσης.

Η λεπτή βελόνα της ηλεκτρολύσεως εισάγεται με προσοχή στον πόρο του δέρματος απ' όπου βγαίνει η τρίχα, και φτάνει ως τη ρίζα της. Ύστερα διοχετεύεται σ' αυτήν ηλεκτρικό ρεύμα, αρκετής έντασεως και διαρκείας ώστε να καταστρέφει τη ρίζα της τρίχας. Έτσι, δεν ξαναφυτρώνει πιά η τρίχα.

Αν ωστόσο η μέθοδος αυτή εφαρμόσθι από πρόσωπο χωρίς αρκετή πείρα και εξάσκηση, μπορεί να προκαλέσει μολύνσεις και ν' άφισι ανεξέλεπτα σημάδια. Έξ άλλου, ο ειδικός κάνει γρηγορότερα τη δουλειά του και μπορεί να αφαιρέσει περισσότερες τρίχες (60—100 στο λεπτό).

ΠΡΟΙΚΕΣ ΑΠΟ... ΠΙΠΕΡΙ

Σας άρεσει το πιπέρι στο φαγητό σας; Θα έχετε τότε την περιέργεια να μάθετε την προέλευσή του. Λοιπόν, τα φυτά που το παράγουν είναι ένα είδος αναρχητικών θάμνων, που καλλιεργούνται στις Ινδίες και σ' άλλες τροπικές χώρες. Βγαίνουν κάτι μικρούς σφαιρικούς καρπούς, που τους μαζεύουν όταν από πράσινοι γίνονται κόκκινοι. Όταν ξεραθούν κατόπιν μαυρίζουν.

Άλλοτε, το πιπέρι ήταν πολύτιμο είδος—όπως άλλωστε όλα τα μπαχαρικά—γιατί ήταν δύσκολη και πολυδάπανη η μεταφορά τους από τη μακρινή Ανατολή. Όταν οι Γενοβέζοι κυριεύσαν την Κωνσταντινούπολη, κάθε στρατιώτης πήρε, σαν μερίδιό του από τα λάφυρα, 1 κιλό πιπέρι. Κι' ο γόθος, όταν είχαν καταλάβει τη Ράμη, ζήτησαν ανάμεσα σ' άλλα λύτρα και 200.000 ούγγιες (6.000 κιλά) πιπέρι. Έπίσης το πιπέρι χρησιμοποιε συχνά για νάμισμα και... για προκά των κοριτσιών!

